Josip Pečarić

DR. IVIĆ PAŠALIĆ

JOSIP PEČARIĆ

DR. IVIĆ PAŠALIĆ

ZAGREB, 2026.

© Josip Pečarić, 2026.

KAZALO

UVOD 9
IVIĆ PAŠALIĆ: PONAVLJAJTE DJECI DA SU OVU HRVATSKU STVORILI HV, FRANJO TUĐMAN I GOJKO ŠUŠAK 16

ZA HRVATSKU HRVATSKU, ZAGREB, 2001. 18
ZABRANJENA SLOBODA 18
TKO RUŠI GRANIĆA? 21
I HAAG POTVRĐUJE IZMIŠLJENJU HRVATSKU GENOCIDNOST 24

SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001. 28
GOVOR NA TRIBINI U SYDNEYU 28

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003. 38
DR. IVIĆ PAŠALIĆ, BOJIŠNICA JOSIPA PEČARIĆA 38
POBJEĐUJE LI TUĐMANIZAM? 40
DETUĐMANIZACIJA I HDZ 43
GOSTOVANJE NA MREŽI: HRVATI.DE 53
PREDSTAVLJANJE KNJIGE «SRAMOTNI SUD U HAAGU» 65
PREDSTAVLJANJE KNJIGE «KALVARIJA MOGA SELA» 68

NEPOĆUDNE KNJIGE / TRIJUMF TUĐMANIZMA 2, ZAGREB, 2003. 74
PREDGOVOR 74

HERCEGOVAC IZ BOKE / ŠTO SAM GOVORIO O HRVATIMA BIH, ZAGREB, 2003. 76
IMA LI RAZLIKE IZMEĐU SANADERA I MESIĆA? 76
PREDSTAVLJANJE KNJIGA U KNINU 81

PRIZNAJEM, HRVAT SAM!ZAGREB, 2005. 87
TKO POMAŽE MESIĆU? 87

MESIĆEVO LAŽNO SVJEDOČENJE I DILANJE TRANSKRIPTIMA JE VELEIZDAJA 94
POMAŽE LI HDZ MESIĆU? 100
SINDROM "BITI GLUPLJI I OD OVCE" 106
IZ GOSTOVANJA NA FORUMU 117
DO KRAJA RASKRINKAN 126
GOVOR NA ČETVRTOM OPĆEM SABORU 130

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI SEKUNDE. DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, ZAGREB, 2007. 134
TRIJUMF TUĐMANIZMA 134

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008. 141
TKO SU PODLI KURVINI SINOVI?141
PREDSTAVLJANJA KNJIGE *ZA HRVATSKE VREDNOTE* U ZAGREBU 161

ZA PONOSNU HRVATSKU, PORTAL HKV-A, 2009. ... 166
PREDSTAVLJANJE KNJIGE *KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?* 166

VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013. 172
SURADNJA PREDSJEDNIKA I ŠEFA OPORBE 172

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014. 175
JE LI JOSIPOVIĆ POTRČKO DEJANA JOVIĆA? 175

'AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU', ZAGREB, 2014. 184
KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA PREDSTAVLJENE U POSUŠJU 184
TUĐMAN O VUKUŠIĆEVIM FALSIFIKATIMA, KRIVOTVORINAMA, FRUSTRACIJAMA... 191

DARIO KORDIĆ, ZAGREB, 2019. 203
LUKA MIŠETIĆ ODGOVORIO NOVOM LISTU: ŠTO JE KORDIĆ UČINIO DA BUDE PROGLAŠEN "RATNIM ZLOČINCEM KOJI JE UBIJAO DJECU U AHMIĆIMA"? . 203

AKADEMIK IVAN ARALICA, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020. 210
NOVO PREDSTAVLJANJE KNJIGA O GENERALU PRALJKU U ZNAKU DETUĐMANIZIRANOG HDZ-A 210

AKADEMIK SLAVEN BARIŠIĆ, PORTAL HKV-A, 2021. 221
DVIJE ILI VIŠE STRANAKA? 221

PROF. DR. SC. BRANIMIR LUKŠIĆ, PORTAL HKV-A, 2022. 226
IZLAGANJE PROF.DR. BRANIMIRA LUKŠIĆA S PREDSTAVLJANJA KNJIGE „TUĐMANOVA BAŠTINA" 226

JELČIĆ U NAŠIM KNJIGAMA, DRAGOVOLJAC.COM, 2022. 236
OSOBNO STAJALIŠTE *ULOMCI IZ DNEVNIKA* 236

MILANOVIĆ HVALI GRLIĆ-RADMANA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023. 240
ZAHVALA 2. 240

VUKOVAR: TRIJUMF TUĐMANIZMA DRAGOVOLJAC.COM, 2023. 249
VUKOVAR: TRIJUMF TUĐMANIZMA (PADNE LI HOS I SVI OSTALI ĆE DOĆI NA RED, 20.) 249

BOKA KOTORSKA I BOKELJI, DRAGOVOLJAC.COM., 2025. 267
NOVI KOTORSKI BISKUP 267

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS 276

UVOD

S Ivićem Pašalićem sam osnivao stranku Hrvatski blok. U to vrijeme on je najjasnije zastupao Tuđmanove ideje o neovisnoj Hrvatskoj, danas bi rekli o suverenističkoj Hrvatskoj. Zato je prirodno da u seriji knjiga o mojoj suradnji s državotvornim Hrvatima bude i knjiga o njemu tj. knjiga u kojoj su dani tekstovi iz mojih knjiga u kojima se spominje Ivić Pašalić.

Životopis Ivića Pašalića

Poslije završenog srednjoškolskog obrazovanja u Zagrebu, 1980. upisuje Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, gdje diplomira 1986. Potom slijedi postdiplomski studij Kliničke farmakologije pri Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1987.) te specijalizacija iz Interne medicine (Bolnica za plućne bolesti i TBC Klenovnik, 1990.).

Liječnički posao započeo je 1986. u Domu zdravlja u Ivancu, gdje je proveo dvije godine. Zatim u Bolnici za plućne bolesti i TBC Klenovnik (od 1988. do 1991.), gdje je obnašao i dužnost ravnatelja (1991. – 1992.). Ravnateljom Zatvorske bolnice u Zagrebu postaje 1992. godine.

Politički život

Pašalić je 1989.odnosno 1990. suosnivač HDZ-a u Varaždinu i Ivancu. U razdoblju od 1990. do 2002. aktivno sudjeluje u političkom životu Hrvatske. Za zastupnika u Hrvatskom državnom saboru izabran je u tri mandata (1990. – 2002.). Bio je predsjednik Izvršnog odbora HDZ-a (1992. – 1993.), član Predsjedništva HDZ-a (1992. – 2000.), savjetnik Predsjednika Republike dr. Franje Tuđmana za unutarnju politiku (1993. – 1999.), potpredsjednik HDZ-a (1995. – 2000.), šef izbornog stožera dr. Franje Tuđmana na

predsjedničkim izborima 1997., potpredsjednik Hrvatskog državnog sabora (2000.), ravnatelj Zaklade hrvatskog državnog zavjeta (1995. – 2002.).

Na drugim unutarstranačkim izborima u HDZ-u nakon Tuđmanove smrti, 2002. godine je izabran za predsjednika stranke, ali je Ivo Sanader s pomoćnicima navodno lažirao rezultate izbora. O tome su tada govorili Pašalić i simpatizeri njegovog tima, a kasnije su isto potvrdili i Branimir Glavaš i Ivan Drmić, uz Sanadera i Vladimira Šeksa, sudionici krađe glasova.

Nakon preuzimanja HDZ-a od strane Sanaderovog kruga ljudi, pri čemu je Pašalić izbačen iz stranke, 2002. je utemeljio Hrvatski blok - pokret za modernu Hrvatsku.

Između ostaloga, zalagao se za provedbu lustracije nakon završetka rata u Hrvatskoj.

U kampanji za izbore u HDZ-u 2012. lobirao je za Milana Kujundžića.

Ostalo

Ivić Pašalić danas je poduzetnik, vlasnik više firmi (Kapital Konzalting - u stečaju, Odra Servis, Mundus Viridis).

Oženjen je i otac je troje djece sa suprugom Ksenijom.

Kontroverze

Tijekom kampanje za izbore u HDZ-u 2002. i kasnije Pašalića se medijski optuživalo za korupciju. Takve optužbe često su iznosili najmoćniji političari u Hrvatskoj 2000-ih, Stipe Mesić, predsjednik RH tijekom dva mandata i Ivo Sanader, predsjednik vlade RH u dva mandata. Za optužbe nisu izneseni nikakvi dokazi pa protiv Pašalića nije podignuta niti jedna prijava. Medijska kampanja koja je presudno utjecala na javno mišljenje o njemu imala je, uz detuđmanizaciju, najznačajniji utjecaj na Pašalićev izlazak iz aktivnog bavljenja politikom.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Ivi%C4%87_Pa%C5%A1ali%C4%87

Pašalić se više ne bavi aktivno politikom. Poslije njegovog povlačenja iz politike rijetko se susrećemo.
Obično je to kada nam odlaze oni s kojima smo se zajedno borili sa takvim domoljubima. Nedavno i na pogrebu Julienne Bušić.
Oprostio se svojevremeno od političkog tajnika Hrvatskog bloka i našeg zajedničkog prijatelja Benjamina Tolića:

Ivić Pašalić: Benjamin Tolić – politički tajnik Hrvatskoga Bloka

Poštovana gospođo Dubravka, svi članovi Bendžine obitelji, poštovane gospođe i gospodo,nastojat ću progovoriti o Benjaminu Toliću, kao dragome političkom istomišljeniku i suradniku dok smo zajedno djelovali u stranci Hrvatski blok – pokret za modernu Hrvatsku, u razdoblju 2002. – 2007/8. Benjamin je kroz to vrijeme bio politički tajnik Hrvatskoga bloka. U praksi to je značilo sadržajno i stilsko oblikovanje političkih dokumenata, javnih priopćenja te političkih poruka u saborskim raspravama. Kao što je

i logično, formiranje ideologije, političkoga identiteta stranke, proces je u kojemu sudjeluje niz aktera. Nakon svih rasprava i prijedloga Benjamin je bio taj koji bi sve to posložio u sadržaj. Jednom riječju, on je kao politički tajnik bio naš ideolog.

Benjamin je po mojem iskustvu suradnje s njime bio izniman intelektualac, s potpuno jasnim i oblikovanim životnim i političkim vrijednostima. U političkome smislu naš zajednički nazivnik i moto bio je TUĐMANIZAM, a slogan BUDI SVOJ bilo je naše i osobno i političko stajalište. Benjamin je na poseban način BIO SVOJ, ne samo kroz ovo relativno kratko razdoblje o kojemu govorim, nego je takav bio kroz svoj cijeli život. Tu nije bilo uopće bitno ili presudno tko se s njegovim mišljenjem slaže, što to znači za njegovu poziciju ili karijeru. Bilo je samo bitno vjeruje li čvrsto u svoja stajališta, te da li ta stajališta mogu izdržati razborite protuargumente. U nizu naših unutarstranačkih rasprava bio je spreman (iako nerado) prihvatiti kontra argumente. No, nikada nije bio spreman ići ispod razine svojih temeljnih vrijednosti i uvjerenja.

Jedan primjer

Nakon svjedočenja Stipe Mesića u Haagu, u to vrijeme Mesić je bio predsjednik RH, mi smo kao stranka pripremali svoje javno očitovanje. Benjamin je napisao bazični tekst o kojemu smo onda raspravljali. Tu je bila i vrlo jasna tvrdnja da je riječ o veleizdajničkom činu. Poslije mi je rekao da je čekao moju reakciju na te riječi, te da sam bio protiv toga, on bi istupio iz stranke. Taj primjer pokazuje njegovu jasnoću u političkome stavu, bez kalkulacija i pragmatizma.

Benjamin je napisao više knjiga, svaka vrijedna na svoj način. No, meni je najbolja ilustracija njegovih uvjerenja, stajališta, jasnoće izričaja u knjižici Sto pitanja, sto odgovora. Riječ je o političkome priručniku, gdje se u sto pitanja i sto odgovora nalazi sve što smo kao Hrvatski blok zastupali u tome trenutku. Ovdje ću radi ilustracije citirati samo dva takva pitanja i odgovora:

Zašto je osnovan Hrvatski blok?

Nakon smrti predsjednika Tuđmana Hrvatsku je zahvatila neviđena neodgovornost i nebriga političkih elita za probleme hrvatskoga naroda i hrvatskih građana.

Ugroženi su temeljni interesi Republike Hrvatske, a u nekim slučajevima i sam državni suverenitet.
Prodaje se i razdaje sve što se stigne.
"Sezonu" rasprodaje Hrvatske otvorio je predsjednik Vlade teritorijalnim ustupkom Sloveniji; zatim su inozemnim kupcima prodane telekomunikacije, trgovački prostor, mediji i banke. INA, turistički potencijali, marine i poljoprivredni kombinati odlaze u nepovrat. Poduzeća stvarana marom cijelih naraštaja zauvijek se gube jednim potpisom moćnika, najčešće u posve netransparentnim okolnostima.
Narod je u demografskoj starosti, pred demografskim i socijalnim slomom, a vlast se bavi ozloglašivanjem branitelja, bez kojih ne bi bilo ni same te vlasti ni sadašnje hrvatske države.
U takvim okolnostima članovi i simpatizeri Tuđmanove stranke, birači koji su na svim prethodnim izborima glasovali za predsjednika Tuđmana i njegovu stranku, razočarani su politikom koju u oporbi na državnoj razini provodi najuže vodstvo HDZ-a. Mnogi od njih iskazuju namjeru odustati od političkog angažmana i apstinirati od glasovanja tvrdeći da nemaju za koga glasovati.
Dio tih ljudi – nakon što je «vrhuška» HDZ-a okupljena oko trojca Vladimir Šeks, Ivo Sanader i Branimir Glavaš provela detuđmanizaciju stanke – nije se pomirio s takvim razvojem događaja. Na njihov je zahtjev osnovan Hrvatski blok.
Hrvatski je blok dakle osnovan radi zaštite, očuvanja i promocije političke misli i djela prvoga hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana.
Stranka je osnovana da bi se na ideološkoj osnovi tuđmanizma, bez partijskih sekretara i suradnika Udbe, okupila nova generacija sposobna ponuditi jasne ideje i programe za ključne hrvatske probleme.
Za nepunu godinu dana od osnutka Hrvatski je blok stasao kao tuđmanovska, moderna, narodnjačka, konzervativna i demokršćanski usmjerena stranka, koja će – surađujući s programski srodnim strankama – biti istinska alternativa sadašnjoj neokomunističkoj vlasti i njezinim satelitima.
Hrvatski blok se poziva na tuđmanizam. Što je to?

Tuđmanizam je vizija samostalne, demokratski uređene, snažne, samosvjesne, ponosne Hrvatske.
Ta vizija polazi od pomirbe hrvatstva i jedinstva domovinske i iseljene Hrvatske, isključuje balkanska državna udruživanja, a nastoji oko ravnopravna članstva Republike Hrvatske u Europskoj uniji, ne odričući se hrvatskoga nacionalnog identiteta i individualiteta.
Koncept, dakle, posve oprečan današnjoj hrvatskoj zbilji, koju karakterizira malodušnost pučanstva i kukavština političkih elita.
Tuđmanizam je duša Hrvatskoga bloka.
Dragi Bendžo, još jednom ti zahvaljujem u ime svih osnivača, simpatizera i birača Hrvatskoga bloka – pokreta za modernu Hrvatsku.

https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/40384-oprostajni-govori-o-benjaminu-tolicu.html

Na mom Facebooku možete naći i objavu o nedavnom njegovom sudjelovanju u Šujici kod Tomislavgrada gdje je otvoren Spomen park te spomen-obilježje stanovnicima toga mjesta poginulima za domovinu, a o tome je i tekst koji je sastavni dio ovog Uvoda.

Centralna je na lokaciji **Šujica**.

Ivić Pašalić iz Šujice poslao snažnu poruku:
"Nema kuće u Šujici, da netko u nekom od ratova nije izgubio oca, sina, brata...
Na ovom će se mjestu učiti o povijesti, o nastanku Republike Hrvatske, a bez Tuđmana i Šuška ne bi bilo današnje Hrvatske"

Uvjeren sam da Hrvatski Blok i dr. Ivić Pašalić nije pokraden na Izbornoj skupštini HDZ-a danas bi imali drugačiju RH, mnogo bližu onome što sam stavio u naslovu moje knjige iz 2001. 'Za hrvatsku Hrvatsku'.

Akademik Josip Pečarić

SPOMEN PARK U ŠUJICI

IVIĆ PAŠALIĆ: PONAVLJAJTE DJECI DA SU OVU HRVATSKU STVORILI HV, FRANJO TUĐMAN I GOJKO ŠUŠAK

12. kol. 2026.

Josip Regovic/PIXSELL

U Šujici kod Tomislavgrada u srijedu je otvoren Spomen park te spomen-obilježje stanovnicima toga mjesta poginulima za domovinu, a svečanosti je kao izaslanik hrvatskog premijera Andreja Plenkovića nazočio ministar vanjskih i europskih poslova Gordan Grlić Radman.
"Republika Hrvatska nastavit će snažno podupirati Hrvate u Bosni i Hercegovini i njegovati povezanost hrvatskoga naroda s obje strane granice“, objavio je Grlić Radman na društvenim mrežama.

Ispred Hrvatskog doma "Stjepan Radić“ gdje je izgrađeno spomen obilježje i spomen park okupili su se brojni mještani i gosti kako bi odali počast svim Šujičanima koji su položili živote za domovinu.

4. srp.

Pašalić: Nemojte se umoriti...

Okupljenima se obratio i Ivić Pašalić, potpredsjednik Zaklade dr. Franjo Nevistić koji je istaknuo kako je ovaj spomenik važan podsjetnik svima koji su dali život za domovinu.

"Ovu Hrvatsku je stvorila hrvatska vojska, ali na čelu sa svojim zapovjednikom i predsjednikom Republike Hrvatske dr. Franjom Tuđmanom i njegovim prvim suradnikom Gojkom Šuškom. Molim vas, nemojte se umoriti to svojoj djeci ponavljati", rekao je Pašalić kako prenose lokalni mediji.

Grlić Radman je prije Šujice posjetio lokalitet Korićine, gdje je pred spomen obilježjem zajedno s predsjedateljicom Vijeća ministara Bosne i Hercegovine Borjanom Krišto i hrvatskim braniteljima odao počast poginulim hrvatskim braniteljima.

"Njihova žrtva trajno nas obvezuje na zahvalnost, poštovanje i čuvanje uspomene na njih“, poručio je Grlić Radman.

https://n1info.hr/regija/ivic-pasalic-ponavljajte-djeci-da-su-ovu-hrvatsku-stvorili-hv-franjo-tudjman-i-gojko-susak/

ZA HRVATSKU HRVATSKU, ZAGREB, 2001.

ZABRANJENA SLOBODA

Spremnost Hrvatski tjednik, 1. veljače 2000.

Postoji li zemlja u kojoj je zabranjeno tiskati članak u kome se čitateljima poručuje "nemojte se odricati slobode, ni po kojoj cijeni. Za slobodu nema te cijene, koja bi je bila vrijedna." Svašta ima na ovome svijetu, pa valjda i zemalja u kojoj se ljudima zabranjuje sloboda. Mi Hrvati doista znamo cijeniti slobodu: "Još je Gundulić opjevao slobodu kao nešto što vrijedi svih srebra, svih zlata, svih ljudskih života." A upravo je Hrvatska zemlja u kojoj je zabranjeno tiskati članak koji završava ovim citatima. U zemlji koja je nedavno stekla neovisnost plaćenu krvlju moguće je zabraniti tiskanje teksta u kojem se sugerira hrvatskim ljudima da glasuju za ljude koji će misliti o skupo plaćenoj slobodi. U tekstu se ne spominju imena. Jesu li se prepoznali oni koji žele trgovati s hrvatskom slobodom radi vlastitih probitaka?

Žalosno je već to da netko u Hrvatskoj uopće ima potrebu pisati o slobodi, kao što je učinila g. Maja Freundlich u tekstu "SVA SREBRA, SVA ZLATA ...". Već drugi put izuzetna kolumna g. Freudlich nije ugledala svijetlo dana. O čemu se radi? Glavni i odgovorni urednik Vjesnika objavio je 28. prosinca 1999. komentar "Zasto je Granić bolji od Šeksa?" Iako vladajuća stranka još nije odredila svog kandidata za predsjedničke izbore, očito je da se g. Ivanković opredijelio. Nepojavljivanje dva teksta g. Freundlich pokazuje da se u Vjesniku više ne može čuti suprotno mišljenje. Pa čak ni ako ga ima najbolja hrvatska novinarka. Ili će misliti kao njen glavni urednik ili neće pisati!

A što je to strašno napisala g. Freundlich? Ona je analizirala izjavu g. Granića: "Hrvatsku ću učiniti simpatičnom zemljom". G.

Ivanković je citirao g. Pašalića kome je to značilo da se radi o "čovjeku kontinuiteta, ali i promjena", čovjeku sredine, čovjeku koji može "ubrzati uključivanje Hrvatske u euroatlantske integracije" i na bazi HDZ-ovog programa "štititi hrvatske nacionalne i državne interese". G. Freundlich se samo upitala mnogo dublje: Što znači učiniti zemlju simpatičnom onima koji toj zemlji ne žele dobro? Nije ni pokušala izravno odgovoriti na pitanje koje sebi postavljaju danas mnogi Hrvati. Kako je moguće da je onima koji su uvrijedili hrvatski narod svojim nedolaskom na pogreb Ocu hrvatske države i time valjda željeli iskazati svoje neslaganje s njegovom politikom i sa samim postojanjem hrvatske države, najbolji kandidat upravo onaj koji je politiku pokojnog predsjednika sprovodio upravo u odnosima s njima?

Možda kolumna g. Maje Freundlich nije tiskana zato što je njen tekst mogao nekoga koji još nije sam sebi postavio to pitanje mogao to i učiniti? Ali u Jutarnjem listu svatko može pročitati što o tome kaže drugi predsjednički kandidat iz vladajuće stranke g. Šeks, koji je očito samo čovjek kontinuiteta, čovjek koji nam nudi Tuđmanovu Hrvatsku (a zar želju za kontinuitetom i nisu iskazali hrvatski ljudi kada su stajali “na kiši dva dana i dvije noći, ne bi li se oprostili od svojega, navodno nacionalističkog, predsjednika i ne bi li mu u tišini dali zavjet kako će njegovo državotvorstvo nastaviti”?) G. Šeks mnogo konkretnije navodi tu očitu suprotnost o najvećoj popularnosti ministra tako neuspješnog Ministarstva, koje nije uspjelo skoro nikome objasniti politiku predsjednika Tuđmana, pa mu skoro nitko nije ni na pogreb došao. Ni iz SAD gdje hrvatski veleposlanik u toj zemlji dobiva dva dana poslije pogreba dr. Tuđmana visoko nagradu! U zemlji u kojoj je hrvatska lobistica ZDENKA GAST pisala Predsjedniku te države "SRAMIM SE ZBOG VAŠEG PONAŠANJA".

A možda kolumna g. Freundlich nije tiskana jer ponovo podsjeća neke Hrvate “kako je u ključne dvije predizborne godine u Hrvatsku doseljen američki veleposlanik, vijetnamski veteran, čija se diplomatska biografija diči uspješno provedenom manipulacijom izborima u Bugarskoj. Privid navodne smiješnosti hrvatske demokratske eksplozije nije nimalo slučajan, nego je posljedicom

mukotrpnog rada mnogih koji moraju iz Hrvatske otići s još jednim "diplomatskim" uspjehom u biografiji. A, ipak, sprovod predsjednika Tuđmana, dao je mnoge razloge za zabrinutost. Hrvati nisu tako poslušni, kao sto su to neki hrvatski politicari i neki hrvatski novinari. Hrvati imaju neku svoju glavu".

A doista je istina da "Hrvati imaju neku svoju glavu". Mnogo prije izjave g. Šeksa mnogi su se Hrvati pitali kako je moguće imati tako veliku popularnost, kada u svijetu tako loše pišu o Hrvatskoj. Pitali su se je li ona zaslužena time što je mimo ustavne obaveze o ne pristupanju nikakavim balkanskim savezima, pristupljeno Paktu o stabilnosti u sklopu kojega su odmah oživljele ideje o savezu država bivše Jugoslavije bez Slovenije ali s Albanijom? Sjetimo se kako se žestoko upravo g. Maja Freundlich borila protiv Pakta. Tada je predsjednik Tuđman bio živ i nije se moglo dogoditi da joj se zabranjuje misliti svojom glavom. Tek što je umro, i njene kolumne više nema! A g. Freundlich je u toj svojoj kolumni pisala o Slovačkom slučaju i mnogo, mnogo prije nego što je u Vjesniku izašao značajan tekst o IRI-u i drugim "nevladinim" organizacijama koji djeluju u Hrvatskoj. Nedavno je i o ulozi američkog veleposlanika, i ovih organizacija progovorio i njihov član g. Franjo Tot, koji je i član i SDP-a, u Večernjem listu: "Ne slažem se s ovom vlašću, ali jos manje hoću da dodje nekakva marionetska vlast nakon čega će se Hrvatskom upravljati iz Washingtona".

Zabrana objavljivanja tekstova g. Maje Freundlich znači jedno od slijedeće dvije stvari: Ili je g. Granić kojega podržava g. Ivanković doista osoba koja će obnašati takvu marionetsku vlast; ili g. Ivanković želi da ljudi to pomisle. Jer zabrana objavljivanja tekstova samo odmaže a nikako ne pomaže g. Graniću. Pred njim stoji težak zadatak da opovrgne navode g. Šeksa i da se ogradi o zabrane pisanja g. Freundlich. Suprotno bi značilo njegovo priznanje da spada u kategoriju ljudi o kojima je govorio g. Tot. G. Ivanković se sa svojom zabranom već izjasnio.

TKO RUŠI GRANIĆA?

Spremnost Hrvatski tjednik, 25. siječnja 2000.

S obzirom na čestu tvrdnju izrečenu u našim novinama kako su šanse HDZ-ovog kandidata za Predsjednika države jako smanjene zbog nejedinstva, bolje reči svadja unutar samog HDZ, zgodno je analizirati tu tvrdnju kroz jednostavno pitanje: Tko je svadje započeo? Odgovor na to pitanje dat će doista i odgovor na pitanje: Tko iz HDZ-a ruši dr. Granića. Dapaće, ako se na to nadovežemo s jednom drugom tvrdnjom, a to je da ju te svadje dovele i do velikog poraza HDZ na izborima za Sabor, očito je da će odgovor na ono prvo pitanje dati odgovor i na ovo drugo.

I kako to obično biva u životu odgovor je dao onaj koji je to najmanje želio - dojučerašnji glavni i odgovorni urednik Hrvatskog Slova g. Ante Matijašević rekavši: “Vi dobro znate tko je bila Maja Freundlich, ona je bila usta pokojnog Predsjednika.” Predsjednik je umro, a što se tiče Vjesnika umrla su i “usta pokojnog Predsjednika”. G. Nenad Ivanković, glavni i odgovorni urednik Vjesnika iz tjedna u tjedan, od smrti našeg Predsjednika do današnjeg dana, ne dopušta svojoj najboljoj kolumnistici - g. Maji Freundlich - objavljivanje njezinih tekstova. Ne dopušta da “usta pokojnog Predsjednika” progovore.

Kada je postalo jasno da se radi o pravilu, a ne o slučaju, poslao sam pismo Vjesniku koje nije tiskano. Neobjavljeni tekst sam nazvao “Zabranjena sloboda”. Evo početnog dijela tog teksta:

“Postoji li zemlja u kojoj je zabranjeno tiskati članak u kome se čitateljima poručuje "nemojte se odricati slobode, ni po kojoj cijeni. Za slobodu nema te cijene, koja bi je bila vrijedna." Svašta ima na ovome svijetu, pa valjda i zemalja u kojoj se ljudima zabranjuje sloboda. Mi Hrvati doista znamo cijeniti slobodu: "Još je Gundulić opjevao slobodu kao nešto što vrijedi svih srebra, svih zlata, svih ljudskih života." A upravo je Hrvatska zemlja u kojoj je zabranjeno tiskati članak koji završava ovim citatima. U zemlji koja je nedavno stekla neovisnost plaćenu krvlju moguće je zabraniti tiskanje teksta u kojem se sugerira hrvatskim ljudima da glasuju za ljude koji će

misliti o skupo plaćenoj slobodi. U tekstu se ne spominju imena. Jesu li se prepoznali oni koji žele trgovati s hrvatskom slobodom radi vlastitih probitaka?

Žalosno je već to da netko u Hrvatskoj uopće ima potrebu pisati o slobodi, kao što je učinila g. Maja Freundlich u tekstu "SVA SREBRA, SVA ZLATA ...". Već drugi put izuzetna kolumna g. Freundlich nije ugledala svijetlo dana. O čemu se radi? Glavni i odgovorni urednik Vjesnika objavio je 28. prosinca 1999. komentar "Zasto je Granić bolji od Šeksa?" Iako vladajuća stranka još nije odredila svog kandidata za predsjedničke izbore, očito je da se g. Ivanković opredijelio. Nepojavljivanje dva teksta g. Freundlich pokazuje da se u Vjesniku više ne može čuti suprotno mišljenje. Pa čak ni ako ga ima najbolja hrvatska novinarka. Ili će misliti kao njen glavni urednik ili neće pisati!

A što je to strašno napisala g. Freundlich? Ona je analizirala izjavu g. Granića: "Hrvatsku ću učiniti simpatičnom zemljom". G. Ivanković je citirao g. Pašalića kome je to značilo da se radi o "čovjeku kontinuiteta, ali i promjena", čovjeku sredine, čovjeku koji može "ubrzati uključivanje Hrvatske u euroatlantske integracije" i na bazi HDZ-ovog programa "štititi hrvatske nacionalne i državne interese". G. Freundlich se samo upitala mnogo dublje: Što znači učiniti zemlju simpatičnom onima koji toj zemlji ne žele dobro? Nije ni pokušala izravno odgovoriti na pitanje koje sebi postavljaju danas mnogi Hrvati. Kako je moguće da je onima koji su uvrijedili hrvatski narod svojim nedolaskom na pogreb Ocu hrvatske države i time valjda željeli iskazati svoje neslaganje s njegovom politikom i sa samim postojanjem hrvatske države, najbolji kandidat upravo onaj koji je politiku pokojnog predsjednika sprovodio upravo u odnosima s njima? **…** ”

Je li g. Ivanković, koji deklarativno podržava g. Granića, ovim potezom namjeravao izazvati raskole u HDZ-u i time rušiti izglede i HDZ-a i g. Granića na izborima teško je pogoditi. Ako je sprovodio želju g. Granića onda je jasno da je g. Granić tim zatvaranjem “usta Predsjedniku” rušio sam sebe i HDZ. Bilo je očito ako pokušava zabraniti tiskanje tekstova g. Freundlich da time otvara sumnju u njegovo podaništvo prema politici SAD-a. Kao iskusan diplomat

morao je znati da će tako nešto izazvati suprotan efekt. Morao se suočiti s činjenicom da su oporbene novine, kao želju SAD-a, dakle kao želju onih koji se nisu udostojili doći na pogreb Predsjednika, stalno isticale veliku popularnost dr. Granića i čak javno isticale želju svjetskih moćnika da na izborima pobjedi oporba, a na predsjedničkim izborima dr. Mate Granić. Umjesto da se ogradi od toga, dr. Granić je činio upravo suprotno. Svojim postupcima I opravdavao je sumnje. I naravno dešava se ono što je bilo za očekivati. Veliki poraz HDZ. Politici koja je potpomagala crveno-žutu koaliciju, više dr. Granić nije potreban. Po anketama sa nadmoćnog prvog mjesta s više od 50 posto pred izbore, dr. Granić ubrzo stiže na treće mjesto. Pobjeda oporbe je toliko velika da sada politici SAD-a više vjerojatno nije potreban ni Dražen Budiša. Budišina prošlost ne garantira sprovodjenje svega onoga što nova vlast treba dati za uzvrat podrški na izborima. Upravo je g. Maja Freundlich, opet dalekovidno poručila kako se lako može desiti g. Budiši da postane predsjednik Sabora umjesto države (da ne spominjemo da je g. Račan odmah požurio da istakne da g. Budiša u tom slučaju neće biti Predsjednik Sabora, nego samo sabornik). Zato i ne čudi meteorski uzlet g. Mesića od gubitnika koji ni u ovako nadmoćnoj pobjedi oporbe nije uspio ući u Sabor, do čovjeka koji je prvo na SDP-ovoj stranici na Internetu bio na prvom mjestu, a potom i u drugim novinama. Kao da su oni koji su svojim materijalnim sredstvima omogućili ovoliku pobjedu oporbe, 'sigurniji' u povrat uloženog s njim kao Predsjednikom, nego s g. Budišom.

Izuzetni angažman g. Ivankovića u Vjesniku, gdje je on iz dana u dan kao napadao g. Šeksa, ali u stvari sve više i više rušio pozicije g. Granića, pokazuje da je možda g. Granić žrtva igara koje su se igrale i još uvijek igraju oko njega. Ipak, kao dugogodišnji suradnik predsjednika Tuđmana, nije sebe smio dovesti u takovu poziciju. Ili je opet po srijedi pravilo u Hrvata: "Kada pomisle da će postati Predsjednici - izgube pamet"!

I HAAG POTVRĐUJE IZMIŠLJENJU HRVATSKU GENOCIDNOST

Hrvatsko Slovo od 2. ožujka 2001.

Dario Kordić je osuđen na 25 goduina zatvora. Obrana je dokazala da on ni u kom slučaju nije mogao biti umješan u zločin u Ahmićima. Nije kriv, ali ipak jest kriv. Da, u pravu je Maja Freundlich kada je rekla da je netko u Haagu nevin sve dok mu se ne dokaže da je Hrvat. Sud u Haagu je pokazao da se Kordiću ništa ne može dokazati osim toga. Optužuju Hrvate iz BiH za etničko čišćenje. Prije rata ih je bilo 18 posto, a danas samo 10 posto. I onda su oni izvršili etničko čišćenje. Kako to? Koga su to oni etnički očistili? Sami sebe? A sve onjašnjava prva rečenica iz knjige Warena Zimmermanna koja govori o nitkovima koji su razvalili multikulturalnu Jugoslaviju. Kako je Slovencima bio odobren izlaz iz te tamnice naroda, jasno je da se misli na Hrvate.

Međutim, najinteresantnije je u svemu tome da sud, kao i u slučaju Blaškić, ponovo govori o umješanosti Republike Hrvatske u taj rat. Hrvatima je već šokantna bila spoznaja da se Hrvatsku sudi zbog spašavanja Bihaća i časti (ako je uopće imaju) velikog svijeta. Zahvalili su nam rekavši da smo psi sa smetišta koji su obavili prljavi posao za njih! Slično Aliji Izetbegoviću koji u Bihaću 1994. godine kritizira Hrvatsku zbog toga što ne intervenira u Bihaću, a zatim tu istu zemlju proglašava agresorom.

I u ovom slučaju radi se o nečem sličnom. Čini se da smo već zaboravili kako je došlo do Washingtonskog sporazuma. Prije tog sporazuma, Muslimani su, uz odobrenje svjetskih moćnika, krenuli u ofenzivu za uništenje hrvatskih enklava u Srednjoj Bosni. Međutim, HVO je krenuo u kontraofenzivu, i počeo vraćati izgubljene teritorije. Tada Vijeće sigurnosti UN postavlja ultimatum Hrvatskoj - ili će povući svoju vojsku iz BIH ili će joj biti uvedene sankcije. Tada hrvatski veleposlanik u UN dr. Nobilo na CNN-u daje hrvatski odgovor: “Trenutak uvođenja sankcija Hrvatskoj označavat će i trenutak kada će Hrvatska krenuti u oslobađanje svih svojih

okupiranih teritorija." Sutradan Vijeće sigurnosti ustvrđuje da nema HV u BIH, već su to samo dragovoljci. Rezultat je Washingtonski sporazum, velika pobjeda hrvatske politike. Izetbegović jasno pokazuje da se radi o pobjedi Tuđmanove politike - on godinu dana uopće ne spominje Federaciju dogovorenu u Washingtonu. Ali to ne shvaćaju mnogi u Hrvatskoj, bolje reči finansirani iz svijeta to ne smiju shvatiti.

UN je tada priznao da nije bilo agresije Hrvatske na BiH. Sud u Haagu je morao naći svjedoka, koji bi lažno tvrdio suprotno, i našao ga je. Danas i u Hrvatskom Saboru predsjednica HNS-a Vesna Pusić tvrdi da Hrvatska jest agresor na BiH. Ne čudi onda da su do danas zbog obrane hrvatskih enklava u Srednjoj Bosni, tj. zbog toga što su u muslimanskom okruženju branili svoje obitelji, Hrvati osuđeni na ukupno 166 godina zatvora. A dokazano je jedino da svijet nije želio da enklave opstanu. Ni hrvatske ni muslimanske!

Logična je zato reakcija HDZ-a povodom presuda Kordiću i Čerkezu: kojom odlučno odbacuje optužbe na račun Republike Hrvatske o njezinoj umiješanosti u oružani sukob u Bosni i Hercegovini pozivajući se na Deklaraciju o Domovinskom ratu Hrvatskoga sabora.

Jasno je da to isto mora zaključiti i Hrvatski sabor. Ali još i više. Ovakvom presudom Sud u Haagu pokazao je nepoštivanje Hrvatskog sabora. Sabor koji drži do sebe, do ponosa svoga naroda, mora poslije toga, u najmanju ruku, preispitati svoju suradnju s Haagom.

Može li šestorka doista tako nešto učiniti? Nebrojeno puta su već dokazali da im je najmanje stalo do ponosa hrvatskog naroda. Pa upravo su političkom odlukom zatvorili jednog od najzaslužnijih ljudi što hrvatska država uopće postoji - generala Norca. Pri tome treba ponovo podsjetiti da su svi iz šestorke tvrdili do jučer ono što Pusićka kaže i danas. Deklaraciju su prihvatili tek pod pritiskom Stožera za obranu digniteta Domovinskog rata, generala, biskupa, nogometaša. Da su ozbiljno mislili ne bi bilo potrebe da samo u Splitu prosvjeduje oko 200.000 ljudi.

Uoći izricanja presude na HTV-u plasiraju tezu kako su Kordića i Čerkeza izručili Haagu Miroslav Tuđman i Pašalić. To nije sporno.

Bitno je, međutim, da se u tom trenutku nije moglo vjerovati da će sud u Haagu dokazivati genocidnost hrvatskog naroda (na to upozorava i Ivan Tomić bivši časnik za vezu s Međunarodnim tribunalom u Slobodnoj Dalmaciji od 26. veljače 2001.). A imali su i američka obećanja o brzom i poštenom suđenju.

Brzina izricanja presude Kordiću i Čerkezu, pokazuje da je Sud doista čekao smrt pokojnog predsjednika i pobjedu šestorke na izborima da bi pokazao svoje pravo lice. Tek tada je izrečena presuda Blaškiću u kojoj se po prvi put govorilo o agresiji Hrvatske na BiH. Šestorki to nije smetalo. Pače, odmah su donjeli Deklaraciju o suradnji sa sudom u Haagu kojom Republika Hrvatska smatra neupitnim nadležnost Suda u odnosu na ratne zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata. Dakle, šestorka je tada dovela u pitanje suverenost hrvatske države, obrambeni karakter Domovinskog rata, izvršila izjednačavanje žrtve i agresora (ne čudi onda što se tako ponaša i sam Sud) i omogućila potpunu nadređenost tog političkog tribunala nad ustavno pravnim sustavom RH. Sjetimo se samo napada na američkog odvjetnika Rivkina i ministra Šeparovića koji su uspjevali osporiti nadležnost Haaga za Oluju.

Treba li spomenuti da su tek Kordićevi odvjetnici pokazali da su Ahmići bili mjesto koje su branile muslimanske postrojbe. Što je radio Blaškićev branitelj? Valjda se trudio da optuži Hrvatsku za agresiju. A ključnu ulogu u svemu tome odigrao je dragovoljni haaški svjedok, današnji predsjednik RH. Ako Sabor ne reagira na najnoviju optužbu RH, izrečenu kroz optužbu Dariju Kordiće, ponovo će se otvoriti pitanje na koga se sve odnosi tvrdnja Kordićevog branitelja Mitka Naumovskog da je u slučaju njegova branjenika riječ o pravoj uroti iz Hrvatske, a nositelji te urote su najviši državni dužnosnici, njegovi kolege odvjetnici i dio medija.

Presuda Dariju Kordiću i Mariju Čerkezu dogodila se u vrijeme kada je hrvatski narod tako masovno izašao na ulice dajući potporu hrvatskom heroju generalu Norcu. U isto vrijeme cijeli jedan dio našeg naroda – onaj u BiH – zapravo je pred istrebljenjem. A iz Hrvatske muk. Dokle? Dopredsjednik Središnjeg stožera za zaštitu digniteta Domovinskog rata Luka Podrug s pravom je rekao: "Jedina

pravedna presuda bi bila oslobađajuća. I ova je presuda dijelom rezultat masovnih prosvjeda u Hrvatskoj. Kada bi hrvatski narod šutio, presude bi bile doživotne, a kada bi vlast bila hrvatska, presuda bi bila oslobađajuća." Pa, hoćemo li šutjeti? "Genocidnost" hrvatskog naroda je u biti osnova presuda Kordiću i Čerkezu. Sve nas optužuju zajedno s njima. Hoćemo li i dalje šutjeti?

SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001.

GOVOR NA TRIBINI U SYDNEYU

Spremnost, hrvatski tjednik, 28. kolovoza 2001.

Šibenski biskup Ante Ivas nedavno je rekao: "Hrvatski narod može zahvaliti Bogu na svim onima koji su nas vodili u teškim trenutcima, tako često pritisnuti osobnim slabostima i pogreškama, ali jos više nepravednim svjetskim interesima.".

Nema sumnje da svi oni kojima je stvaranje države Hrvatske bilo ispred svih osobnih interesa svo vrujeme i jesu zahvaljivali Bogu što je podario našem narodu dovoljno kvalitetnih ljudi koji su i bili najzaslužniji u stvaranju hrvatske države. Biskup i te kako zna da u uvjetima kada su najmoćnije države svijeta protiv stvaranja hrvatske države, najzaslužniji i jesu upravo ti koji su nas u tome predvodili.

A da sve više i više ljudi u Hrvatskoj to počinje razumijevati pokazuju i najnovije ankete režimskih novina u Hrvatskoj koji moraju priznati da HDZ, dakle stranka koja je predvodila hrvatski narod u stvaranju države i u Domovinskom ratu je sve popularnija, a stranci "bivsih" komunista, dakle onih koji kontroliraju te iste novine, rejting sve više pada. To je vjerojatno najbolje opisao biskup Đuro Hranić rekavši:

"Tražeći mrvice radi održanja na vlasti, nova hrvatska vlast ponaša se sluganski i dodvorava te na taj način budi odioznost i gnušanje onih koji su joj dali povjerenje."

Na primjer, predsjednik hrvatske države u svezi s događanjima na Alci kaže: "Računao sam da imam posla s časnim ljudima i da će se oni časno ponijeti." Zar ne zvuči

degutantno kada o časti govori Haaški svjedok protiv vlastita naroda? Pa i prvi Mesićev komentar poslije uhićenja Miloševića bio je kako će se sada lakše moći hapsiti i po Hrvatskoj. A to je rekao kada je već znao da je u Hrvatskoj došla optužnica protiv generala Gotovine. Rekao je iako je znao za navode u optužnici o planiranom etničkom čišćenju iz nekakve države ravnopravne Republici Hrvatskoj.

Danas takve optužbe demantiraju i Amerikanci, a Mesić govori o časti. Je li to logično? Vjerovali ili ne - jest. Zato što je cilj svjetskih moćnika upravo u urušavanju hrvatske države. Stvorena je protiv njihove volje pa treba i nestati. A da bi nestala mora se ogaditi i onima koji su je stvorili - hrvatskom narodu. A da bi im se ogadila mora imati i predsjednika kakvog ima. A i vlast kakvu ima.

Možda će se netko upitati: Pa kako to da sada Amerikanci pomažu Hrvatskoj u dokazivanju lažnih optužbi o Oluji u haaškoj optužnici? Pa i sama je upletena u to. Naime hrvatska vlada je uvjerila tadašnju Clintonovu administraciju da je Oluja i američki interes, što ona i jest bila. Spašen je Bihać, i zahvaljuci njoj došlo je do Daytona. Ali iznad svega to je bio hrvatski interes jer su osobođeni okupirana područja RH.

To su itekako znali časnici američke vojske i tadašnji ministar obrane SAD. U njihovom ministarstvu vanjskih poslova to "nisu razumjeli" jer se nije poklapalo s njihovim viđenjem američkih interesa i to je najbolje formulirano u Holbrockeovoj knjizi: "Psi sa smetišta obavili su prljavi posao za nas". S ovakvom formulacijom Oluje postavlja se pitanje: Je li general Gotovina američki general, kada ga optužuju za Oluju?

Naravno, sve bi to bilo jednostavnije i progutati da nije došlo do žestoke reakcije u Hrvatskoj. Prije svega Crkve u Hrvata i njenih biskupa. Biskup Bogovic je, po običaju oštro reagirao još dok su trajale rasprave u Hrvatskom saboru. Nazivanje Carle del Ponte "trećerazrednim službenikom", u izjavi Komisije "Justitia et pax", dovelo je do objavljivanja i optužnica i Račanovog odgovora. A potom je slijedilo sudjelovanje na promociji knjige o generalu Gotovini, navodnom ratnom

zločincu, zadarskog nadbiskupa msgr. Ivana Prenđe, a vojni ordinarij, msgr. Juraj Jezerinac je upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu 'sramota civiliziranog svijeta'." Biskupi su upozoravali da vlast vuče poteze koji mogu ugroziti hrvatsku državu. A dogodila se i Sinjska alka.

Takva reakcija i dovela je do toga da je sadašnja hrvatska vlast i tražila pomoć od Amerikanaca. A u situaciji kada je vlast pokazala želju, bolje reći bila je primorana povući poteze, da se ipak ne sudi Hrvatskoj, prirodno je da su i biskupi počeli nastupati u drugačijem tonu. U narednim propovijedima počeli su pozivati na jedinstvo naroda, što i jeste prirodno u situaciji kada ti netko želi srušiti državu. Evo kako to komentira Mesić odgovarajući na pitanje:

- Pismo Vatikanu? Je li to pitanje konačno prevladano?

- Tu i nije bilo nikakva spora osim što je tu bilo raznog spekuliranja. Nisam Papi pisao nikakvo pismo nego sam Vatikan, s kojim Hrvatska ima diplomatske odnose, upoznao s mojim viđenjem političke situacije u zemlji, na što imam pravo i obvezu. Moje je pismo proslijeđeno uobičajenim putem, a kao sto svatko drugi ima pravo izreći svoje mišljenje, ja imam i dužnost to reći. Nisam se, međutim, miješao u odnose s Crkvom. No, primjetno je bilo kako se na misama od Dana zahvalnosti do Velike Gospe retorika znatno promijenila, od radikalnog do pomirljivog tona?

Dobro je što je poručeno da se stvari malo primire i da se u miru rješavaju hrvatski problemi, a ne zatezanjem odnosa i dijeljenjem. Ali dijelit se može i ako se poziva na slogu, i da se pritom naslanja samo na jednu stranu. Znate, brod u kojem bi se svi nagnuli samo na jednu stranu, bez obzira što bi željeli da brod bude stabilan, on bi se prevrnuo.

Naravno, ponašanje biskupa je presuptilno za Mesića, pa on misli da je njegovo pismo dovelo do promjene u ponašanju biskupa. Inače i ne ćudi njegova konstatacija "dijelit se može i ako se poziva na slogu, i da se pritom naslanja samo na jednu

stranu", jer je upravo to što on stalno radi. Svima je dobro poznato da je onoj drugoj strani - državotvornim Hrvatima - danas u Hrvatskoj praktično onemogućeno pisanje u novinama jer su sve u režimskim rukama. Ali bolje je citirati samog Mesića:

"Postoji u Hrvatskoj centar koji misli da je zaborav zahvatio čitavu hrvatsku javnost, da su ljudi zaboravili pogrešnu politiku u BiH, pljačku, tajkunizaciju i što sve ne. Kao da su ljudi zaboravili i ne znaju da je vlast u proteklih deset godina bila u rukama HDZ-a i da su ovo sada rezultati te vladavine. Pa nisu problemi nastali za godinu ili godinu i pol dana. Za tih godinu i pol dana se problemi pokušavaju riješiti."

Sjetimo se ipak činjenica koje govore o uspješnosti ove vlasti: nezaposlenost je čak i u srpnju, usprkos sezonskim radnicima, porasla i sada je blizu 370 tisuća ljudi, a uvoz poljoprivrednih proizvoda, koji za deset puta nadmašuje izvoz, povećan je za 21 posto i do kraja godine premašit ce vrijednost od 1,5 milijardu maraka, a i turistička je sezona prošla ispod očekivanja. Ima li onda uopće razlike između Mesićeve izjave i izjava podpresjednika Vlade Slavka Linića: "Nije agresor uništio Hrvatsku, nego HDZ" i "Nisu agresori uništili Hrvatsku, HDZ je taj". A slično i Ivica Račan kritizira sve i svakoga u Hrvatskoj. Jer najveći zločin je ukazivanje prstom na nesposobnost komunista. Zato mu desničari (to Vam dođu oni koji vole svoj narod, a ne slusati gospodare svijeta) potpaljuju požare po Dalmaciji. Kolika je panika sadašnjih vlasti pokazuje najbolje to što je centar svega toga u toj istoj Dalmaciji. Dakle desničari pale sami sebe. A građani su kaže i Račan, kratke pameti jer im desničari neodgovorno obečavaju brze i lake promjene. Očito Račan misli da može uvjeriti ljude da su im 200.000 novih radnih mjesta obečali desničari. Tako i Račan ređa optužbe na račun HDZ-a, HIP-a, Sanadera, Pašalića, Tuđmana, Domazeta, Ivankovića i promocije knjige o generalu Gotovini, biskupa itd. itd. Svi su strašni jer nisu jadnom Račanu i drugovima dozvolili da dozvoli Haagu osuditi Hrvatsku za etničko čišćenje počinjeno u njima dragoj državi Republici Srpskoj Krajini.

Potvrđuje li išta bolje riječi biskupa Ivasa od ovih izjava Mesića, Linića i Račana? Na vlast su došli pjevajući pjesmice o lopovluku HDZ-a, a poslije godinu i osam mjeseci svoje vladavine još uvijek nisu naučili ništa novo. Biskup Ivas i kaže da je prethodna vlast i bila često pritisnuta osobnim slabostima i pogreškama. A što je učinila nova vlast? Josip Jović to komentira: "Pojedinačna se odgovornost izbjegava, samo je protiv Miroslava Kutle pokrenut kazneni postupak, a od svih političara proziva se samo Ivić Pašalić. Ostali su, čini se, sklopili sporazum s vlastima. Neki svoje grijehe plačaju upornom šutnjom, neki su se preobratili, neki su ucijenjeni, neki igraju dvostruke igre, neki putuju na specijalne zadatke. A bit će ipak da u toj epohalnoj pljački sudjeluje ista uigrana skupina ljudi vođena istom rukom, kako u vrijeme starog tako i u vrijeme ovoga režima. Čini se kako je krajnji cilj toga čitavog jednog projekta uništiti povjerenje naroda u mogućnost vlastite države i vlast nad njom staviti potpuno u ruke vladara svijeta."

Ja bih tu dodao da je Kutle izgleda optužen samo zato što nije želio surađivati s novim vlastima. Nedavno je njegov odvjetnik i rekao da su Kutli ponudili slobodu u zamjenu za lažno optuživanje Pašalića. U Hrvatskoj sve više raste uvjerenje kako su optužbe protiv Pašalića upravo plod činjenice da ga se smatralo najsposobnijim čovjekom HDZ-a. To potvrđuju najnoviji strah vlasti da ce Dražen Budiša biti promoviran kao novi vođa desnice u režiji Pašalića. Oni time pokazuju kako i sami razumiju da je Pašalicu stalo do Hrvatske, a ne do vlasti kao njima.

Treba li ipak spomenuti da je upravo na HDZ-ov prijedlog Sabor zahtjevao od Vlade da ustanovi 200 najbogatijih obitelji u Hrvatskoj. Naravno, vlada to nije učinila ne samo zato da bi stalno mogla ponavljati naučenu pjesmicu da je za sve kriv lopovluk HDZ-a. Da su to učinili bilo bi svima jasno ono što sam stalno upozoravao tijekom svojih gostovanja na hrvatskim radio programima u Australiji, pa i ovdje u Sydneyu - najbogatiji, dakle oni koji će sutra odlučivati o sudbini Hrvatske, su bivši komunisti, pogotovu komunistički direktori koji su i izvršili najveću pljačku Hrvatske prije nego što je HDZ uopće dobio vlast. Zbog pomirbe HDZ se nije obračunao s njima.

"I dok se na sva zvona govori o pljački i otimačini onih bivših, - kaže Josip Jović, ovi sadašnji nesmetano nastavljaju istim putem. Dok se svi još uvijek bave Kutlom, događa nam se Goran Štrok. Njemu je onaj isti Linić već praktički darovao, i to protuzakonito (Otok života), nekoliko jadranskih hotela, od Rijeke do Dubrovnika, a Štrok grize i dalje i čini se kako je jedini pravi smisao Linićeva mandata osigurati tome bivšem vozaču automobila i sinu beogradskoga generala ispunjenje svih njegovih ambicija. Bolska Bretanida prodana je za dvadeset milijuna maraka, a dubrovački Excelsior za milijun maraka?! Linić je, čini se, ključna osoba u krajnje sumnjivom poslu oko prodaje drugoga presudnog paketa dionica Hrvatskog telekoma, cijenu kojega će samo tijekom godinu dana platiti sami pretplatnici, koji su još uz to sami izgradili cijelu infrastrukturu. Ali to njega puno ne zabrinjava jer će on svojoj mamici kupiti mobitel za 150 kuna, a na sve prigovore uzvraća: "Pa ne morate telefonirati." Slavko Linić je, tko zna za čiji račun, uz pregršt uvreda otjerao stranog ulagača u zadarsku duhansku industriju. Ministar Čačić, koji je u svojoj graditeljskoj karijeri iza sebe ostavio niz nedovršenih, a naplačenih objekata, od Izraela preko Murtera do Dubrovnika, koji je sada preuzeo praktički sve javne radove u zemlju, kupio je ovih dana usput dva hotela u Župi Dubrovačkoj."

Sjetimo se da je nedavno objavljeno i to da Jakovčić ima tri stana i poslovni prostor u Puli, i uz to cijelo jedno selo, ostaje nam se zapitati: Jesu li svi oni koji su optuživali obitelj Tuđman za njihovo navodno bogatstvo, u stvari njih optuživali samo zbog toga što je dr. Tuđman Otac hrvatske države? Podsjetimo se i da Sabor nije želio udovoljiti zahtjevu Ankice Tuđman da osnuje komisiju koja će ustanoviti to navodno bogatstvo Tuđmanovih.

Ali vratimo se Mesiću. On kaže:

"Znam da ima još uvijek onih kojima odgovara izolacija Hrvatske. Međutim, izolacija i bodljikava žica na granici ne odgovara Hrvatskoj, i to je ono što ti krugovi ne mogu shvatiti. Svaki je rat u povijesti završio mirom i o tome možemo učiti iz svoje i iz povijesti drugih naroda. Ti koji me tako napadaju ili ne shvačaju ili se prave ludima. Ja stalno tražim da budu kažnjeni oni koji su krivi, i za

agresiju i koji su krivi za zločine. Upravo na tome inzistiram da budu suđeni i konkretni Crnogorci, i konkretni Srbijanci, konkretni ljudi itd. Dakle, zalažem se da se individualizira krivnja."

Mesić priča kao da su hrvatski biskupi i svi mi obične budale. On priča o izolaciji, a najveća moguća izolacija je biti sluga. Što imaš od toga kada gazdu možeš vidjeti samo kada te zvoncem pozove?

Mesić se stalno zalaže da se krivnja individualizira. I doista je individualizirana. Za od njega, kao haaškog svjedoka, izmišljenu agresiju Hrvatske na BiH individualno su kažnjeni: general Blaškić s 45 godina robije, Kordić s 25, a Čerkez s 15. Današnja hrvatska vlast je upravo kada se vidjelo da je Blaškić osuđen za tu navodnu agresiju RH na BiH, i donijela Deklaraciju o suradnji s Haagom, s kojom je priznala nadležnost Haaga za akcije Bljesak i Oluja. Dakle, očita je bila želja današnjih hrvatskih vlasti da se nakon individualnog kažnjavanja generala Blaškića zbog navodne agresije RH na BiH, "individualizira" i krivnja zbog agresije RH na Republiku Srpsku Krajinu. S optužnicama Ademija i Gotovine, dočekali smo i ostvarenje te njihove želje.

Današnju vlast posebno brine potpisivanje povelje o suradnji HIP-a i HDZ-a. Boje se,. kažu, ujedinjenja tih stranaka i imenovanja Miroslava Tuđmana ili Andrije Hebranga novim predsjednikom. Boje se i približavanju Budiše tzv. desnici. Jednostavno rečeno boje se ujedinjenja hrvatske državotvornih snaga, jer iznad svega im je važna vlast. Zbog vlasti su pokazalo se spremni priznati etničko čišćenje jadnih nenaoružanih Srba iz po njima države RSK. Gubitak vlasti poteže i pitanje odgovornosti za sve to. Tuđman im je 1991. oprostio. Hoće li im biti oprošteno i drugi put?

Naravno, haaški bordel ce neovisno od toga što je i pisanje u SAD u svezi s Olujom potvrdilo da se doista radi o dobro plaćenom bordelu, nastaviti svoj posao. Opet su na redu Hrvati iz BiH, bolje reći Hercegovine. Poslije razbojničkih napada na hrvatsku banku, na redu su opet oni koji su najzaslužniji za očuvanje hrvatstva u BiH. Spominju se Valentin Ćorić, bivsi ministar policije Hrvatske Republike Herceg Bosne, Slobodan Praljak bivši zapovjednik HVO-a, i Zlatan Mijo Jelić, ratni zapovjednik vojne policije HVO-a i donedavni zapovjednik hrvatske vojne komponente u Vojsci

Federacije. Spominju se i Stanko Sopta Baja i Ljubo Ćesić Rojs. Komentar oko mogućeg Soptinog odlaska u Haag sve govori: "Njegovu bi se odlasku ponajviše radovali međunarodni predstavnici u BiH. Oni Soptu doživljavaju kao tvrdog radikala koji svoje stavove nameče Jelaviću i HDZ-u." Naime, već je odavno poznato da Haag služi i da se eliminiraju upravo oni koji su najveci protivnici dekroatizacije BiH, što i jest zadača koju su dobili oni koji danas vedre i oblače u toj državi.

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozorava na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku" u Zagrebu promovirao uz prof. Dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamo li Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: "Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali." Tako ce i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelu i rade samo takvi, zar ne?

Uništenjem hrvatstva u BiH, lakši će biti i obračun s Hrvatskom. A koliko su u tome uspješni pokazuju i rezultati. Od 832.000 Hrvata 1991. godine, danas je u BiH ostalo samo oko 400.000. U Republiku Srpsku se želi vratiti 230.000 Hrvata, a vratilo se jedva 3000. U Federaciji je 70 posto Bošnjaka, a 30 posto Hrvata, koji su dežurni krivci za sve. Čak na vlasti nisu oni koji su na izborima dobili 95 posto glasova. Sve su to podatci koje je iznio kardinal Puljić u američkom Kongresu. Zašto govorim o uspješnosti svjetskih moćnika u tome? Moramo stalno imati na umu da je to plod njihovog djelovanja, jer su oni pomagali velikosrpsku agresiju na

Hrvatsku i na BiH. Da to počinju uviđati i oni koji su nesvjesno sudjelovali u tome pokazuje i nedavno pismo bivšeg šefa ureda OESS-a u Mostaru Daniela H. Simpsona mostarskom biskupu dr. Ratku Periću u kome on potvrđuje očiti činjenicu da je Međunarodna zajednica kolonizator BiH, I da su u njoj najugroženiji upravo Hrvati. Najnovije optužnice pokazuju da se politika međunarodne zajednice prema Hrvatima BiH ne mijenja iako su istupi Heryja Hydea, predsjednika Odbora za vanjsku politiku američkog Kongresa, kardinala Vinka Puljića i biskupa Ratka Perića u Kongresu uzdrmali Wolfganga Petritscha. Recimo i za Hydea je pravedni mir u BiH je dalje nego ikada, nametanje rješenja i dovođenje neželjenih ljudi na vlast nema potporu stanovnika regije, a loši rezultati međunarodne zajednice posljedica su opasnih, pretjeranih i neograničenih ovlasti visokog predstavnika. Hayde nije htio ni primiti Petritscha. Treba li uopće usporediti takav postupak g. Hydea, s odnosom dabnašnjih hrvatskih vlasti prema Hrvatima BiH? Svima je jasno da hrvatske vlasti krše sam Ustav RH jer su po njemu dužne brinuti se o Hrvatima i u drugim državama, pa prema tome i o Hrvatima BiH.

Sjetimo se da je i kardinal Puljić rekao u američkom Kongresu da HDZ i Hrvatski narodni sabor i dalje uživaju podršku većine, no međunarodni predstavnici HNS tretiraju kao ekstremističku instituciju. Upozorio je da će se razočarani Hrvati u Hercegovini okrenuti ekstremizmu, a oni iz Bosne potpuno iseliti ako ne dobiju jamstva da je BiH i njihova domovina. A upravo nas ovih dana predsjednik HDZ-a, dr. Ivo Sanader upozorava kako se sprema donošenje novog Ustava BiH, po kome bi Fereracija BiH, dakle bošnjacko-hrvatski entitet, bio uređen kao građanska država. Drugim riječima Ustavom bi se osiguralo daljne čišćenje BiH od Hrvata. Reakcije onih koji bi po Ustavu trebali dići svoj glas u Hrvatskoj nema, uostalom kao što ih nije bilo ni do sada. Umjesto svakog komentara takvog ponašanja današnjih hrvatskih vlasti najbolje je citirati predsjednika Mesića: "Ja moram i provoditi hrvatski Ustav, čak sam dužan paziti da i drugi provode hrvatski Ustav." Da, i kada pomažu uništenju Hrvata BiH i kada daju Sloveniji hrvatski teritorij - provode Hrvatski ustav. Vjerovali ili ne. I dok Mesić ponavlja floskulu o pogrešnoj politici bivših hrvatskih vlasti prema BiH, sve

više i više će bivati jasnije da je upravo ta politika, koju sam na hrvatskim radio programima u Melbourneu krajem 1992. i početkom 1993. nazivao "politikom vlastitih teritorija", jedina moguća. Danas to znači stvaranje republika i Hrvata i Bošnjaka, pored već one srpskog naroda. Jedino republika hrvatskog naroda osigurava opstanak Hrvata u BiH. Oni koji to onemogučavaju pokazuju da im je i cilj nestanak Hrvata iz te države u kojoj bi sva tri naroda trebala biti jednakopravna.

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.

DR. IVIĆ PAŠALIĆ

BOJIŠNICA JOSIPA PEČARIĆA

Tko ne zna Josipa Pečarića, tomu je ova knjiga dobra prigoda da upozna njegovu izvanrednu osobnost.
Pisac je vedar i iskren duh, po struci matematičar. Kao znanstvenik pokazao je neobičnu plodnost. Oko 600 znanstvenih radova priskrbilo mu je svjetski ugled na području teorije nejednakosti.
Teško je reći tko je koga izabrao: znanstvenik znanost ili znanost znanstvenika. No, bilo kako bilo, to je očito bio sretan izbor.
Znanstvenik Josip Pečarić odan je temeljnoj vrijednosti struke - istini.
Kao društveno biće, kao čovjek, jednako je privržen onim vrjednotama koje je u sam osvit modernoga doba istaknula Francuska revolucija: slobodi, jednakosti i bratstvu. Uostalom, te su vrjednote danas opća čežnja ljudi i naroda zapadnoga kulturnog kruga, koju - s manje ili više uspjeha - ostvaruje suvremena liberalna demokracija.
Međutim, matematička teorija nejednakosti kao da se ruga središnjemu idealu novoga doba: jednakosti. Ona naime jednakost shvaća tek kao «granični slučaj» nejednakosti.
I tu je, uz ljubav prema istini, ishodište Pečarićeva publicističkog rada.
Autor knjiga «Borba za Boku Kotorsku», «Srpski mit o Jasenovcu (I,II)», «Strossmayerova oporuka», «Za hrvatsku Hrvatsku», «Sramotni sud u Haagu», «Brani li Goldstein NDH?» i «Pronađena polovica duše», kada ga prijatelji pitaju zašto se ne bavi

matematikom, nego politikom, odmahuje rukom i odgovara: «Pustite matematiku, ovo je sada važnije.»

Knjige Josipa Pečarića žive od hrabrosti. Znanstvenik se ne klanja ni tzv. «političkoj korektnosti», ni ideološkim dogmama. Njegova politička publicistika odlikuje se polemičnošću i intelektualnim poštenjem. On hrabro vojuje za istinu o hrvatskomu narodu i za njegovu jednakost s drugim narodima. U toj borbi domoljubnu strast uvijek discipliniraju logika, koja nemilosrdno raskrinkava laž, i humani obzir prema protivnicima.

Ova knjiga sjajno pokazuje svu širinu Pečarićeve bojišnice. U njoj su sabrani raznorodni tekstovi: analize i prosudbe političkih zbivanja u Hrvatskoj nakon smrti predsjednika Tuđmana, govori na političkim tribinama, razgovori na Internetu, pisma novinama u domovini i inozemstvu, osvrti na kvazihistoriografske konstrukcije, polemike i predgovori knjigama drugih autora.

Svi ti tekstovi, izravno ili neizravno, promiču tuđmanizam.

Onima koji danas provode «detuđmanizaciju» Hrvatske, prijetvorno tvrdeći da ne znaju što je tuđmanizam, akademik Pečarić ovom knjigom hrabro poručuje: Tuđmanizam je vizija samostalne, demokratski uređene, snažne, samosvjesne, ponosne Hrvatske. Ta vizija, djelo dr. Franje Tuđmana, polazi od pomirbe hrvatstva i jedinstva domovinske i iseljene Hrvatske, isključuje balkanska državna udruživanja, a nastoji oko ravnopravna članstva Republike Hrvatske u Europskoj uniji, ne odričući se hrvatskoga nacionalnog identiteta i individualiteta.

Koncept, dakle, posve oprečan današnjoj hrvatskoj zbilji, koju karakterizira malodušnost pučanstva i kukavština političkih elita.

Uz osnivanje Hrvatskog bloka

POBJEĐUJE LI TUĐMANIZAM?

Hrvatsko slovo, 20. rujna 2002.

Glavna zadaća koju je dobila trećesiječanjska vlast u Hrvatskoj od svjetskih moćnika bila je detuđmanizacija. Ubrzo se pokazalo da HDZ nema pravog odgovora na napade na Domovinski rat, generale, branitelje, invalide Domovinskog rata, Oca hrvatske države dr. Tuđmana, njegovu obitelj, … Obranu svega toga preuzeo je Čondićev Stožer. Danas dio javnosti ima dojam da je HDZ-u bliži Račanov SDP od hrvatskih državotvornih stranaka. Nameće se, primjerice, pitanje ponašanja vodstva te stranke u vrijeme umirovljena hrvatskih generala. Dok Mesić ruši Hrvatsku vojsku, a Sanader smjenjuje s mjesta dopredsjednika Sabora najbližeg Tuđmanovog suradnika dr. Ivića Pašalića! A kakav je tek bio Sanaderov komentar samog umirovljenja generala: I on bi to isto učinio samo bi prvo razgovarao s njima.

Očit pokazatelj da se HDZ-u sprema detuđmanizacija. Ali tko je u to vrijeme tako nešto mogao i pomisliti? Hrvatski ljudi će uvijek HDZ povezivati uz Tuđmanovo ime, pa im ni činjenica da na Izvještajnom saboru HDZ-a nije bilo Tuđmanove slike nije puno govorila. Tuđmana, njegovu ostavštinu i svoju obitelj brani i sam Miroslav Tuđman osnivajući HIP. Sanaderu je to - napad na HDZ.

S druge strane u hrvatskim stranačkim elitama preovladava uvjerenje kako na slijedećim izborima mogu pobijediti samo oni koji uživaju potporu svjetskih moćnika. Sanaderove najave mogućeg koaliranja sa strankama koje su se i do sada iskazale u poslušnosti (HSLS i HSS), uz signale otklona od Tuđmana sigurno nisu mogle ostati nezamijećene. Igre oko Sabora HDZ-a bile su nevjerojatne. Jedan Sanaderov suradnik mi uoči Sabora tvrdi da je Pašalić veća opasnost za Hrvatsku od Haaškog svjedoka Mesića ili Račana. Sudionicima izbornog sabora HDZ-a ne smeta to što se Glavnom tajniku dva dana prije Sabora oduzimaju njegove ovlasti.. U

presudnim trenutcima za svoju stranku oni smatraju da im protivnici trebaju birati vođu. Naime, Pašalić, kao prvi Tuđmanov suradnik, sotonizira se poodavno pa većina misli da im je bolje birati one koje, kao manje sposobne, nije izabrao ni sam Tuđman, ili ih je birao pa vratio tamo odakle su došli.

Pobjeđuje Sanader, ali i Pašalićeva lista. U situaciji koja sugerira zajedničko djelovanje Sanader traži ostavke. Nelegalnost formiranja Središnjeg odbora je očita. Slijedi isključivanje Pašalića. Mnogi su to doživjeli kao novi prilog detuđmanizaciji HDZ jer Tuđman nije isključivao one s kojima se nije slagao.

Najugroženiji Hrvati u vremenu trećesiječanske Hrvatske bez dvojbe su Hrvati u BiH. Je li ih predsjednik HDZ-a ikada posjetio? Je li bio nazočan u najbitnijim trenutcima njihove borbe za opstojnost? Koliko dugo može Sanader računati na to da ljudi neće početi postavljati takova pitanja. Ili već jesu? Na Alci se najviše pljeskalo Pašaliću, a ne Sanaderu.

Bilo kako bilo, u subotu 14. rujna osnovan je Hrvatski blok – pokret za modernu Hrvatsku. Iako je bilo pozvano 150, bilo je nazočno oko 600 tuđmanista. Nije bilo dovoljno pristupnica pa je tijekom sjednice objavljeno da je pristupio 291 član. Za predsjednika je izabran Ivić Pašalić dok su potpredsjednici postali saborski zastupnik Milan Kovač, gradonačelnik Slavonskog Broda Jozo Meter i poduzetnik iz Istre Branko Lukšić. Članovi predsjedništva HB-a su i član Izvršnog odbora Hrvatskog nogometnog saveza Ivan Brleković, zagrebačka psihijatrica Ernestina Novy Radonić te mladi politolog Hrvoje Saderić. Osim Pašalića i Kovača u Klub zastupnika HB-a ući će Ivo Baica, Ivica Tafra, Krunoslav Gašparić i Zdravka Bušić.

Podmladak stranke zvat će se Tuđmanova mladež. Pašalić, prirodno, najavljuje da će prva stranka s kojom će Hrvatski blok dogovoriti suradnju Tuđmanov HIP.

»Mi smo politički sljedbenici tuđmanizma te ćemo se baviti i pitanjima zaštite digniteta branitelja, Domovinskog rata, Hrvata u BiH i povezivanja domovinske i iseljene Hrvatske«, rekao je Pašalić. Hrvatska dobiva stranku koja će okupljati tuđmaniste. To je svima bilo jasno, pa ne čudi izjava dojučerašnjeg ministra Radoša:

"Tuđmanizam se u mirnodopskom razdoblju pokazao krajnje neuspješnim i razornim za zemlju, zajedno s većinom ljudi koji ga danas zagovaraju." Radoš, kao vođa Račanovih liberala, očito tješi sam sebe. Ili mu doista nije jasno da su za samo dvije godine vladavine uspjeli pokazati koliko su oni krajnje neuspješni i razorni za ovu zemlju.

Sanaderu ostaje da vjeruje režimskim novinama koji pokazuju da je njegov HDZ najpopularnija stranka u Hrvatskoj. Svojevremeno je i Granić vjerovao u 60-postotnu podršku na predsjedničkim izborima. Ali na velikom Tompsonovom koncertu u Splitu, nazočan je bio Pašalić, a ne Sanader.

Mnogi tuđmanisti nisu napustili HDZ. Hebrang je u *Jutarnjem listu* 16. rujna iskazao uvjerenje da Pašaliću više neće pristupiti dužnosnici HDZ-a te da se neće dogoditi značajniji potresi u stranci. Može li Sanader zbog toga mirno spavati?

»To je projekt osuđen na propast i početak kraja Ivica Pašalića«, riječi su kojima je Ivo Sanader komentirao predstavljanje nove Pasaliceve stranke. Vjeruje li Sanader sam sebi kada mu ne vjeruje Andrea Latinović čije riječi pokazuju da joj je stvaranje hrvatske države još uvijek deset godina mraka: "Da je Hrvatska normalna politička država, Pašalić sa svojom strukturom možda i ne bi imao prevelikih izgleda, ali u okolnostima nacionalne depresije i nezadovoljstva vlašću, njegovi bi pozivi na povratak Tuđmanovoj političkoj doktrini u mnogih birača čak i mogli pasti na plodno tlo." I njoj je jasno da tuđmanizam ide uz Pašalića, a ne Sanadera.

To se vidjelo i u emisija "2 u 9" na OTV-u. Pokazalo je to već samo pitanje: Je li za modernu Hrvatsku potrebno: a) Hrvatsku detuđmanizirati; b) Obnoviti Tuđmanovo političko nasljeđe. Skoro 82 posto glasova (5196 od 6382) glasovalo je za tuđmanizam. Da, tuđmanizam pobjeđuje, sviđalo se to nekima u Hrvatskoj i van nje ili ne!

DETUĐMANIZACIJA I HDZ

Čini mi se da bi naslov ovog mog teksta mogao biti "Zašto Soros hvali Sanaderov HDZ?" On bi u sebi sadržao i bit odnosa HDZ-a prema detuđmanizaciji - glavnoj zadaći koju je dobila trećesiječanjska vlast u Hrvatskoj od svjetskih moćnika. Da bi razumjeli zašto je to bila njihova glavna zadaća moramo znati što svjetski moćnici podrazumijevaju pod tim pojmom. Na promociji knjige "Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća" Ivan Aralica je rekao (vidjeti *Dom i Svijet*, 23. svibnja 2002. ili drugo izdanje te knjige): "Prva se u procesu detuđmanizacije na udaru našla nacionalna država kao prvorazredna vrijednost. U čitavom nizu postupaka uslijedilo je njeno poniženje. Poniženje njenih oltara, insignija i njena postojanja." Usudio bih se poistovjetiti sam pojam detuđmanizacija sa željom svjetskih moćnika da neovisne i samostalne Hrvatske uopće nema. Da je vrate u nekakvu tvorevinu u kojoj bi opet vladali Srbi pa zvali je Zapadni Balkan ili, kako više vole reći u poslijednje vrijeme, četvrta Jugoslavija.

Kako se prema detuđmanizaciji odnosio HDZ? Aralica u istom tekstu kaže: "Bio bi propust (…) ne reći da je detuđmanizacija zahvatila i Tuđmanove političke sljedbenike. Organizacijska prestrukturiranja među njima mogla su se očekivati. Personalna nadmetanja također su bila neizbježna. Ali su se dogodile i neke nesmotrenosti u formulaciji stava prema Tuđmanovu nasljeđu i, kao posljedica tih nesmotrenosti, krivi koraci u prilagodbi Tuđmanove političke misli suvremenim prilikama. Nije trebalo prihvatiti tezu detuđmanizatora da se njegovi nasljednici trebaju demokratizirati ako žele sudjelovati u budućem političkom životu, jer je Tuđman uveo demokraciju, a ne neokomunisti koji čine jezgru detuđmanizatora. Nije trebalo od neokomunista prihvatiti podvalu da je u vrijeme Tuđmana bilo pogrešaka i od toga napraviti povod za unutarnja trvenja, jer se na taj način činjenica da u svim velikim pothvatima ima i grešaka, predimenzionirala i postala žarištem unutarnjeg razdora. Nije trebalo davati izjave da je netko nekoga izvukao iz blata, jer se ta metafora pretvarala u značenje da smo deset godina blato mijesili, a ne ispisivali najsvjetlije stranice hrvatske

povijesti. Nije trebalo davati isprike onima koji su, navodno, patili za vrijeme Tuđmanove vlasti, jer, ako je netko za to vrijeme patio, nisu to bili protivnici te vlasti, nego su to bili oni koji su se žrtvovali da vizije prvog predsjednika pretvore u ostvarenja. Ništa od toga nije trebalo, jer je to išlo u prilog detuđmanizatora."

Aralica je sigurno u pravu jer poslije trećesiječanjskih izbora pritisak na HDZ-ovce je bio ogroman, a oni nisu praktično ništa učinili da se odupru detuđmanizaciji. Pače, čini se da im je mnogo važnija bila borba za vlast unutar stranke. Tako oni ne održavaju Sabor stranke odmah poslije Tuđmanove smrti već mnogo kasnije. Možda je i to razlog što se njihov otpor detuđmanizaciji u tim vremenima uopće ne osjeća.

A sprovodila se žestoka detuđmanizacija. Udar na medije krenuo je odmah davanjem otkaza kolumnistici *Vjesnika* Maji Freundlich. HDZ ne reagira iako je Maja Freundlich kasnije postala zamjenica predsjednika stranke. Smjenjuju se "nepodobni i neposlušni" novinari i u drugim medijima. Ubrzo je postojala samo jedna dnevna novina u kojoj se moglo pročitati i oporbeno stajalište - *Slobodna Dalmacija*. Ona se držala koliko je mogla – pretvorena je konačno u "bilten SDP-a".

Naravno, najžešći napad je bio na Domovinski rat! Jasno, jer bez njega ne bi bilo Hrvatske, a onda ni potrebe za detuđmanizacijom. Osim toga napad na Hrvatsku vojsku je nužan i da bi se ona oslabila. Jaka vojska stasala u pobjedničkom ratu najveći je protivnik rastakanju Hrvatske – dakle detuđmanizaciji. Na meti su stalno generali, branitelji, invalidi Domovinskog rata. Obranu digniteta Domovinskog rata preuzimaju sami branitelji. Formiran je Čondićev Stožer koji je svojim djelovanjem doveo do reakcije generala, Crkve, sportaša, naroda. Sigurno je Čondićev stožer najzaslužniji što detuđmanizacija nije uspješno provedena već u prvoj ili drugoj godini trećesiječanjske vlasti.

Kada je Mesić umirovio hrvatske generale, HDZ je izdao Proglas u kome stoji: "Hrvatska demokratska zajednica upozorava da se ne radi samo o političkom sljepilu i nesposobnosti sadašnje vlasti da razumije u kakovu pogibelj vodi hrvatski narod i hrvatsku državu, nego naprotiv o ciljanim provokacijama i izazivanju

incidenata, koji bi bili povodom uvodjenju izvanrednoga stanja, te mogućoj intervenciji nalogodavaca aktualnoga režima, s ciljem stvaranja dugotrajnoga protektorata u ovom dijelu Europe, protektorata pod kojim bi hrvatski nacionalni i državni interesi ostali tek uspomenom na godine ponosa i uspravnosti hrvatske države." Međutim, taj Proglas biva odmah obezvrijeđen kada je predsjednika HDZ-a Sanader izjavio da bi ih i on umirovio, ali bi prije toga s njima razgovarao. A u isto vrijeme smjenjuje podpredsjednika Sabora – svog protivnika Ivića Pašalića. Dakle, Mesić umirovljuje generale, a Sanader smjenjuje Pašalića. Vjerojatno je ovo najznačajniji korak u nastupajućoj detuđmanizaciji HDZ-a. Ne bi me začudilo da je ova – na prvi pogled priglupa – izjava predsjednika HDZ-a u stvari bio jasan signal svjetskim moćnicima da je nekakav Sanaderovov HDZ voljan surađivati s njima u detuđmanizaciji države. Takva poruka poslana je i sa Izvanrednog sabora HDZ. Prvi sabor koji je organizirao novi predsjednik trebao je proteći bez slike Oca hrvatske države i osnivača HDZ-a dr. Franje Tuđmana. Nacionalna država je trn u oku detuđmanizatora, a nema slike onog bez koga je nebi bilo. Može li to biti slučajno?

Pogotovo kad znamo koliko je žestok bio napad na samog oca hrvatske države dr. Tuđmana i na njegovu obitelj. Miroslav Tuđman, 5. srpnja 2002. piše: "Udruga HIP osnovana je i radi odgovora na bjesomučne napade na prvog predsjednika dr. Franju Tuđmana, kada vodstvo HDZ nije moglo (ili htjelo) reagirati na dnevne neargumentirane osude, objede, klevete, ponižavanja prvog predsjednika i članova njegove obitelji. Kada su bili najgrublji napadi na predsjednika dr. Tudjmana, gospođa Ankica Tuđman nekoliko je puta pisala i tražila potporu vodstva HDZ-a. Dobila je mlake ili nikakve odgovore. Članovi obitelji morali su sami podizati tužbe zbog klevete predsjednika Tuđmana, i u slučaju emitiranja reportaže *Kanala 4* na HTV-u, i protiv objavljivanja transkripata iz Ureda predsjednika RH, i zbog klevete za organizirani kriminal u *Latinici*, itd."

A kako to doživljavaju u vodstvu HDZ-a? U *Glasu Slavonije* od 29. siječnja 2001., Ivo Sanader kaže: "Gospoda osnivači HIP-a, i Andrija Hebrang i Miroslav Tuđman, bili su suradnici pokojnog

predsjednika Tuđmana i znaju da je ovo izravno upereno protiv njegova djela, jer je Tuđman stvorio HDZ. Oni izravno rade protiv HDZ-a i ako ta gospoda žele ući u političku utakmicu, neka ne ulaze kao lupeži, nego neka iziđu sa svojim programom i traže članove stranke, a ne da perfidno vrbuju članove HDZ-a."

U *Spremnosit* od 12. veljače 2001. komentirao sam ovu Sanaderovu izjavu: "Tako nasljednik dr. Tuđmana u HDZ-u kaže svom članstvu kako su nezreli pa ih HIP-ovci mogu perfidno vrbovati. Zar Sanaderu ne bi bilo pametnije da pogleda što to u HDZ-u ne valja kada mu članstvo netko uopće i može vrbovati. Možda bi 'čuo' i glasove koji mu ne gode. Recimo, Denis Vuk iz Huma na Sutli moli Uredništvo *Slobodne Dalmacije* (30. siječnja 2001.): 'Nadam se da ćete ostati dosljedni te upozoravati građane na neispunjena obećanja i ponovnu pljačku naših dobara kao i HDZ-ovce zašto su izgubili izbore, te da konačno ponovo postanu stranka kakvu je stvorio pokojni predsjednik Tuđman i da puste mlade ljude da dođu u prvi plan jer su oni branili Hrvatsku, a znat će je povesti i u bolju budućnost'. A jedan prekomorski HDZ-ovac mi piše: 'HDZ je sveden, ukratko, u borbu za egzistenciju, sigurnost radnog mjesta i redovitih mjesečnih primanja, i ništa više.'

Kao da dr. Sanaderu nije jasno kako je najveće Tuđmanovo djelo stvaranje neovisne hrvatske države a ne osnivanje HDZ-a. Slično njemu netko bi mogao reći da oni u HDZ-u kojima je vlast važnija od borbe za obranu neovisnosti hrvatske države izravno rade protiv Tuđmanovog djela. Ovakvim tvrdnjama Sanader ostavlja dojam da ne vidi kako je opstojnost hrvatske države dovedena u pitanje, tako da mu je sve samo politička utakmica. Sada bi HIP-ovci mogli reći da on kao lupež želi oteti njima Tuđmanovce kojima je važnija opstojnost hrvatske države od toga hoće li predsjednik Hrvatske biti netko iz HDZ-a. Čini se ipak da mnogi u HDZ-u nisu tako 'radikalni' kao sam predsjednik."

Čini se ipak da je detuđmanizacija najuspješnija u sramotnom odnosu prema ratnom ministru Gojku Šušku. Čovjeku koji je uz Tuđmana i kardinala Kuharića najzaslužniji za to što uopće imamo državu ne odajemo počast kakvu bi trebali. Ne suprostavljamo se u dovoljnoj mjeri na napade na njega. Vjerojatno i zbog toga što se uz

njegovo ime vezuje postojanje HDZ-ove opcije koja se tako žestoko bori za opstojnost tuđmanizma u stranci i državi.

Događaji oko izboranog Sabora HDZ-a su dobro poznati. Pobjeđuje Sanader, ali i Pašalićeva lista. U situaciji koja sugerira zajedničko djelovanje Sanader traži ostavke. Nelegalnost formiranja Središnjeg odbora je očita. Slijedi isključivanje Pašalića. Mnogi su to doživjeli kao novi prilog detuđmanizaciji HDZ jer Tuđman nije isključivao one s kojima se nije slagao.

Josip Jović ovako komentira događanja oko Sabora HDZ-a u svojoj knjizi "Život po protokolima", Split 2002. (str.55-56):

"HDZ je doista jedina politička opcija koja bi s još nekim manjim strankama, uključujući i HSLS, mogla zaustaviti rasprodaju preostalog, sve dublji ulazak u balkanske integracije, kriminalizaciju Domovinskog rata, nebrigu za sudbinu Hrvata u BiH. I to je pravi razlog njegove sotonizacije, koja će se nastaviti i dalje.

Svi ti HDZ-eovi vjernici ponadali su se kako će stranka sada uoči parlamentarnih izbora djelovati snažno, složno i jedinstveno. Pomislili su, doista naivno, nema više pašalićevaca i sanaderovaca, izbori su završeni. U prilog zbijanju redova govorili su; prvo, stvoren odnos snaga koji je takav da nikoga nije moguće isključiti bez rizika potpunog rascjepa; drugo, programska načela, oko kojih i nema, barem deklarativno, razlika; treće, očekivanja stranačkog članstva i velikog dijela biračkog tijela; napokon, kao četvrto, i politička pragmatika, jer ako se nastavi s podjelama, na parlamentarnim izborima svi gube, čemu se svađati oko mjesta za stolom dok kuća gori.

Ipak, odmah se krenulo drugim smjerom. Pobjednik je pokazao želju da one koji nisu bili u njegovu klanu izolira i ignorira, tjerajući ih u ono što im predbacuje, a to je paralelizam i frakcionaštvo. Sve je završilo isključenjem Pašalića iz stranke, koji osniva sada svoju stranku, jer mu drugo i ne preostaje želi li se baviti politikom, te još nekih pojedinaca iz stranke te teško razumljivim raspuštanjem čitavih županijskih, odnosno gradskih organizacija u Splitu, Zagrebu, Šibeniku, Kninu i Slavonskom Brodu.

S obzirom na ovakav razvoj događaja pojavile su se razne sumnje i pitanja. Ako je Sanaderu glavni protivnik Račan, zašto nastavlja rat

s Pašalićem? Kako misli neutralizirati Pašalića i njegove ljude, ako oni imaju barem polovicu hadezeovskog članstva iza sebe, a da istovremeno ne neutralizira ili okrene protiv sebe i to članstvo? Zašto ih se boji ako je sada neprikosnoveni i priznati predsjednik, a za program rušenja sadašnje vlasti može lako postići konsenzus i opću podršku? Do raspodjele fotelja je ionako još dalek put.

Mesić i Račan su izrazili svoje neskriveno zadovoljstvo raspletom izbornog nadmetanja u najjačoj oporbenoj stranci, vjerojatno ne zato što ova dvojica i njihovi mediji žele povratak HDZ-a na vlast. Dobro, možda se oni i varaju, ali Sanader sa svoje strane kao da se trudi posljednjim potezima uvjeriti svoje političke protivnike kako je on za njih najbolje rješenje. Je li u pitanju samo borba pijetlova za primat u jatu, ili nešto mnogo gore od toga?

Svi oni koji su očekivali kako bi HDZ mogao ponuditi alternativu sadašnjem, krajne nepovoljnom razvoju događaja morat će se, izgleda, ipak razočarati ili potražiti neku drugu opciju. Ali ne zbog onoga što se događalo prije Sedmog općeg sabora i u tijeku njegova trajanja, nego zbog ovoga što se događa nakon njega."

Događaje oko tog Sabora komentirao sam na tribini o detuđmanizaciji koji je organizirao Maksimirski HDZ. Dogodilo se to dan nakon što je Ivić Pašalić isključen iz stranke. Između ostalog rekao sam:

"U današnjem *Večernjem listu* piše: 'Neki smatraju kako je Pašalić pogriješio što je pustio Sanaderu da na prošlom izbornom stranačkom saboru primijeni sva sredstva da pobijedi. Zbog Pašalićeva isključenja zasigurno će biti zadovoljni i neki međunarodni krugovi, koji su itekako dijelili savjete nekim našim političarima - da se riješe Pašalića.'

A 'sva sredstva' su bila očita svima na Saboru jer je Sanader poslao Glavaša dva dana prije Sabora da razbojnički oduzme sva prava Glavnom tajniku stranke oko izbora. Upad koji je dostojan upadu u Hercegovačku banku, a sve druge radnje, tj. nepoštivanje Statuta stranke, zaključno s Središnjicom jako podsjećaju na ono Miloševićevo: Ako ne može institucionalno, onda može vaninstitucionalno.

Navod iz *Večernjeg lista* sugerira da sve više i više postaje jasno u Hrvatskoj da su stratezi Račanove i Mesićeve pobjede na izborima 2000. pomagali i Sanaderu u njegovoj pobjedi. Jer bez detuđmanizacije HDZ-a ne može biti ni detuđmanizacije Hrvatske. Iako je vodstvo HDZ-a svojim pasivnim držanjem pomagalo današnjim vlastima u njihovoj detuđmanizaciji dogodio se narod koji je predvođen običnim članovima i simpatizerima HDZ-a, bolje reći državotvornog hrvatstva, iznjedrio pobjedu nad grubom detuđmanizacijom. Zato sada treba rafiniranija detuđmanizacija uz aktivnu potporu HDZ-a. Nema sumnje da je i rekonstrukcija vlade, tj. odstranjenja HSLS-a iz nje, izravna posljedica detuđmanizacije HDZ-a. Jer, kada HDZ više nije problem u detuđmanizaciji Hrvatske, onda im više nije potreban ni Budiša. Pa jača je stranka HDZ od HSLS-a. A Sanaderovov HDZ je izgleda, kako mi nedavno i priznao jedan član Središnice HDZ-a, lijeviji od Budišinog HSLS-a, a samim tim i bliži svjetskim moćnicima. Jadno li je državotvorno hrvatstvo HDZ-a, ako je HSLS hrvatskiji od njih.

Rafinirani pristup detuđmanizaciji očituje se i u tome da čak Račan ponekad izgovori riječ Hrvatska, a s druge strane imamo Sanaderovu izjavu da HDZ neće organizirati velike prosvjede protiv očekivanih novih optužbi iz Haaga. A treba li se uopće prisjetiti da je posljednja takva optužnica, ona protiv generala Gotovine, bila optužnica protiv Oca hrvatske države i same opstojnosti hrvatske države. Ovakva izjava nije ništa drugo nego aktivna politika sudjelovanja u detuđmanizaciji HDZ-a i hrvatske države. Zato je logična čistka HDZ-a od onih koji se ne odriču Tuđmanove državotvorne politike – čistka tuđmanista, koji su doista naivno pustili Sanaderu da na prošlom izbornom stranačkom saboru primijeni sva 'institucionalna i vaninstitucionalna' sredstva da pobijedi."

I doista nad Sanaderovom izjavom se treba zamisliti. Optužnice iz Haaga su stigle, a u Hrvatskoj nema prosvjeda. Umjesto prosvjeda u najvećoj oporbenoj stranci obračunavaju se sa neistomišljenicima. Nenad Ivanković u knjizi "Mesiću i Račane, zašto tako?" spominje riječi glavnog urednika *Globusa* od 11. listopada 2002.: "Ivica Račan i Goran Granić na svemu tome moraju biti zahvalni Ivi Sanaderu i

Vladimiru Šeksu, koji su stabilnost i mir u državi, kroz kontrolu rada Odbora za istinu o Domovinskom ratu, pretpostavili trenutnom interesu vlastite stranke. Cijela je ta složena političko-medijska operacija savršeno uspjela: dok se prije dva tjedna činilo da će se Hrvatska zbog Bobetka valjati po ulicama, tko danas još uopće razmišlja o slučaju Bobetko? Govori li to stvarni Račanov glasnogovornik da koalicija HDZ-a i SDP-a ne počinje s Afganistanom, već s slučajem Bobetko? Je su li i tada radili telefoni iz veleposlanstava?

Najugroženiji Hrvati u vremenu trećesijećanske Hrvatske bez dvojbe su Hrvati u BiH. Takozvana implementacija Daytonskog sporazuma u BiH svodi se od samog početka na svođenje hrvatskog naroda na nacionalnu manjinu. Pri tome se koriste najdrastičnija sredstva kao što su primjerice razbojnički upad u Hercegovačku banku ili nepriznavanje rezultata izbora kada hrvatski narod ne predstavljaju oni koji su dobili i do 95 posto glasova već oni koji su spremni služiti svjetskim moćnicima u ukidanju konstitutivnosti hrvatskog naroda. A da im je to cilj diplomati velikih sila nisu ni krili. Tako su kardinalu Puljiću poručili, kako je on rekao u svom intervjuu u *Večernjem listu* od 28. travnja 2001., da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asilimirati. A koliko su uspješni u svom obračunu s Hrvatima u BiH pokazuju i rezultati: od 832.000 Hrvata 1991. godine, danas je u BiH ostalo samo oko 400.000. U Republiku Srpsku se želi vratiti 230.000 Hrvata, a vratilo se jedva 3000. U Federaciji je 70 posto Bošnjaka, a 30 posto Hrvata, koji su dežurni krivci za sve. Čak na vlasti nisu oni koji su na izborima dobili 95 posto glasova. Sve su to podatci koje je iznio kardinal Puljić u američkom Kongresu. Sadašnja vlast je učinila sve da to i omogući. Znamo koliko je predsjednik Tuđman brinuo o njima, znajući da je opstojnost hrvatskog naroda u BiH garancija opstojnosti hrvatske države. Je li ih sadašnji predsjednik HDZ-a ikada posjetio? Je li bio nazočan u najbitnijim trenutcima njihove borbe za opstojnost? Nije!

A najvažniji razlog sukoba u HDZ-u je i bio zbog toga što su mnogi HDZ-ovci, željeli jedinstvo hrvatskih državotvornih stranaka i pojedinaca u borbi protiv novih/starih komunista. Ona druga opcija je željela samo suradnju s onima koji su se dokazali u svojoj

poslušnosti prema svjetskim gazdama. Naime, u hrvatskim stranačkim elitama preovladava uvjerenje kako na slijedećim izborima mogu pobijediti samo oni koji uživaju potporu svjetskih moćnika. Sanaderove najave mogućeg koaliranja sa strankama koje su se i do sada iskazale u poslušnosti (HSLS i HSS), uz signale otklona od Tuđmana sigurno nisu mogle ostati nezamijećene. Istina, on je taktizirao pa je na prosvjednom skupu "Svi smo mi Mirko Norac" govorio o hrvatskom bloku. Na to su ga i prisilili uspjesi takvih koalicija i u Zagrebu, a posebno u splitskoj županiji. Međutim, Sanader nikada nije stvarno podržavao okupljanje svih hrvatskih državotvornih snaga, dakle ideju koja se rodila u razgovorima Ivana Aralice, Miroslava Tuđmana i Ivića Pašalića. Jedan Sanaderov suradnik mi je uoči Sabora HDZ-a, a i poslije njega, tvrdio da je Pašalić veća opasnost za Hrvatsku od Haaškog svjedoka Mesića ili Račana. To je mnogima vjerojatno postalo očitije poslije nedavnog Sabora Tomčićevog HSS-a, kada im je Vladimir Šeks u ime HDZ-a poručio da će u "poštenim stremljenjima za probitak hrvatskog naroda i u HDZ-u imati vjernog partnera i saveznika", a predsjednik SDP-a i premijer Ivica Račan je istaknuo da je HSS stabilan i važan politički partner. Akademik Dubravko Jelčić u brošuri "Što se dogodilo s Hrvatskom seljačkom strankom" za Franja Gažija i njegovu Hrvatsku republikansku seljačku stranku kaže da je to "dosad svakako najpogubnija faza HSS-a, kada se ona javila u svojoj najsramnijoj varijanti: kao trabant Komunističke partije u formi kolektivnog člana 'Narodnog fronta'". Jelčić zaključuje: "Maček je Radićevu državotvornost zamijenio automaštvom, ostavši vjeran njegovu antikomunizmu. Gaži je pogazio i jedno i drugo. Maček je dakle iznevjerio Radića, Gaži i Radića i Mačeka. Jest da su Gažijevi HRSS-ovci nešto kao glumili opoziciju, ali sasvim neuvjerljivo i nedjelotvorno, kao i Tomčić danas." S takvim HSS-om danas treba koalirati HDZ. S druge strane Ivić Pašalić i njegov Hrvatski blok stalno upozoravaju da je HSS u vlasti i nosi odgovornost za stanje u državi jednako kao i Račanov SDP.

Naravno, sigurno je veliki dio današnjeg HDZ-a skloniji ideji koaliranja s državotvornim hrvatstvom, međutim pitanje je kako će se taj sukob u HDZ-u odvijati. Hoće li svi oni biti eliminirani iz

tuđmanove stranke. Već do sada veliki je broj ogranaka i pojedinaca koji su eliminirani. Spomenimo zato da Zoran Vukman u *Hrvatskom slovu* 27. prosinca 2002. upozorava: "Veliko je pitanje hoće li osovina SDP-HNS imati snage suprotstaviti se mogućoj koaliciji HDZ-HSS s još nekoliko jačih stranaka na desnom centru. Ako bi HDZ krenuo kao integrativni faktor hrvatske oporbe, ako bi okupio cijeli spektar na centru i desnom centru, Račan i Vesna Pusić nemaju šanse." Dakle, Vukman govori o ideji hrvatskog bloka na kojoj je došlo do raskola u HDZ-u. Pitanje je: Je li vjerojatnija ideja koaliranja Sanadera s onima koje smatra većim zlom za Hrvatsku ili sa za njega manjim zlom - Mesićem i Račanom? Zar već najava suradnje s HSS-om nije prva stepenica u pripremanju stranke za "veliku koaliciju" sa SDP-om?

Vukman također upozorava: "Međutim, SDP-u i HNS-u ide u prilog činjenica da imaju jači utjecaj u medijima, odnosno, imaju naklonost gotovo svih utjecajnih listova u Hrvatskoj, a na televiziji apsolutnu nedodirljivost. Zato je moguća *pat-pozicija* između SDP-a i HDZ-a."

Dakle, Vukman spominje mogućnost *pat-pozicije* i kada bi HSS bio na Sanaderovoj strani. Zašto bi onda HSS izlazio iz koalicije u kojoj je sada? I to pokazuje da je ideja stvaranja hrvatskog bloka svih istinskih državotvornih snaga bila jedina ispravna. To je moralo biti jasno svima pa i onima u HDZ-u koji su stalno bili protiv nje. Zašto su uporno bili protiv takve ideje? Zar to doista ne govori u prilog tvrdnji o uspješnoj detuđmanizaciji i u HDZ-u. Da ironija bude veća, ljudi će glasovati za HDZ samo zato što je to Tuđmanova stranka. Vidjet ćemo hoće li time glasovati i za daljnu detuđmanizaciju. Vidjet ćemo zašto je Soros pohvalio Sanaderov HDZ.

GOSTOVANJE NA MREŽI: HRVATI.DE[1]

PORTRET GOSTA:

Dr. Josip Pečarić rođen je 1948. g. u Kotoru, Boka kotorska. Magistrirao je elektrotehniku i doktorirao matematičke znanosti. (…)
Cijenjeni gosti, slijede vaša pitanja.

Uredništvo Hrvati.de
(…)

Crocop, Odavno su mi vaši tekstovi u Hrvatskom Slovu zapali za oko, kao glas zdravog razuma što u našoj hrvatskoj politici i nažalost i znanosti nije baš prečest slučaj, posebo ako se uzme naša tragična povijest u obzir, kada smo kako je Ante Starčević rekao bili dovoljno jaki da branimo druge, ali ne i da stvaramo svoju državu, tj. Replicirao je protivnicima hrvatske samostalnosti na njihovu tezu o navodnoj slabosti Hrvatske za samostalnost, te rekao slabi smo kada trebamo biti svoji, ali kada trebamo braniti druge onda smo jaki dovoljno. Samo da izdvojim ovaj citat koji objašnjava svu glupost hrvatske izdajničke kulture čiji je najnoviji izdanak Stipe Stevica Mesić.
Često sam postirao vaše članke ili vašu diskusiju sa Milanom lažljivim Bulajićem na Radiju Mostu od Radija Slob. Evropa koji isto radi na ideji Zapadni Balkan, gdje ste dokazali i prozreli iskvarenu srpsku ideologiju ocrnjivanja hrvatstva, kao što to i u svojim knjigama činite.
Jedan citat na moj komentar ovoga dvoboja:
"To je prava tragedija takva svjesna izvrtanja istine i prikazivanje pravednih ljudi kao nitkova. Svaka čast lažljivom Bulajiću, ali mora se priznati žašto se srpski demagozi ne bi

[1] Gostovanje od 7. veljače 2002. Prikaz gostovanja s portala hrvati.de rubrika "gostovanja".

trebali tako ponašati, to rade već zadnjih 150 godina i uvijek dobro prolaze. Tu su najviše sukrivci hrvatske izdajice koje ih ne razotkrivaju već ih kao Mesić i Pusićka i podržavaju u svim tim lažima i iskrivljavanju istine tj. istina je ono što njima u datom trenutku paše.

Općenito bi Hrvati morali više raditi na skidanju takvih etiketa kao o neprijateljima židova i sličnim lažima, jer to nismo. Da Bog da, da bude više Pečarića na pravim mjestima i imat ćemo sigurno Švicarsku u Hrvatskoj i ne trebamo se bojati budućnosti."

Mogao bih još dugo pisati, samo slažem se s vama 100 % i sve vaše argumente mogu dobro logički pratiti i pitam se samo, žašto je kod naš u Hrvatskoj sve naopako i žašto je nešto tako trulo u državi Danskoj, evo ga tu i moje pitanje:

1) Žašto je u Hrvatskoj ono što bi u drugim zemljama bilo normalno ili čak lijevo kao npr. Govoriti istinu "desničarstvo".

2) Žašto je jedan politički debil tipa Stevica Mesić mogao dobiti izbore u Hrvatskoj?

3) Šta mislite o Iviću Pašaliću i aferi Ankica Lepej (ako se ne varam), bogobojazna službenica iz afere Ankica Tuđman i šta mislite o ovoj aferi?

4) Šta mislite o preranoj normalizaciji odnosa Hrvatske i Srbije/Crne Gore, čini mi se već 1995?

5) Kako ocjenjujete Dayton, gdje smo otišli kao pobjednici, a vratili se kao gubitnici?

6) Znate li žašto Tuđman nije dozvolio da uzmemo Banja Luku, koja je bila već faktički pala (u vojnom smislu), trebalo je samo ući u grad?

7) Smatrate li, da bi se moglo pred UN-om postaviti pitanje starih hrvatskih granica iz 1918 koje su unesene u prvu Jugoslaviju, npr. Pitanje Boke Kotorske (iz koje i vi potječete), te pitanje Srijema sa Zemunom itd.)

Znam postavio sam puno pitanja, ali mislim da ste vi najkompetentniji partner za takve odgovore.

VAŠA BORBA ZA ISTINU

To je specifičan hrvatski fenomen, mi imamo plačene institucije za taj rad koje ništa ne rade na ovom pitanju ili ako rade onda kontraproduktivno (film "Oluja nad Krajinom"), dok se ljudi kao vi volonterski bore za istinu, kao i drugi prije znanstvenici u porobljenoj Lijepoj Našoj, te diljem svijeta koji za to nisu plačeni, već to rade iz ljubavi prema domovini, dok naša država plaća izdajnike tipa Mesić, Pusićka itd. Tako je bilo i u domovinskom ratu, gdje su naši nenaoružani branitelji stvorili ZNG i odbranili domovinu naoružani ljubavlju prema domu i svome narodu, stvorili pobjedničku vojsku koja je porazila Srbe i prisilila ih na potpisivanje Daytona, da bi ju sada ministarstvo odbrane i ostali uništavali i branitelje slali u Hag, koji ne razlikuje između žrtve i agresora; još manje pozna zakon uzroka i posljedice, te ne cijeni viteško držanje HV-a u oslobodilačkim akcijama usprkos svemu šta su nama JNA i četničke horde sve od 1991-1995 radile.

Žašto Hrvati pobjeđuju sami sebe zna vjerojatno samo Bog, koji nam je dao snagu da nijedan rat ne izgubimo na bojnom polju, ali ih gubimo u miru (ovu istinu su nam Srbi ukrali koji rata nisu dobili, dok su politički mora im se priznati fenomeni uspjeha od beogradskog pašaluka do gospodara od Vardara pa do Triglava, sve metodom institucionalizirane laži, crtanjem karata po Načertanijama Ilije Garašanina itd).

Vama želim sve najbolje u vašem daljnjem radu i borbi za istinu, gdje vam se divim, da vi kao matematičar morate otvarati političarima oči da ne zaborave uzrok i posljedicu i da ne bleje kao ovce šta im "pošteni" svijet tajnih službi servira na stol, naravno po dnevnopolitičkim potrebama istih.

Neka Vam Bog da puno zdravlja, sreće, blagoslova i neka vaš dugo, dugo pozivi i prati na Vašem plemenitom putu. Hvala vam na nadi da će istina pobijediti. Unaprijed Vam se zahvaljujem.

1. Desničarstvo kod malih naroda koji su određeni u novom svjetskom poretku je ako se borite za nacionalnu državu. Naime, globalni svijet (zovem ga multinacizam) hoće usamljenog pojedinca s kojim lako može manipulirati. Nacionalisti-desničari im zato smetaju i onda ih se etiketira. Problem je kada se mi počnemo braniti.

Ja volim reći kako jesam desničar i po toj definiciji jer to znači voliti svoj narod, a i po onoj koja vrijedi za vladajuće. Poznata je izreka: Ako nisi s 20 godina socijalista (dakle ljevičar) nemaš srca, ako s 40 nisi konzervativac (desničar) onda nemaš razuma. Pa zašto bi mi smetalo kada mi netko kaže da imam razuma, pa čak i ekstremno mnogo (ekstremni desničar :)))).
2 .Dobili su ih Amerikanci koji na tome rade od - čini mi se 1994.
3. Pašalić mi je promovirao knjigu Sramotni sud u Haagu, a ta gospođa je bila zrela za zatvor. Međutim, smiješno je kako se digla tolika prašina što je obitelj Tuđman imala toliko malo (vjerojatno mnogi od vaš imaju tih 200.000 DM), a ne smeta im što su najveći lopovi danas ministri.
4. Mislim da treba razlikovati Srbiju od Crne Gore. A sami ste odgovorili - prerano je. Međutim treba voditi računa od dvije stvari: Veliki pritisak iz vani uz ogromnu pomoć "naše" oporbe što te čini slabim u takvim "igrama", i činjenicu da je poslije Oluje HDZ na izborima dobio 45% glasova. Dakle, učinak ispiranja mozgova u drugoj Jugi je ostavio strašne posljedice na naš narod. Mnogo državotvornih je moralo otići, a nije ih se dovoljno vratilo.
5. Dayton nije morao ispasti tako. U velikoj svjetskoj politici moraš imati nekoga tko Ti čuva leđa. Clinton je to trebao biti, ali pokazalo se da je teško naći političara vani koji ima i malo obraza. Treba znati da ni u vladi SAD nije sve bilo nama sklono. Ministar vojske jest, ali Albrightica.... U miru ovi drugi imaju prevagu, i na žalost, Albrightičina politika je prevagnula.
6. Amerikanci mu nisu dali. Čuo sam priču da je Tuđman okupio sve savjetnike i svi su bili za ono što Ameri kažu.
7. Još nismo stigli ni do granica Hrvatske, a Račan i to dijeli što imamo. Ono što je ostvarivo, iako teško, jeste odvajanje Crne Gore. Mi nemamo ljudi, a i ne ide se lako na istok, a ovako bi Crna Gora bila okrenuta Hrvatskoj. A Srbija bez izlaska na more je - ništa.
(...)

Aurora, **Gospodine Pečariću, da li su građani Hrvatske koji su izgubili povjerenje u HDZ pri prošlim izborima i svoj glas dali današnjoj vladajućoj strukturi (isključivo glasajući PROTIV), ponašanjem HDZ-a danas u prilici ponovnog stjecanja**

povjerenja (s pravom?) ili će se opet dogoditi glasanje hrvatskih građana po već ustaljenom i isprobanom načinu (jednostavno PROTIV)?

Čini li HDZ dovoljno da bi povratio izgubljeno povjerenje?

Postoji najmanje tri koncepta oko novih izbora.

Vladajućima ništa ne preostaje nego poznata pjesmica: HDZ su lopovi. Doveli su novog državnog tužitelja za to. Njegovi prvi koraci to i pokazuju. Pitanje je smatraju li njihove gazde iz svijeta da je to dovoljno da bi ih do kraja podržali. Naravno, neće im potpuno okrenuti leđa i podržat će ih koliko mogu, jer boljih slugu ne mogu naći. Ali svjetski moćnici uvijek igraju na više karata.

Očito je da im Sanaderovski HDZ može odgovarati upravo za slučaj kada se glasačima toliko ogadi takva sluganska vlast da je spremna glasovati protiv. Izgleda mi da Sanader i oni oko njega računaju na takav rasplet situacije: glasovanje PROTIV + pomoć iz svijeta = formula pomoću koje su i ovi sada došli na vlast. Znam ljude iz HDZ-a koji su glasovali za njih na Saboru i odmah se pokajali kada su vidjeli da oni idu na obračun umjesto na jedinstvo. Jer obračun ukazuje na utjecaj gazdi, a zajedništvo - sto su sugerirali rezultati Sabora - na sigurnu pobjedu. Ova opcija u HDZ-u vodi ka mogućoj koaliciji sa Tušekovim (Budišinim :))) HSLS-om i Tomčićevim HSS-om - dakle dokazanim slugama!

Treća mogućnost je onu koju nude Tuđmanovi nasljednici: Lukšić, Pašalić, generali, Šuker,....: Tuđmanova politika: Dakle voditi računa kako je to Tuđman znao lijepo reći da "živimo u tom i takvom svijetu", ali nikad ne popustiti kada su u pitanju bitni nacionalni interesi. Ova opcija vodi ka okupljanju svih državotvornih snaga - Hrvatskim blokom.

Pogledajte samo da su ti svjetski moćnici čekali 7 mjeseci da Tuđman umre i da HDZ siđe s vlasti da bi presudili Blaškiću 45 godina. Nova vlast je odmah - sva ushićena - donijela Deklaraciju o suradnji s tim sudom kojom joj je prepustila nadležnost nad "Bljeskom" i "Olujom". Sada im se to ushićenje lupa o glavu. Među Hrvatima može biti i ovaca, ali je Tuđman i tu bio u pravu - ne više od 20 posto izdajica

(...)

Nina**, Gospodine Pečariću, eto dogodila se smjena Pašalića! Ukoliko je gospodin Pašalić kriv zaslužio je smjenu i nek' mu Bog oprosti, ali ukoliko su ga smjenili da bi novcem Zaklade zakrpili državni proračun, tko će se jednog dana ispričati hrvatskom narodu za još jednu veliku grešku hrvatskih "velikih" glava?**

Da li su svi ovi događaji u HDZ-u trenutno, rezultat tajnih pregovora Mesića i Sanadera?

Vaše mišljenje o cijeloj situaciji, molim!

Mislim da je smjena Pašalića upravo pobjeda tzv. detuđmanizacije u HDZ. Detuđmanizacija se ne može sprovesti u Hrvatskoj ako se ne sprovede u HDZ-u.

Sanader je idealna osoba a recept je već oproban: Mesić je trebao biti Tuđmanov nasljednika i kada je Franjo shvatio da je u krivu to je trebao biti Šušak.

Sanader je bio prije Pašalića prvi Tuđmanov savjetnik, i kada je Franjo shvatio da je u krivu poslao ga je nezad u Matino veleposlanstvo i na to mjesto postavio Pašalića.

Kada je postao predsjednik stranke (Šeks-Glavaševa režija) poslije smrti Predsjednika, on ne brine o hrvatskim nacionalnim interesima nego samo kako ce pobjediti sposobnijeg - Pašalića. Sjećate li se: kada je Mesić umirovio generale on je rekao da bi i on to isto učinio samo bi prvo razgovarao s njima i u isto vrijeme smijenio je Pašalića s mjesta podpredsjednika Sabora?

Dakle, baš ga je bilo briga za Hrvatsku, važniji su njegovi osobni interesi.

Na Izvanrednom saboru nije bilo Tuđmanove slike, a nisu dobili riječ ni njegova zamjenica ni Pašalić, već samo oni koji su ga hvalili. Ovaj Sabor počinje tako što se oduzima tajniku Stranke ono što on mora raditi (to nazivam "upadom u Hercegovačku banku") i umjesto Tajnika izbore vode kao na divljem Zapadu.

Pašalić i njegovi zbog interesa stranke (Franjova želja za jedinstvom) pristaje biti uopće nazočan iako Glavaševo vođenje izbora sugerira ono što se dogodilo (nađeni glasački listići za Pašalića u kontejneru iza Lisinskog).

Umjesto da se ide na jedinstvo Sanader traži ostavku Pašalića! Pred jučerašnju Središnjicu na najnelegalnije načine popunjava se Središnji odbor. A Pašalić ide u Haag svjedočiti i braniti Hrvatske interese.
Sastanak Središnjice je potpuno nelegalan, ali Pašalić i njegovi ostaju do kraja.
Po meni nije trebalo biti ni na Saboru ako se ne vrati Tajniku da obavlja svoj posao, niti jučer dok se ne verificiraju delegati (što nije učinjeno). Tako je za Kanadu bio delegat čovjek koga je Sanader odredio, a ne predsjednik Kordinacije HDZ-a Kanade (nazočan bez prava glasa), Za Australiju Neven Jurica, član HDZ-a negdje u Zagrebu, za SAD netko iz Like, itd. itd.
Sve u svemu kao da je sve režirao dobri stari Sloba ("Institucionalno ili vaninstitucionalno").
Moj prvi komentar je bio: Sada je lako odrediti za koga glasovati na slijedećim izborima. Izbor je Račan ili račan. :)))
(...)
Elegija, **Hvala Vam gospodine Pečarić za Vas odgovor. Vidim netestiranih hipoteza i uvedenih parametara u odgovor (razlozi bolesti dr. Tuđmana i Šuška), koji mogu jedino objasniti kako možemo biti "sretni" što su Hrvati "morali koristiti i Srbe". Govorili smo o Manoliću. C'est la vie. Ne bih voljela da Sanader ponovi tu pogrešku s početka stvaranja Hrvatske Države, pa mu udbaši i kosovci dođu glave...**
"Koalicija Mesić-Račan-Sanader u detuđmanizaciji Hrvatske" također je hipoteza, kojom Račan nastoji ostati na vlasti. Ne znam odkud u Vašem odgovoru.
"Dijelim Vaše misljenje o tome da ako trebam odlučivati između Račana i račana izabrao bih ... Ili sam već odgovorio :)))" Gospodine Pečarić, to nije bilo moje mišljenje. Pisala sam: Pomislit ću da nam je onda sve-u-svemu bolje zadržati Račana i Mesića -- voljela bih znati tko je predao vlast 2000 pa bismo znali zašto nam se nameće ovaj osjećaj.
Oprostite ako se nisam jasno izrazila - bilo je tu samo malo (opravdane) ironije, nikakvo mišljenje. Ja ne dvojim između Račana i HDZ-a. Niti većina iseljeništva. Pomoći ćemo HDZ-u

da bude po mjeri svakoga hrvatskoga čovjeka da nikada ne dođe do testa te hipoteze gore. I ne samo te.

Hvala Vam još jedanput, Vaš rad po pitanju hrvatskih žrtava i srbskih mitova iznimno cijenim, a ostalo smo već imali priliku diskutirati...

Ako se sjećate ja nisam ni pred izbore 2000. bio za Granića jer sam tvrdio (napisao i objavio) da je on američki čovjek. Tako ni na slijedećim neću biti za Sanadera and co. tj. za račana and co. Toliko puta sam do sada osjetio nešto prije drugih, a to za Sanader/račana danas osjećaju mnogi. Naravno ima Sanaderovaca koje još uvijek cijenim i razgovarat ću s njima da se uvjerim je li po sredi njihova naivnost ili interes, jer ne vidjeti to kod Sanadera je doista NAIVA. Njegov bivši šef - sada šef DC-a - bio je mnogo suptilniji a prodavao je Hrvatsku na sve strane.

Naravno uvijek možete reći da su po srijedi hipoteze. To je i točno - svak gradi svoj stav na osnovu svojih hipoteza kada je politika u pitanju. Kako bih ja i mogao - osim posredno - sebi dokazati da se Sanader prodao. A da sam u pravu potvrđuje mi to što sam 2000. bio za "njegovu" tj. - Šeksovu opciju jer je Šeks bio protiv Granića. Prateći političku situaciju i komentirajući je (tako je nastala moja knjiga "Za hrvatsku Hrvatsku" koja je posvećena Ocu hrvatske države dr. Franu Tuđmanu") postalo mi je jasno da sam u krivu i da Sanader i njegovi misle samo o sebi i kako se osveti Tuđmanu što im je u jednom trenutku rekao koliko vrijede. A najveća osveta je ovo sto vidimo da je na djelu - DETUĐMANIZACIJA HDZ-a. Bez nje - vidjele su gazde - nema ni detuđmanizacije Hrvatske. Mora i to ići iznutra.

Istina je da mnogi vani vjeruju Sanaderu i time izravno pomažu - po meni - detuđmanizaciju HDZ-a.

Dvojba je kod mene jedino: Je li to sve počelo još od prije izbora 2000. kada je Šeks ustao protiv dogovora HDZ-ovaca na vrhu?

On ima stranku u rukama i sjećate se nikakvih odgovora HDZ-a na pretresanje Bobetkova stana, napade na invalide domovinskog rata, osudu Blaškića.... Da nije bilo Čondića i njegovih koji su u tom trenutku preuzeli borbu za Hrvatsku na svoja leđa -

DETUĐMANIZACIJA Hrvatske bi vjerojatno bila završena i sada to nebi trebali raditi Sander and co.
Ponovit ću Vam - podsjeti Vas kako je Sanader prokomentira uništavanje HV tj. umirovljenje generala - on bi postupio kao Mesić samo bi prvo s generalima razgovarao. I u isto vrijeme smjenuje Pašalića s mjesta potpredsjednika Sabora. Važnija mu je bila osobna bitka od uništavanja HV!!!!!!!
Da ne nabrajam sve ostalo pa do sramotnih sabora koje je on organizairao (obadva!) i najnovijih odluka.
Dakle meni je tu doista samo izbor između Račana i račana ili da parafraziram jednu moju poznatu pitalicu:
- Koja je razlika između Račana i Sanadera?
- !?
- Račan je pošteni Račan, a Sanader je pokvareni račan!
Elegija, Pokažite mi snagu koja će skinuti Račana i Mesića za Hrvatsku i ja sam tu ili me nikada nećete čuti. Meni je Hrvatska iznad i Miroslava Tuđmana i Ankice Tuđman i Nevenke Tuđman i Stjepana Tuđman, a Vi i na jednoj mreži tražite da stanemo za te doktore. Pa Dr. Hebrang je doktor. Za me jedan od najboljih! Zašto taštine ne dopuste da se radi skupa??? Dr. Franjo Tuđman je postavljao zamjenike ministra manje-više, a ne Granić, Dr. Sanader mi je nedavno osobno potvrdio da on nema ništa s politikom Mate Granića. Dr. Franjo Tuđman - on je bio bolestan - dakle prvi koji je imao sve konce u rukama do njega, držao je Granića na čudjenje svih nas, nakon toliko gafova!! Možda znate da je prva "službena kritika" Granića došla od mene i komentirana pod naslovom "MORH protiv vlade" još koncem 90-tih. Stoga se nadam - znam što govorim. Ako pogriješim, onda...
Dokle je Dr. Hebrang uz Dr Sanadera, niste me uvjerili u Vaše stavove, jer on ima malo dužu političku povijest. Također, komentar o umirovljenju Generala glasio je malo drugačije, u kontekstu pravne države koje u nas sada nema. Komentirala sam kritično tu izjavu, u to vrijeme, ali to nije politika ni dr. Sanadera ni HDZ-a i nije to bila poruka.

Ako je vlast predana Račanu zato što netko nije volio Šeksa, i to je jadno!!

Istini..... **....pišete : "....Račan je pošteni Račan....."**

:))) Očito ne razumijete što znači kada ja kažem :); četnik je pošteni četnik, a jugoslaven je pokvareni četnik :)))))

elegiji,

Zašto se podcjenujete tražeći da vam netko kao ja pokaže snagu koja će skinuti nekoga. Pa mene ne interesira skidanje nikoga već dovođenje onih koji će doista biti za Hrvatsku. Kad Vas moji argumenti već nisu uvjerili nemam namjeru to ni pokušavati. Moji argumenti su za mene. Ovdje ja nikoga nisam uvjeravao u ništa - ovdje sam ja gost koji odgovara na pitanje. Dovoljno sam proživio da znam da ne mogu odrasle ljude uvjeriti u ništa. Čudi me da Vi to ne znate. Ili je po srijedi nešto drugo: Valjda mi neće Sanader zabraniti da na pitanje odgovaram onako kako mislim.

Ako je to po srijedi onda mi i Vi pomalo pokazujete tu bliskost Račan - račan :)))

Sanader vam je osobno potvrdio nešto, a svi znamo da je on svo vrijeme protiv Hrvatskog bloka (o tome ima i u mojoj knjizi Za hrvatsku Hrvatsku u tekstu vjerojatno iz 2000.). Njemu su dobri Granić, Budiša i Tomčić. Hvala vam lijepa na njima. Daleko od mene, pa neka vladaju.

Da dr. Franjo Tuđman je bio bolestan, a ne lud kako reče Hebrang. Bio je mnogo mnogo iznad Hebranga i kada je bio "lud". Kakav je onda luđak onaj koji je luđi od ludoga?

Taštine dopuštaju da rade skupa! Naime rade skupa oni koima je Tuđman pokazao da ne zaslužuju njegovo povjerenje - one koje je na ovaj ili onaj način udalji od sebe. Ja volim reći koje je nagazio :)).

Naravno dovoljno je pametan da ne objavi cijelom svijetu kakvi su mu neki koje je izabrao. I što mu to znači u situaciji kada nemate državu i borite se za nju? Izabere sveučilisne profesore liječnike. Jedan ide po svijetu i priča kako se on ne slaže s tim što mora raditi ono što kaže Franjo, a drugi se svimauvlaci, i onda im hoće zabiti nož u leđa. Kada bude stavljen na svoje mjesto onda će: Ja sam dobar, ali Franjo to ne vidi jer je lud. Imam medicoinske dokaze za to. I

Vama se takvi ljudi doista ne gade? I onda Vam je on važan jer ima malo dužu političku povijest - valjda od Tuđmana koji ga je maknuo? Kao što reko drago mi je da imate nekoga za koga se možete uhvatiti kada vam to treba. Meni se taj gadi, a Tuđmanu sam posvetio jednu knjigu i sve sto radim!!!!
Različiti smo očito. Meni se strašno gade oni koji se vama sviđaju. Sanaderova izjava je bila baš takva - komentirao sam je i ja. Dugo nije htio ni primiti generala Gotovinu - da se ne zamjeri gazdama. Ali je smjenio Pašalića. U to vrijeme! I vi se toga kao ne sjećate. Ma hajde, molim Vas.
"Dokle je Dr. Hebrang uz Dr Sanadera..." bit će okupljeni dakle svi kojima se Tuđman zamjerio u velikom savezu za detuđmanizacijom Hrvatske Snage koje su mogle sprovoditi Tuđmanovu viziju su upravo one koje je Pašalić tražio. Svi državotvorni Hrvati. Zar vama jedan Luka Podrug ne vrijedi, a vrijedi Budiša i Tomčić.
Zar Vam to nije dovoljno da shvatite gdje su Vam Sanader i Hebrang. Pa više vrijedi Luka nego oni obojica zajedno.
Možda se vama ne sviđa osovina hrvatske Tuđman-Šušak. A ja sam drugu knjigu posvetio Šušku. Vjerujete Hebrangu koji je jednoga proglasio ludim, a drugoga htio posmrtno proglasiti nečim sličnim kada je htio "počistiti" sve njegove ljude, a ja sam drugačiji. Meni mnogo više govori to što su obitelji i Tuđmana i Šuška bile za Pašalića, a ne za Sanadera. U stvari - to mi je samo parametar više u potvrdi mojih raščlambi!!!

Gospodine, Pečariću!
Zahvaljujem Vam se u ime uredništva FORUMA CROATICUMA.
Ovo gostovanje doista me oduševilo.
Nadam se da ćete i dalje biti našim gostom, a ukoliko bude potrebe da odgovorite još nekima koji će imati potrebu za Vašim odgovorom, naknadnim, da Vam to neće biti problemom! Želim Vam mnogo uspjeha u poslu kao i snage da ustrajate u svojoj borbi.
Lako ćemo za matematiku, ovo sada je važnije!!!

:)

Vaša Suzana

Zahvala našem BokoKotoraninu :o)

Iskreno hvala vama gospodine Pečariću na vašoj volji vremenu i trudu kojeg ste uložili na, uvjeren sam, zadovoljstvo svih nas.
Lijepo da ste odabrali Istinu kao vrijednog vaše knjige, čestitam na odabiru a Istini osim čestitke i veliko hvala za sve što čini za Forum Croaticum.
Osobno vam želim svako dobro u vašem životu i radu, uz želju da ponekad svratite na ovu adresu, manje da čitate što se priča a više sa željom da ponekad postirate svoj komentar.
Sve najbolje...

Svim posjetiteljima FORUMA CROATICUMA

Evo približio se kraj i mojeg gostovanja. Znam da sam Vas ugnjavio, ali tko vam je kriv ako ste me citali :)))
Meni je doista bilo lijepo s vama.

Vaš, Josip Pečarić.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «SRAMOTNI SUD U HAAGU»

Zahvaljujem vam se svima što ste svojom nazočnošću uveličali promociju ove knjige. Zahvaljujem i svima koji su omogućili samu promociju. Zahvaljujem se promotorima. Gospodin Željko Olujić je napisao predgovor knjizi, u stvari znanstvenu raspravu o Haaškom sudu. Time je učinio da sve ostalo u knjizi bude, ta tako kažem, ambalaža za tu izvrsnu raspravu. Moja je zasluga što sam ga uspio natjerati da je napiše. U stvari toliko sam mu dosađivao da to uradi da on danas itekako razumije zašto me moji doktoranti i suradnici nazivaju **Josip zvani Grozni.**

Dva Dubravka, akademik Dubravko Jelčić i književnik – bolje reći karizmatični glavni urednik Hrvatskog Slova - Dubravko Horvatić, nisu slučajno danas ovdje. Oni su «krivci» što su se moji tekstovi počeli mnogo češće tiskati u Hrvatskoj, jer sam po njihovom nagovoru počeo redovito pisati Pisma iz Australije za Hrvatsko Slovo, a po povratku sam nastavio tu intezivnu suradnju sa Slovom, a potom i s Vukmanovim Tjednom u doista slobodnoj Slobodnoj Dalmaciji i s Fokusom.

Zahvalan sam dr. Iviću Pašaliću zato što je promovirao moju knjigu. A kako je dr. Pašalić u današnjoj Hrvatskoj krivac za sve, ja automatski imam izgovor za one kojima se moja knjiga neće svidjeti: Nisam kriv ja nego Pašalić. Evo kako mi se jedna kolegica ispričala što neće moći doći na promociju:

«Baš bih rado došla, ne samo zbog tebe, ☺, nego da čujem tog Pašalića, onak', u živo. (svidilo mi se kako ga je Bolković nedavno nazvao: 'Jedan je Doktor. Sve ostalo su sestre.')»

General Slobodan Praljak nije samo izvrsno vodio ovu promociju, već je napisao i prvi predgovor u knjizi. Njemu prijete Haaškim sudom još negdje od 1995. godine. Nedavno sam u Australiji, prilikom promoviranja engleske verzije mojih knjiga Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2., pročitao da generala ponovo spominju i tada napisao slijedeći tekst koji je dan u ovoj knjizi:

“Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozorava na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku" u Zagrebu promovirao uz prof. Dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamo li Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: "Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali." Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelu i rade samo takvi, zar ne?”

U stvari čini mi se da tuzitelji i suci u Haagu itekako dobro znaju za generalove nastupe i da se u ovom slučaju najbolje vidi kako je u tom sudu sve okrenuto naopako. Naime, umjesto da se general boji optužbi za navodne ratne zločine jer vidi kako tom sudu istina ne znači ništa pa nevine ljude osuđuju na drakonske kazne, tužitelji i suci se boje suočiti se s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.

U radu na knjizi imao sam dvije velike dvojbe. Prva je bila uključiti sve tekstove u kojima se spominje Haag, ili samo one koji nisu dani u drugim knjigama. Odlučio sam se za prvu i mislim da nisam pogriješio. Naime, jedan nedavni događaj me je ponovo

upozorio da neke stvari treba ponavljati više puta. Kolega s fakulteta mi je donio jedno pismo i upozorio na jedan tekst kineskog filozofa i pisca Sun Tsua. Iako je pročitao moju knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku" zaboravio je da je taj tekst pročitao tamo, a dao sam ga i u predgovoru ove knjige.

Druga dvojba bila je naziv knjige: "Sramotni sud u Haagu" ili "Bordel u Haagu". Da oba naziva izvrsno odgovaraju potvrdio je Budiša kada je nedavno upozorio na ono što je Carla del Ponte rekla potpredsjedniku vlade Graniću da će današnjim hrvatskim vlastima sigurno politički odgovarati optužnice protiv generala Ademija i Gotovine. Iako sam se odlučio za prvi, ipak knjiga ima oba naziva, zahvaljujući izvrsnom rješenju naslovnice koju je osmislio akademski slikar Gordan Orešić, i izradio zajedno s g. Sinišom Mazulovićem. Okrenimo knjigu i složimo pazzle – dobivamo i naziv: Bordel u Haagu. Hvala Goranu i Siniši na ovoj izvrsnoj naslovnici, a vama svima još jednom hvala što ste bili večeras s nama.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «KALVARIJA MOGA SELA»[2]

Možda će se nekome učiniti da u posljednje vrijeme imamo mnogo tekstova o Križnom putu i Bleiburgu. Međutim, posve je suprotno: ima ih premalo. Itekako je važno da se što više svjedočanstava, kakvo je ovo g. Ljube Medvidovića, stavi na papir i tako omogući budućim istraživačima da što potpunije mogu osvjetliti ovaj tragičan dio hrvatske povijesti. Uvijek sam mislio da u tome veliku ulogu trebaju odigrati naši svećenici koji bi ohrabrili i bili pri ruci onima koji su sve to preživjeli. To moje uvjerenje osnažila je i ova knjiga jer g. Medvidović u Uvodu piše:

«Prije par godina fra Vinko Prlić, imotski gvardijan, u jednom razgovoru mi reče: 'Tašto ti, Ljubo, ne bi stavio na papir i opisao iskustva kroz koja si prošao, kada poznaješ tolike događaje?' 'Piši', veli, 'i ja ću ti pomoći.'»

Netko može pomisliti zašto treba pisati o tome danas kada je Ivica Račan kleknuo na grobnici u Bleiburgu. Ali sjetimo se da je Mirko Čondić, predsjednik Središnjeg stožera hrvatskih branitelja Splita napisao 15. svibnja Otvoreno pismo Predsjedniku Vlade Ivici Račanu u kome konstatira da Račan žali zbog žrtava Bleiburga i Križnog puta hrvatskog naroda, ali ne osuđuje ideologiju i režim koji je te zločine počinio, što je posve različito od nekih drugih zločina, očito aludirajući na nedavni posjet Jasenovcu koji je posjetila državna delegacija u najvećem mogućem sastavu i kada je izravno osuđivao režim i ideologiju u NDH. U Bleiburg je Račan poslao prvo Tomca znajući da će ovaj biti izviždan, da bi potom otišao on. A jasno je da je u Bleiburg umjesto Tomca trebala otići delegacija nimalo slabija od one u Jasenovcu. I to jedan dan nakon dana kada Račan nije dopustio da most u Dubrovniku dobije Tuđmanovo ime.

U Čondićevu pismu ima i dio koji pokazuje što je razlog Račanovog klanjanja Bleiburškim žrtvama: „Naše nepovjerenje podgrijava i Vaša sramna izjava kako će te „hrabro i bez kolebanja“

[2] Knjiga je predstavljena u Imotskom.

izvršiti svaki nalog činovnika iz Haaga. Nadate se, vjerujte nam, pogrešno, da će hrvatski narod „blaže reagirati“ na sramno gaženje dostojanstva Domovinskog rata i izmišljeno optuživanje hrvatskih građana.“

Danas, kada vidimo na što su sve spremne današnje vlasti upravo na sramotnoj hajci na g. Pašalića i Zakladu hrvatskog državnog zavjeta, što nije ništa drugo nego pokušaj slamanja kralježnice onom najdržavotvornijem dijelu hrvatskog naroda, jasno je da je sve to prljava komunistička igra. Oni su dovedeni na vlast od onih u svijetu koji su uvijek bili protiv hrvatske države i moraju im služiti. Da bi zavarali hrvatski narod moraju uraditi po nešto iz Tuđmanovog programa, ponešto državotvorno, a cilj im je slomiti istinske Tuđmanove nasljednike – istinsku državotvornost.

A isto se pokušava s hrvatskom povjesnicom. To nam zorno pokazuje knjiga Ive i Slavka Goldsteina „Holokaust u Zagrebu“. Malo ozbiljnija raščlamba te knjige pokazuje da iz mnogih njenih djelova izvire šovinizam prema hrvatskom narodu i to onaj svojstven ljudima jugokomunističkog svjetonazora. Da ironija bude veća, knjigu je u Zagrebu predstavio predsjednik Republike Hrvatske Stjepan Mesić. Slučajno?

A g. Medvidović je posredno znao odgovoriti i Goldsteinovima. Evo kako sam o tome pisao u knjizi «Brani li Goldstein NDH?»:

«Kako je Goldsteinov cilj optužiti hrvatski narod, a ne istina, on u raščlambama neistinito govori o četničkoj pobuni u NDH, a pratktično prešućuje partizanski ustanak. Kada je Goldstein ponegdje prisiljen i spomenuti ustanak, onda je to u slijedećem kontekstu (str. 290):

U srpnju 1941. u nekim je krajevima NDH izbio ustanak koji se zbog masovnih ustaških zločina nad srpskim stanovništvom naglo širio.

U stvari Goldsteinu je draže o tome pisati ovako (str. 124.): *Unaprijed pripremanom genocidnom «čišćenju prostora» od Srba, pridodani su ...* . Po Goldsteinu, a to je i Bulajićeva teza, ustaše su znali što će se desiti. I za Drugi svjetski rat, i za demonstracije 27. ožujka 1941., i za brzi slom «junačke» jugoslavenske vojske, i za ... . A kad su sve to ustaše znali – normalno je da su unapred i pripremili

genocidno čišćenje prostora od Srba. A nama je jasno kako «nije bilo» četničkog ustanka - sve je plod genocidnosti hrvatskog naroda. Kao da je od Goldsteina Carla del Ponte pokupila izmišljanje države Republike Srpske Krajine, pa su Tuđman, Gotovina i drugi genocidni Hrvati izvršili agresiju na tu državu s unaprijed pripremljenim planom etničkog čišćenja.

O četničkom ustanku pisano je mnogo, ali Goldsteina to ne zanima. Pisano je i u mojim knjigama *Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2*. Pisano je da su četnici počeli s klanjem i prije uspostave NDH. Vjerojatno je Krištova knjiga *Katolička crkva i Nezavisna Država Hrvatska 1941.-1945.* revizionistička zato što u *Kronologiji,* kao treći podatak stoji, uz nadnevak 8. IV 1941.:

Četnici počeli sa sustavnim ubijanjem Hrvata u Mitrovici. Također u Hercegovini.

Zato nećemo to ponavljati. Ovdje ćemo dati samo svjedočenje g. Ljuba Medvidovića:

Četnički ustanak je organiziran već u travnju 1941. Do nas stižu glasovi da su Srbi-četnici u cijeloj Hercegovini, osobito istočnoj, spalili kuće i poklali ljude, među njima žene i djecu. I to od Stoca, Domanovića, Čapljine, Trebižata, Mostara do Ilijića.

Zatekao sam se u Imotskom kada je sa svih strana pristizalo mnoštvo ljudi – mladih i starih, žena i djece. Kažu bježe od četničkog noža. Talijani su odmah uspostavili savez sa četnicima i nije im na pamet palo zaštititi te jadne ljude. Nu, Hrvati se ni u takvoj situaciji nisu dali smesti ni pokolebati.

I dalje žude za slobodom i vlastitom neovisnom državom. Prikupljaju ono malo oružja što su ga uspjeli od Talijana sakriti i odlaze u pomoć braći u Hercegovini. Imoćani organiziraju postrojbe koje se bore s četnicima. Oslobađaju hrvatska sela u Hercegovini i razbijaju četnike. Mnogi pogibaju.

Postavlja se logično pitanje: otkuda sve to zlo koje će se događati na ovim prostorima? Tko ga uzrokuje? Tek stvorena država upada u sve kompliciranije situacije. Na jednoj strani himbeni saveznici Talijani i Nijemci, a na drugoj hrabri vođa hrvatskoga naroda ne snalazi se ponajbolje u novonastaloj situaciji. «Stavljaj ljutu travu na ljutu ranu». Nu, to sve malo pomaže.

Antihrvati i svi oni koji se ne mire s gubljenjem Jugoslavije, koriste različite metode kako bi podvalili mladoj državi (zapanjujuća sličnost s Domovonskim ratom i svim onim što se događa oko njega, op. J. P.).

Medvidović spominje ponašanje Talijana. A o saveznicima NDH Italiji i Njemačkoj Philip J. Cohen piše u svojoj knjizi *Tajni rat Srbije,* Zagreb, 1997.:

Talijani su u svojoj okupacijskoj zoni nerijetko oduzimali civilnu i vojnu vlast ustašama, a povremeno bi širili svoj utjecaj i izvan demarkacione linije, u njemačku okupacijsku zonu. U njemačkoj su okupacijskoj zoni njemačke trupe bile smještene u svim značajnim središtima, a njemački su se vojni zapovjednici miješali u unutrašnje poslove navodno neovisne države do te mjere da su ponekad imenovali i mjesne civilne vlasti.

Ljubo Medvidović je kvalificirani zidar i cijeli se život bavio graditeljstvom te poljodjelstvom. Očito je mnogo kvalificiraniji od sveučilišnog profesora dr. Iva Goldsteina kada se pita o uzrocima, odnosno odgovornosti."

A da Račana, Mesića i današnje hrvatske vlasti ne interesira istina kada su u pitanju ratne i poratne žrtve i da nemaju namjeru suditi komunističkim krvnicima svjedoči to što su upravo ovih dana ukinuli Komisiju za žrtve rata i poraća". Glavni razlog za to jest činjenica da je ova Komisija postavila sebi zadaću popisivanja svih žrtava rata i poraća. Jer poimenični popis eliminira mogućnost raznoraznih manipulacija. To današnjim vlastima ne odgovara jer bi se tako pokazala sva strahota komunističkih posljeratnih zvjerstava.

A Medvidovićeva knjiga tako zorno pokazuje zašto su današnje vlasti ukinule Komisiju za žrtve rata i poraća. Naime, sam naslov knjige „Kalvarija moga sela" pokazuje da g. Medvidović piše o stradanju svoga sela Medvidovića, koje je u ratu i poraću imalo 29 žrtava, od čega 18 poslije završetka Drugog svjetskog rata! Neposredno poslije njega ali i 1946., 1947. i 1949. godine!

Medvidović opisuje strahote s križnih putova. Danas kada razni puhovski, goldsteini i slični protestiraju zbog navodno nejednakog prikaza Jasenovca i Bleiburga na televiziji treba se iznova sjetiti kako je to bilo tijekom prve vladavine komunista – onoj u drugoj

Jugoslaviji, ili kako je s pravom u ovoj knjizi naziva g. Medvidović „Velikoj Srbiji zvanoj Jugoslavija“. Evo kako o tome piše Medvidović:

„I Bleiburg, i Maribor i Križni put bile su tabu-teme u drugoj Jugoslaviji, samo je hrvatski narod o tome potajno pjevao tužaljke:

,Slovenijo ne trebaju ti kiše,
Hrvati te krvlju natopiše.’

,Maribore do Zidana Mosta,
Na tisuću samo jedan osta.’

Maribore kamenitih vrata,
Ja ću svoga osvetiti brata.’

,Slovenijo šumo od borića,
Ti si groblje hrvatskih mladića.’

Vrijeme bol ne liječi, smrt ljubav ne ubija. Dragi mučenici, neka vam je ova knjiga na čast i slavu.“

Treba li uopće spomenuti da puhovskima, goldsteinima, pusićkima i sličnima nije problem u tzv. Nejednakom tretmanu žrtava Bleiburga i Jasenovca, već im je problem što se o Bleiburgu i Križnom putu uopće govori. Pa upravo je Slavko Goldstein bio ideolog ukidanja Komisije za žrtve rata i poraća, a on je i predsjedniK Savjeta Spomen područja Jasenovac iako od škole ima samo navodno svršenu gimnaziju.

A jedan takav slučaj ubijanja Hrvata na jugu Koruške nedavno opisije Carl Gustaf Ströhm (*Fokus 16. svibnja 2002.)*: „I stari me je gospodin odveo u šumu, koja nosi mračno ime ‚Crngrob’. Ondje su partizani 1945. godine ubili nekoliko stotina Hrvata, među kojima je bilo mnogo djece i žena Riječ je bila uglavnom o članovima hrvatske vlade, visokim činovnicima iz dobrostojećih zagrebačkih obitelji (...) Moj je vodić rekao kako su prvo bila streljana djeca – u prisutnosti roditelja. Onda su partizani streljali žene, a muževi su to morali gledati. I na kraju su ubili muškarce.“ Ströhm piše o ovim žrtvama i

u *Hrvatskom slovu 17. svibnja 2002.* i ponovo u *Fokusu 23. svibnja 2002.*:

„Možda te žene, koje su u šumi kod Crngroba bile prisiljene prisustvovati ubijanju njihove tjece, u običnom životu nisu bile nikakve istaknute ili pak simpatične osobe. Možda su one iskoristile svoju pripadnost ‚privilegiranoj' klasi – ali u trenutku smrti, sve je to izgubilo dosadašnji značaj. Te gole, mučene, opljačkane žene, koje su krvnici tjerali u šumu, u svojim posljednim trenucima prerasle su dimenzije njihova dosadašnjeg života. Zbog svojih patnji i stradanja one su ostale u sjećanju preživjelih. Treba primjetiti da mjesni slovenski stanovnici već godinama stavljaju svijeće u šumi u spomen ljudima koje oni osobno nisu poznali. Obični ljudi shvačaju da je takvo stratište sveto mjesto." Shvača li predsjednik države Stjepan Mesić kada tvrdi da su ustaše bile brutalnije od nacista pjevajući pjesmu „Po šumama i gorama"? Ili samo želi reći da su partizani bili brutalniji od svih?

A kada jedan Carl Gustaf Ströhm zna koliko je danas važno pisati o Križnom putu i Bleiburgu, jasna je i važnost Medvidovićeve knjige.

Ali značaj Medvidovićeve knjige nije samo to. Toga je svjestan i sam Medvidović pa i konstatira:

„Teška srca, zapadni saveznici su 1990. morali oplakati pad te monstruozne tvorevine, koja se ugušila u krvi hrvatskog naroda, baš kao i ona Karađorđevića 1941.

Tko god pošteno misli zna da je hrvatski narod najviše pridonio raspadu Velike Srbije zvane Jugoslavijom. Nijedan narod na svijetu nije toliko skupo platio svoje zajedništvo, ‚bratstvo i jedinstvo' kao mali hrvatski narod. Nadam se da će kad-tad sav hrvatski narod shvatiti značaj bratstva s tim hajdučkim narodom.

Iskusio sam to u životu. I ova knjiga bi trebala poslužiti samo tom cilju. Raskrinkati i na detaljima iz stvarnoga, proživljenog života pokazati ‚ljubav' u toj zajednici."

Da, dobro zna g. Medvidović što nam žele Račan, Mesić, Pusićka, Puhovski, Goldstein i njima slični. Hvala mu što će svojom knjigom doprinijeti da još poneki Hrvat to shvati.

NEPOĆUDNE KNJIGE / TRIJUMF TUĐMANIZMA 2, ZAGREB, 2003.

PREDGOVOR

Knjiga Nepoćudne knjige – Trijumf tuđmanizma 2 drugi je dio knjige Trijumf tuđmanizma. Zato knjiga ima isti moto kao i prva knjiga - Kissingerovo pismo predsjedniku Tuđmanu. Predgovori Ivića Pašalića Bojišnica Josipa Pečarića i Josipa Jovića Trijumf tuđmanizma dani su samo u prvoj knjizi iako se odnose na obje.

U knjizi su sabrani tekstovi o tuđim knjigama, kao i o knjigama autora. Radi se doista o nepoćudnim knjigama, žestoko napadanima ili prešućivanima. Gotovo prema pravilu, predstavljanja tih knjiga nisu ni spomenuta u novinama i na televiziji iako se na njima okuplja mnogo ljudi. I takav odnos prema knjigama, koje su često na vrhu čitanosti u Hrvatskoj, pokazuje kakvu vlast imamo danas. Ili, kako reče Carl Gustaf Ströhm (Hrvatsko slovo, 25. travnja 2003.), "zapadnoj je politici svejedno jesu li u Zagrebu na vlasti (bivši) komunisti – sve dok ti vlastodršci ispunjavaju zahtjeve međunarodne zajednice. I zato ja tvrdim: stari Tuđman nije bio napadan zbog svoje tobožnje dikta-ture, nego zbog toga što nije bio dovoljno poslušan i ponizan prema zapadnim takozvanim 'prijateljima'. Možemo parafrazirati poznatu izreku: Samo je poslušan Hrvat dobar Hrvat. Nije riječ o nekoj 'Tuđman-nostalgiji' (usput rečeno: i ona će jednoga dana doći) …".

Da, glavni je zadatak današnjoj vlasti bio uništiti ono što ovom narodu znače Tuđman i njegovo djelo. Uzalud! Tuđmanizam trijumfira!

Knjiga počinje dvama tekstovima o napadu na Araličinu Ambru. U sljedećem se poglavlju donose govori na predstavljanjima, predgovo-ri, i recenzije knjiga drugih autora. Potom slijede tekstovi

s predstavljanja autorovih knjiga, da bi na kraju bili dani polemički tekstovi o knjizi *Brani li Goldstein NDH?*.

HERCEGOVAC IZ BOKE / ŠTO SAM GOVORIO O HRVATIMA BIH, ZAGREB, 2003.

Iz Hrvatskoga bloka

IMA LI RAZLIKE IZMEĐU SANADERA I MESIĆA?

Fokus, 18. srpnja 2003.

Domagoj Margetić u tekstu "Postoji li tajni dogovor Mesić-Gotovina?", *Hrvatsko slovo*, 13. lipnja 2003. kaže:

"Prema nekim podatcima, Mesić i Pukanić su Gotovinu uvjerili (ne zna se kojim argumentima) da bi ga "HDZ-ova vlast i Ivo Sanader sasvim sigurno izručili Haaškom tribunalu", dok mu sadašnja vlast (potpuno izvan zakonske procedure) nudi nagodbu i dogovor." Je li uopće moguće uvjeriti Gotovinu u takvo što? Nije lako odgovoriti na takvo pitanje, ali pokušajmo.

Ivica Marijačić u tekstu "Gotovinu spašava Washington, a ne Pantovčak", *Fokus*, 27. lipnja 2003., upozorava kako je slučaj generala Franksa samo pridonio da Amerikanci načine dodatni pritisak na Mesića da u kratkom vremenu od čovjeka koji je tvrdio da je Gotovina zločinac, pa se ne želi slikati ispod njegove slike, "shvati" da ovaj to nije i da ga počne spašavati.

Američka administracija i prije slučaja generala Franksa pokušala uvjeriti hrvatsku vlast da Gotovina nije najsretniji izbor u njihovom korištenju Haaga u njihovoj borbi za vlast. U cijeloj priči i nije bitno pitanje jesu li Amerikanci "došapnuli" Mesiću ono što o HDZ-u i Sanaderu govori Margetić. Bitnije pitanje je ima li u ponašanju HDZ-

a i Sanadera razloga da Gotovina u takvo što povjeruje. Na žalost, odgovor je potvrdan.
Sjetimo se još vremena umirovljenja generala Gotovine i ostalih generala kada ih je Mesić optužio kako svojim pismom ruše državu. Sanader je rekao kako bi ih i on umirovio, ali bi najprije s njima razgovarao! Nakon pobjede na izbornom saboru HDZ-a Sanader izjavljuje kako HDZ ne će organizirati velike prosvjede kada dođu nove optužnice iz Haaga. I nije ih bilo kada je došla ona protiv generala Bobetka!
U *Globusu* od 11. listopada 2002. piše: "Ivica Račan i Goran Granić na svemu tome moraju biti zahvalni Ivi Sanaderu i Vladimiru Šeksu, koji su stabilnost i mir u državi, kroz kontrolu rada Odbora za istinu o Domovinskom ratu, pretpostavili trenutnom interesu vlastite stranke. Cijela je ta složena političko-medijska operacija savršeno uspjela: dok se prije dva tjedna činilo da će se Hrvatska zbog Bobetka valjati po ulicama, tko danas još uopće razmišlja o slučaju Bobetko?" A tome treba dodati i činjenicu da je HDZ tada povukao iz rasprave u Sabora prijedlog izmjena zakona o suradnji sa sudom u Haagu!
Mnogo je toga sličnoga u onome što se događalo kada je došla optužnica protiv generala Bobetka i ovoga danas u svezi Gotovine. Tada je Račan imao ulogu "dobroga" momka koji je kao želio pomoći Bobetku, a Mesić se tome suprotstavio u svome glasovitom obraćanju javnosti. Odmah potom čuli smo da se njihovi pogledi u biti ne razlikuju.
U najnovijoj priči oko generala Gotovine uloge su promjenjene. Mesić je bio "dobar" dečko, a Račan "loš", da bi odmah potom doznali kako se oni u biti ne razlikuju. A da se doista ne razlikuju vidimo i u tvrdnji ministrice u Vladi RH i predsjednice Glavnog odbora SDP-a Gordane Sobol kako Gotovina treba "dokazati svoju nevinost". Bedastoće, kojih smo se već naslušali od Mesića.
Ali Mesić tu bedastoću usavršio izjavom kako je za sudbinu generala Gotovine kriv HDZ i Tuđman osobno jer mu, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Ali, pustimo taj totalitarizam u glavama današnjih hrvatskih vlastodržaca. Cijela priča je priglupa i ako se uspoređuje Tuđmanova tadašnja politika s ovom Mesića i drugova.

Poznato je da je nova vlast u svojoj sluganskoj politici najprije poništila odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije *Bljesak* i *Oluja* svojom deklaracijom o suradnji s tim sudom. To je samo jedan korak u kriminalizaciji Domovinskoga rata i svega onoga što moraju činiti da bi nas uvukli u ono što je poznato kao Zapadni Balkan ili Četvrta Jugoslavija. Slučaj generala Franksa samo je učinio da modificiraju ostvarenje svoje zadaće. Čak im je i izbor generala Gotovine za zločinca bio najlogičniji u cilju kriminalizacije Domovinskoga rata. Pogrješku su načinili svjetski moćnici koji su sud u Haagu osnivali po tzv. Nürnberškim načelima, a u Statutu suda nisu predvidjeli najvažniji zločin: zločin protiv mira. Koliko je to besmisleno primjetno je i iz činjenice kako u svim optužnicama protiv hrvatskih generala figurira zločin protiv mira. Izmišljaju i države i agresije jer znaju da je u ratu najbitniji zločin protiv mira. Sve to znaju suci u Haagu. Oni dobro znaju da nije bilo agresije na nekakvu državu RSK, niti planiranja etničkog čišćenja na nju. To ih nije trebao naučiti Galbright. Znali su oni da je Hrvatska procesuirala mnogo više zločina poslije *Oluje* nego itko drugi, kao što su znali da je civilnih žrtava poslije operacija HV-a manje nego poslije operacija njihovih vojskâ. Znali su oni da je pravo i obveza svake države da oslobodi svoja okupirana područja. Znali su oni da je, kako je pokazao Hrvoje Kačić, Hrvatska operacijom *Oluja* spasila ugled Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda.

Ali sud u Haagu nije ni osnovan da bude pravedan sud, već da preko njega ostvaruju svoje interese. Nisu jedino predvidjeli da to ne će razumjeti svi na Zapadu i u samome Haagu. Tako je Carla del Ponte počela istraživati zapovjednu odgovornost Amerikanaca. Bilo je jasno da je pitanje vremena kada će se dogoditi sud u Belgiji!

Bez obzira na sve to nama treba stalno biti u pameti da su nam najbolji ljudi u Haagu. Dario Kordić je osuđen na 25 godina zatvora. Iz Haaga je poručio onima koji lažno tvrde kako ga je izručio Tuđman, da to nije istina već je sam otišao.

Vratimo se ipak Mesićevoj bedastoći i pogledajmo kako ju je prokomentirao Sanader? U TV emisiji *Meridijan* on će tvrditi kako za to što nije omogućeno Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998.

godine nije kriv HDZ, nego oni koji su bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ. Očito, Sanader bi i dalje umirovio hrvatske generale, samo bi prije razgovarao s njima. Naravno, pri tome i nije svjestan da je zapravo izjavio:
Prvo: da Tuđmanovu politiku, koju hvali Dujmović, pripisuje Miroslavu Tuđmanu i Iviću Pašaliću;
I drugo: ponavlja izlizanu priču kako je Tuđman tada bio nesposoban sudjelovati u donošenju važnih odluka za državu.
Očito je iz te Sanaderove izjave da njegov HDZ ne bi učinio ono isto što i Tuđmanov HDZ. Sanaderov HDZ učinio bi nešto što je mnogo, mnogo bliže Mesiću nego Tuđmanu. Dapače, očito je da ne bi išao ni u spor protiv Haaškog suda tzv. *subpoenu* u vezi sa svjedočenjem ministra obrane Gojka Šuška. Spor koji je Hrvatska dobila! Jesu li i za to krivi Pašalić i Miroslav Tuđman?
A takav HDZ najviše bi volio sâm Mesić. Sjetimo se samo da je Hrvatska dobila protiv Haaškog suda tzv. *subpoenu* u vezi sa svjedočenjem ministra obrane Gojka Šuška. U Odluci Žalbenog vijeća stoji da Sud može tražiti i dokumente koji su državna tajna, ali "dokumenti se moraju što je moguće više definirati, a njihov broj mora biti ograničen (…) kao što je već rečeno, strana ne može tražiti na stotine dokumenata". A Mesić ih je slao ilegalno, upravo zato da bi ih Sud mogao "što je moguće više definirati", a slao ih je na tisuće.
Novinar Tihomir Dujmović napada vlast, ali i oporbu: "Vrijeme je i da se kaže da je cijelo ono oporbeno društvo koje je "servisiralo" i generala, i cijeli taj slučaj, svojim neznanjem, nesposobnošću i onom epskom tezom da je najbolje sakriti se negdje u šumu, upravo zbog te svoje pasivnosti dugoročno odmagalo Gotovini."
Teško je optužiti oporbu za činjenicu što upravo oni nisu pronašli po Srbiji "mrtvace" iz optužnice našemu generalu. A sve drugo čime današnja vlast "spašava" generala Gotovinu može se naći u tekstovima tzv. "desničara". Istina, čitaju li oni uopće te tekstove? Primjerice znam da je Slobodan Milošević na dušak pročitao moju knjigu "Sramotni sud u Haagu" i iskopirao istu, a današnjim hrvatskim vlastima su takvi tekstovi "preteški". A jedino što se istinski može uzeti kao nesposobnost hrvatskih državotvoraca je što ne znaju, ili zbog osobnih ambicija ne žele, učiniti ono što se nameće

samo po sebi. Tako je jasno što su trebali učiniti nakon onoga što su današnji vlastodršci rekli američkom veleposlaniku Prosperu. Upravo ono čega se vlastodršci plaše: trebali su još tada istaći kandidaturu generala Gotovine za predsjednika Hrvatske! Na taj način bi bilo jednostavno okupiti sve državotvorne snage i "desnica" tj. domoljubna Hrvatska bi "promarširala Zagrebom"![3]

Zato ne vjerujem da su generala Gotovinu Mesić i Pukanić trebali uvjeriti da bi ga "HDZ-ova vlast i Ivo Sanader sasvim sigurno izručili Haaškom tribunalu". Ako je, dakle, generalu Gotovini ostao izbor između Sanadera i Mesića, zašto bi uopće trebao izabrati Sanadera? Gotovina jednostavno nema razloga žrtvovati i sebe i svoju obitelj da bi Sanader zamijenio onoga koji mu je izgleda uzor - Mesića!
Naravno, Sanader ovdje jest najodgovorniji jer predvodi najveću državotvornu stranku. To ne znači da i u ostalim državotvornim strankama nema puno onih kojima je njihov interes iznad nacionalnoga. Vjerojatno u pregovorima glede stvaranja koalicija mnogo toga izbija na vidjelo. Možda je Gotovinin izbor Pukanića i Mesića samo poruka državotvornima da nam ne treba državotvorna vlast ako je čine ljudi kojima je vlastiti interes iznad hrvatskoga. Poručuje li nam to general Gotovina da ako se ne ujedinimo onda nismo ništa bolji od Mesića i Račana?
Na TUĐMANIZMU, naravno![4]

---

[3] Citati su prema knjizi N. Ivankovića "Mesiću i Račane, zašto tako? – slučaj Gotovina – Bobetko". Naime, na str. 67. Ivanković govori o svojevremenom dolasku američkog veleposlanika za pitanja ratnih zločina Pierrea Richarda Prospera u Zagreb: "U razgovoru je dao znati da je njegova Vlada zainteresirana da se *slučaj Gotovina* riješi na optimalan način, vodeći pritom računa i o američkim interesima. Hrvatska strana, kako kazuju indiskrecije, na to je prilično burno reagirala, istaknuvši kako bi eventualno Gotovinino oslobađanje dovelo do toga da bi *desnica promarširala Zagrebom*, jer je on trenutno jedini čovjek koji bi sve te snage mogao okupiti pod jedan kišobran. I da bi, jasno, Vlada tada pala."

[4] Državotvornim Hrvatima je vjerojatno najveća pohvala kada djelove nekog njihovog teksta tiskaju u *Feral Tribuneu* u rublici Greates Shits. Evo kako je komentiran gornji tekst u tom tjedniku 26. srpnja 2003. godine:

PREDSTAVLJANJE KNJIGA U KNINU[5]

Prije svega želim vas sve srdačno pozdraviti i čestitati vam Dan domovinske zahvalnosti. Svima nama ovdje kao i velikoj većini hrvatskog naroda sigurno je dan oslobođenja Knina bio i bit će najveći dan u našim životima.
Obično je svakom znanstveniku najveća pohvala i priznanje njegovom radu sam izbor u nacionalnu akademiju znanosti i umjetnosti. Ja bih mogao reći da je u mom slučaju, u mom znanstvenom radu, jedan sličan dan upravo dan oslobođenja Knina. Igrom slučaja na taj dan sam bio u Adelaide, Australija. Sutradan po oslobođanju Knina moj kolega s Adelaideškog sveučilišta je to komentirao ovako: "Ova Hrvatska vojska je brza kao Pečarić u

---

Hazu kutak
Akademik Josip Pečarić u Fokusu

Feralov "čovjek, drug i služanj"

Nama treba stalno biti u pameti da su nam najbolji ljudi u Haagu.

Feralov "čovjek, drug i čitalac"

Primjerice znam da je Slobodan Milošević na dušak pročitao moju knjigu "Sramotni sud u Haagu" i iskopirao istu, a današnjim hrvatskim vlastima su takvi tekstovi "preteški".

Feralov Hrvatski Bog marš

Hrvatski državotvorci su trebali učiniti ono čega se vlastodršci plaše: trebali su istaći kandidaturu generala Gotovine za predsjednika Hrvatske! Na taj način bi bilo jednostavno okupiti sve državotvorne snage i "desnica" tj. domoljubna Hrvatska bi "promarširala Zagrebom"!

[5] Predstavljanje knjiga "Trijumf tuđmanizma" i "Nepoćudne knjige" na Dan domovinske zahvalnosti, 5. 8. 2003.

matematici!" Usporedio je moj rad s Hrvatskom vojskom! Zar to zaista nije veliko priznanje i pohvala?
Još za života predsjednika Tuđmana jedan moj prijatelj, inače poznati hrvatski umjetnik i predsjednikov prijatelj, stalno mi je govorio da me mora upoznati s predsjednikom tvrdeći "Josipe, Ti ćeš biti posljednji tuđmanist u Hrvatskoj." Naravno, nisam se mogao složiti s njime i moj komentar je bio sličan tvrdnji iz pisma Henrya Kissingera predsjedniku Tuđmanu:
"G. Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi, za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju zasluga za svoj narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali, vjerujte, učinit će! Vi ćete biti velik čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom."
Za ovo pismo me veže i još jedna zgoda. Dao sam ga u Proslovu knjige "Za hrvatsku Hrvatsku" i pročitao ga prigodom predstavljanja. Kasnije mi je gđa Ankica Tuđman rekla da joj je to bilo drago jer je to pismo bila zaboravila, pa ga je – ponukana tim predstavljanjem – potražila u ostavštini predsjednika Tuđmana. I pronašla ga je!
Zbog tih razloga ove Kissingerove riječi su moto mojih knjiga o pobjedi tuđmanizma. Naravno nije jedini Kissinger tvrdio tako nešto. Evo nedavno je fra Petar Krasić u intervjuu *Fokusu,* povodom njegovog stavljanja na tzv. crnu listu EU zbog navodnog pomaganja u skrivanju generala Gotovine, rekao: "Ako se sjećate jednoga intervjua – s možda najboljim pravnikom svijeta Badinterom – na HTV- na pitanje što misli o Tuđmanu, odgovorio je približno sljedeće: 'Veliki ljudi kulture i politike obično nisu slavni u svoje vrijeme, ali to postanu poslije.' Tuđman je bio političar velikoga kalibra, učinio je mnogo ne samo za Hrvatsku nego i za Europu i šire te će doći njegovo vrijeme kada će dobiti sve potrebne počasti. Doživljavao sam ga kao zaista velikoga čovjeka i sutra ću o njemu misliti isto."
Da, ono što znaju i Kissinger i Badinter i mnogi drugi ne znaju današnje hrvatske vlasti i njihovi sponzori iz inozemstva. Odmah po dolasku na vlast počeli su provoditi tzv. detuđmanizaciju bolje reći rashrvaćivanje Hrvatske. I to čine do današnjega dana. A u stvari

svakim danom sve više i više pokazuju kolika je bila veličina Oca hrvatske države.
Evo i s nedavnim igrama oko generala Gotovine doživjeli smo da predsjednik Mesić u kratkom vremenu od čovjeka koji je tvrdio da je Gotovina zločinac, pa se ne želi slikati ispod njegove slike, "shvati" da ovaj to nije i da ga počne spašavati. Nama je jasno da su ga na to natjerali gazde iz SAD-a, a da se u glavi hrvatskog predsjednika ništa nije promijenilo pokazuje njegova tvrdnja kako je za sudbinu generala Gotovine kriv HDZ i Tuđman osobno jer mu, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Od Mesića se i ne može očekivati nešto drugo, ali strašno je vidjeti kako Tuđmanove veličine nisu svjesni ni u stranci koju je on stvorio, u HDZ-u. Naime, predsjednik te stranke dr. Ivo Sanader koji je u TV emisiji *Meridijan* komentirajući Mesićevu tvrdnju rekao kako za to što nije omogućeno Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998. godine nije kriv HDZ, nego oni koji su bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ.

Da dr. Sanader doista ne razumije kolika je veličina Oca hrvatske države najbolje se vidi ako se Tuđmanova odluka iz 1998. godine opiše kroz pero jednog poznatog hrvatskog kolumniste koji je sve drugo samo ne HDZ-ovac.

Naime, Tihomir Dujmović u *Glasu Slavonije* od 4. srpnja 2003. piše: "Tuđmanu je, naime, očito već tada bilo jasno da međunarodni sud koji u to vrijeme ne podiže optužnicu ni protiv Miloševića, a interesira se o Gotovini, ne može imati dobre namjere u smislu utvrđivanja povijesne istine. Danas vidimo da je bio u pravu, danas vidimo da je ta perverzija gotovo zakonomjerno otišla do kraja pa tako jedan Blaškić leži u zatvoru s kaznom od 45 godina dok je Biljana Plavšić osuđena na 11 godina hotelskog smještaja u Švedskoj! No, osim što je odbio mogućnost procesuiranja Oluje, samim tim i preliminarni razgovor Gotovine s haškim tužiteljima, Tuđman je povukao potez koji je za daljnje razumijevanje cijelog slučaja iznimno važan.
Vlada, naime, tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati

vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobodilačkima.
Drugim riječima, može li se dogoditi presedan da jedna oslobodilačka akcija i njezina oslobodilačka vojska odgovaraju, nota bene, za oslobađanje okupiranog dijela svoje zemlje! Da je upit bio razložan, svjedoči činjenica što Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran."

Zar ne bi bilo logičnije da ovakve riječi čujemo od Tuđmanovog nasljednika na čelu HDZ-a, a ne od kolumniste bliskom Budišinim liberalima? A možemo li uopće i pomisliti da bi tako nešto o Tuđmanu rekao fra Petar Krasić. Ne i da ga stotinu puta stave na crne liste, zar ne?

Inače, mene je ova Sanaderova izjava asocirala na moju knjigu "Nepoćudne knjige". Naime, dr. Pašalić je predstavio u Zagrebu moju knjigu "Sramotni sud u Haagu". Tom prigodom sam rekao (vidite str. 107.): "Zahvalan sam dr. Iviću Pašaliću što je promovirao moju knjigu. A kako je dr. Pašalić u današnjoj Hrvatskoj krivac za sve, ja automatski imam izgovor za one kojima se moja knjiga neće svidjeti: Nisam kriv ja nego Pašalić." Eto, sada vidimo da je za Tuđmanovu politiku prema Haagu, dakle za politiku koju toliko hvali Dujmović, po Sanaderu "kriv" Pašalić. Zar to nije velika pohvala dr. Pašaliću. Pa nitko ga nije toliko pohvalio kao - ovom izjavom - Sanader, zar ne?

Vjerujem da će fra Petru Krasiću biti drago čuti da sam ove svoje dvije knjige posvetio generalima Bobetku i Gotovini, kao što bih i ja bio sretan da mu pravim društvo na crnoj listi EU-a.
U stvari, prva knjiga "Trijumf tuđmanizma" posvećena je uspomeni na generala Janka Bobetka. Prljave igre koje je ova vlast igrala oko njega prije i pošto su stigle optužnice iz Haaga sigurno su ubrzale njegovu smrt. Ako postoji nešto što bi se moglo nazvati posredno ubojstvo, onda je današnja vlast ubila generala Bobetka.

Inače, prvi put sam nastupio zajedno s našim proslavljenim generalom na velikom prosvjednom skupu "Ozvonilo je" u Zagrebu. Poslije toga sam, na njegovu izričitu želju, govorio na Promotivnom skupu Društva domovinskog ponosa i časti VIRIBUS UNITIS *25.*

ožujka 2002. Doista mi je učinio veliku čast jer sam bio jedini civil među proslavljenim hrvatskim ratnicima. S druge strane, s generalom Gotovinom sam se samo upoznao. Međutim, raspisivanje nagrade za njega bili su dovoljan razlog da druga knjiga "Nepoćudne knjige – Trijumf tuđmanizma 2" ima posvetu: "Generalu Anti Gotovini – ma gdje god bio".

A to što su generali Bobetko i Gotovina, i ne samo oni, za sud u Haagu ratni zločinci još jedna je potvrda da tuđmanizam trijumfira! Sam nastanak tog suda jest trijumf tuđmanizma. Kako to?

Svima je jasno da je to jedan sramotan politički sud. To je sud koji ne preza od izmišljanja i država na kojima je izvršena agresija, i samih agresija. To je sud u kome se sudi onima koji su pobijedili u pravednom obrambenom ratu. Statut suda u Haag napravljen je po Nürnberškim načelima, a izbačeno je najvažnije načelo: zločin protiv mira. A potom za zločin protiv mira, tj. zločin agresije, optužuju one koji su se branili i oslobađali okupirana područja svoje zemlje.

Naravno, oni su svjesni sve sramotnosti takove uloge njihova suda. Svjesni su da mnogi u svijetu vide svu tu njihovu prljavštinu. A svjesni su i da smo ih na takovo sramotno ponašanje, natjerali mi Hrvati. Natjerao ih je Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman, tako što smo stvorili državu protiv njihove volje. I što oni sve više i više optužuju hrvatske vitezove i pokušavaju svim silama kriminalizirati Domovinski rat, ljudi su u Hrvatskoj sve više ponosni i na njih i na slobodu koju su nam izvojevali. Dok smo mi ponosni na naše vitezove, dotle se njihovi tužitelji bave nečim ravnim prostituciji. Trebamo ih sažaljevati zbog toga. Trebamo sažaljevati i svjetske moćnike koji od svojih časnih sudaca prave nešto slično prostitutkama, a od suda u Haagu bordel. Zato je ta očitost sramotnosti suda u Haagu samo još jedan dokaz trijumfa tuđmanizma!

Trijumf tuđmanizma je, ako hoćete, i to što današnje vlasti znaju da ne mogu pobjediti na izborima ako ne uvjere naivniji dio naroda da više brinu o hrvatskim vitezovima – haškim optuženicima od samog Oca hrvatske države dr. Franja Tuđmana. Mošʹ mislitʹ – najednom su veći tuđmanisti od samog Tuđmana. Prvo dogovore s Carlom

optužnice koje im politički odgovaraju, a onda spašavaju te iste optuženike!

Sveti Otac nas je u Dubrovniku podsjetio da je sloboda nešto što nema cijene. Hrvatska i dr. Franjo Tuđman bili su i ostali uzor svim malobrojnim narodima u njihovoj pravednoj težnji za slobodom, pače za opstankom. Možda je to odgovor na pitanje: "Zašto Sveti Otac toliko ljubi Hrvatsku?" Evo što o tome piše Marko Jurič u *Fokusu*, 6. lipnja 2003.: "Čak i za političke interese Svete Stolice – Hrvatska je tek jedna mala katolička država. Stoga je posve neuobičajeno da se njezin poglavar toliko zauzima za nju i svojim, možda posljednjim snagama (podsjetit ću vas da je Otac hrvatske države doista svojim posljednim snagama otišao do Svetog Oca – jasno je i zašto, op. J.P.), ponovno dolazi i to u za njega neuobičajeno dug posjet od pet dana. Mudrost Vatikana je jedna od komponenti koji su ga očuvali svih ovih burnih stoljeća, stoga je zaista umjesno upitati što se to krije u Hrvatskoj, a da je toliko značajno Svetoj Stolici? Jedno je sigurno, a to je da u Hrvatskoj još živi snažna vjera i okrenutost Bogu. Dugo je ova država bila predziđem kršćanstva, a prema mnogim pokazateljima, danas bi mogla postati njegova kralježnica na Starom kontinentu."

A koliko je g. Jurić u pravu pokazuju riječi francuskog vojnog biskupa. Naime, prije godinu dana on je (o tome vidjeti *Hrvatsko slovo* od 3. siječnja 2003.), prigodom hodočašća vojnoredarstvenih snaga, rekao da se divi Hrvatima, da mi imamo nešto što sve više nestaje, da imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.

Da, mi još uvijek imamo u sebi i ljubavi prema obitelji, svome hrvatskom narodu i Bogu. Sve to i jest osnova tuđmanizma. Zato tuđmanizam sigurno pobjeđuje!

PRIZNAJEM, HRVAT SAM!ZAGREB, 2005.

TKO POMAŽE MESIĆU?

ZAŠTO SANADER POMAŽE STIPI MESIĆU

U "Večernjem listu" od 19. listopada 2004. objavljen je tekst Želimira Žanka *Pašalić pomaže Mesiću*. U tekstu se komentira kandidatura predsjednika Hrvatskog bloka na osnovu Tribine Hrvatskog bloka održana 12. listopada 2004. u Šibeniku. Sudionici tribine bili su predsjednik stranke dr. Ivić Pašalić, politički tajnik Benjamin Tolić i akademik Josip Pečarić. Tribinu je vodio glavni tajnik HB-a Krunoslav Gašparić. Dakle tribina je održana prije odluke HB-a i HDZ-a o njihovim kandidatima za predsjedničke izbore. G. Žanko komentirao je i moj govor s te Tribine, pa ćemo ga ovdje dati u cijelosti.

Govor J. Pečarića

Čini mi se da je članove Hrvatskog Bloka najbolje opisao prije nedavnih izbora poznati novinar Marko Jurič koji u "Fokusu" od 14. studenoga 2003. piše da smo "se našli na tome mjestu dobrim djelom jer nisu htjeli odstupiti od svojih početnih pozicija na kojima je stvarana ova država, a što je postalo vrlo nezahvalno nakon 2000. godine".
Sigurno smo najprepoznatljiviji po tome da ništa, ama baš ništa, ne može promijeniti naš načelni stav da nikakve kriminalizacije Domovinskog rata ne može i ne smije biti. Jasno nam je da je sud u Haagu ona glavna poluga koja služi toj kriminalizaciji čija je osnovna značajka u slabljenju Hrvatske.
Moje knjige *Trijumf tuđmanizma* i *Nepoćudne knjige* su posvećene generalima Bobetku i Gotovini, *Hercegovac iz Boke* - Dariju

Kordiću, a ova najnovija generalu Praljku. Naslov joj je vrlo simboličan: *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski*. U stvari ta moja simbolična izreka sadrži u sebi ono što je još 1941. g. rekao zagrebački nadbiskup dr. Alojzije Stepinac tijekom posjeta Boki kotorskoj: "Svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz, tko je zapravo autohtoni element Boke kotorske." U knjizi su dani samostalni ili tekstovi s drugima – najčešće sa suprugom koja je povjesničarka - o Boki, a posveta Praljku završava s onim što sam mu napisao na dan odlaska u Haag:

"Generale, skupili su hrabrosti suočiti se s Tobom. Doista se ponosim time što mogu reći da si mi prijatelj. Akademik Josip Pečarić"

S obzirom da je zadnji otišao, a prvi se vratio, čini mi se da sam doista pogodio "u sridu".

U knjizi *Hercegovac iz Boke* možete naći tekst *Slučaj Gotovina: Ima li razlike između Sanadera i Mesića?* ("Fokus", 18. srpnja 2003). Dakle, još prije izbora postavlja se pitanje na koje mnogi danas misle da je odgovor: "Nema razlike!" A ja sam tada tvrdio kako je Mesić tada bio uzor Sanaderu. Danas je opet Gotovina aktualan. Opet imamo transkripte razgovora za koji na HTV-u kažu da izgleda nije ni sniman. To izgleda vrlo vjerojatno, jer vidimo kako svi peru ruke od tog dokumenta. Nije jasno odakle oni u Haagu. Markica Rebić u današnjem "Vjesniku" komentira te i takve transkripte pokazujući da je ono što je navodno planiranje etničkog čišćenja uobičajena priča o vojnoj pobjedi. Valjda kapituliraju vojske, a ne civili? Ili Sud u Haagu tvrdi da su i civili u tzv. Srpskoj Krajini u stvari bili vojnici? A ta priča o navodnom etničkom čišćenju tj. zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije je danas još smješnija jer se upravo ovih dana tisku u Hrvatskoj dokumenti o planiranju samoevakuacije Srba iz tzv. Srpske Krajine. O tim dokumentima nedavno je govorio Ante Beljo, što je jedva zabilježeno u tisku, a objavljuju se i u "Fokusu" (vidjet npr. zadnji broj od 8. listopada). Rebić smatra "da sadašnja vlada ima dogovor s tužiteljstvom i da ne štiti kako treba optužene generale" pa kaže: "Da su Amerikanci mislili da je 'Oluja' sporna,

sigurno me ne bi odlikovali." Naime on je kao pomoćnik ministra obrane 1996. primio visoko američko vojno odličje.

Kada gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu

U mojim knjigama možete naći i kako sam komentirao moguću promjenu vlasti, dakle ono što se i dogodilo na zadnjim izborima. Čini mi se kako je to ponajbolje opisala slijedeća tvrdnja: "Kada gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu". Poslije izbora ostalo mi je jedino moliti Boga da nisam bio u pravu s tom i sličnim tvrdnjama iz tih knjiga, kao i drugih iz Hrvatskog Bloka koji su slično pisali i govorili.
A ono što smo predviđali na žalost se i dogodilo. Nama je interesantno ne da vidimo kako sam ja ili netko iz HB-a to komentirao već netko tko nije član HB-a. Tako Josip Jović u "Slobodnoj Dalmaciji" od 4. listopada piše:
"Stranci su već kupili dva milijuna kvadrata zemljišta s pet tisuća kuća, a sporazum s MMF-om, koji se krije od javnosti, predviđa ubrzanu privatizaciju preostale imovine, poglavito elektroprivrednih objekata, šuma, zemlje i vode. Vlada je u poziciji moliti Inu za usporavanje rasta cijena jer praktički, nakon što je prodana, ona nema u rukama nikakve mehanizme kontrole. Pitanje nacionalnog suvereniteta sve više se očituje ne kao neko teorijsko ili čak mitološko pitanje, već kao pitanje suvereniteta, sigurnosti i egzistencije samih ljudi, koji, ostavljeni bez zaštite vlastite države, čemu bi ona inače trebala služiti, postaju građanima drugog reda, strancima u vlastitoj zemlji, domorocima koji će biti strpani u rezervate. Druga dimenzija globalizacijskih procesa na našemu tlu je uništenje nacije kao kolektiviteta."
Govoreći dalje o "domaćim protagonistima novog svjetskog poretka, koji se ostvaruje kao imperij velikih sila bez mjesta za male narode", Jović konstatira kako je očita "njihova želja da ovog naroda kao naroda ne bude".
Dalje Jović kaže: "Srbi su očito zamišljeni ne kao ljudi sa svojim potrebama i pravima nego kao sredstvo promjene društvene i etničke strukture. Za taj pakleni plan upravo se pokreće nova kampanja uz

svesrdnu potporu hrvatskih vlasti. Nakon što su Srbima oprošteni ratni zločini i nakon što je posljednjih godina obnovljeno trinaest tisuća srpskih kuća (sam Peter Semneby, - voditelj ovdašnje misije OESS-a; op. J.P. - kaže kako je u posljednje dvije godine od onih koji su dobili pravo na obnovu tri četvrtine Srba), sada je na redu rješavanje zahtjeva za povratak zakonito izgubljenih stanarskih prava, iako je jedan takav zahtjev sud u Strasbourgu odbacio." Podatke o privilegijama Srba u dobivanju društvenih stanova možete naći u knjizi *Trijumf tuđmanizma* (str. 30-31).

Hrvatske vlasti dokazuju ispravnost i kooperativnost rušenjem spomenika

Komentira Jović i rušenje spomen obilježja Budaku i Francetiću: "E da bi dokazale svoju ispravnost i kooperativnost, hrvatske vlasti pokazuju spremnost po grobljima bagerima rušiti nadgrobne ploče nepodobnih osoba iz prošlosti i progoniti svakoga na koga jedan čudak iz Jeruzalema uperi prstom." Spomenut ću samo da je Butković o tome napisao tekst čiji je naslov bio: *Konačan odlazak Tuđmana iz HDZ-a* kao i to da potpise za "Apel" o obnovi postupka Budaku i u drugim političkim procesima u totalitarnim režimima još uvijek skupljaju i da imamo oko 400 potpisa. I danas ga se, ako netko želi, može supotpisati.

Ali spomenimo još ponešto iz Jovićeva teksta: "U Hrvatskoj već dulje vrijeme slobodno djeluju britanski obavještajci, a dvojica šefova hrvatskih obavještajnih službi koja su upozorila na neustavnost takvog djelovanja te na povezanost nekoliko novinara u Hrvatskoj s tim obavještajcima, smijenjena su po kratkom postupku. Hrvatska je, kako sada stvari stoje, spremna mijenjati Ustav, kojom promjenom će se i bez Sabora naši vojnici slati u ratove diljem svijeta. Hrvatska je također prihvatila obvezu stvaranja zajedničkog vojnog pakta sa Srbijom u okviru Jadranske povelje te zajedničkog približavanja NATO paktu, o čemu se upravo vode razgovori. Vrhovni sud je, naravno bez političkog pritiska, obznanio svoju odluku o slučaju Lora pet mjeseci nakon što je tu odluku donio, i to

tijesnom većinom glasova članova vijeća, iako, kako piše u rješenju, nije našao ni jednu bitniju povredu kaznenog postupka vođenog pred Županijskim sudom. Upravo sada traje grozničava potraga za sucima koji će presuditi onako kako se traži i koji će biti spremni, poput Ike Šarić, po Srbiji obilaziti svjedoke optužbe zajedno s timom branitelja i tužitelja. Slovenska posezanja za državnim teritorijem i politička suđenja Hrvatima u BiH, ostaju bez odgovora. I time se zatvara krug poniženja koje trpi ovaj narod, ostavši bez medija koji su i sami kolonizirani, zahvaljujući lažnim vođama i njihovu nepokolebljivom putu prema raznim integracijama s istančanim nagonom za smrću."
Nažalost, mnoga predviđanja nas iz Hrvatskog Bloka, i ne samo nas, pokazuju se točnim. Je li se potvrdila moja zloslutna tvrdnja: Kada gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu? Je li već očito da su gazde dovele na vlast one koji mogu učiniti za njih ono što nije mogao SDP?

Republika Haaška

Tribinu je obilježila tvrdnja dr. Ivića Pašalića o tome kako se Republika Hrvatska pretvorila u Republiku Haašku. Neposredno nakon tribine Benjamini Tolić je izdao priopćenje za javnost, koje se i citira u spomenutom tekstu g. Žanka, a koje zorno daje osnovne poglede HB-a i onoga što su i on i dr. Pašalić govorili na tribini u Šibeniku:
"Ono što su 1994. urotom protiv politike Franje Tuđmana počeli Stipe Mesić i Josip Manolić, a 2000. nastavila koalicijska vlast Ivice Račana i Stipe Mesića, ovih su dana - u suradnji sa Stipom Mesićem - dovršili uzurpatori političke baštine HDZ-a Vladimir Šeks, Ivo Sanader, Miomir Žužul i Andrija Hebrang.
Nakon «kopernikanskog obrata» u HDZ-u, što ga je predsjednik Sabora Vladimir Šeks najavio 28. veljače 2004., nova je vlast spremno prihvatila haašku optužnicu u kojoj se Domovinski rat – temelj Republike Hrvatske – kvalificira kao zločinački pothvat hrvatske politike, vojske i policije. Bez okolišanja je izručila generale Čermaka i Markača, te brutalno pojačala potragu za nedostupnim generalom Gotovinom.

Tako je Republiku Hrvatsku pretvorila u Republiku Haašku.

Stipe Mesić – lažni svjedok protiv Hrvatske

Kada je Carla del Ponte, razočarana što general Gotovina još nije uhićen, zaprijetila da će Vijeću sigurnosti Ujedinjenih naroda podnijeti negativno izvješće o suradnji hrvatske Vlade s Haaškim sudom, hrvatski su političari složno demonstrirali odanost Haagu. Stipe Mesić - lažni haaški svjedok protiv Republike Hrvatske - tvrdi da je Hrvatska ugrožena, te poziva legendarnog generala da još jednom, ovaj put predajom, dokaže svoj patriotizam. Andrija Hebrang – negdašnji ministar obrane koji je «viteški» otkazao poslušnost vrhovnom zapovjedniku, obećavao da ne će izručivati Haagu hrvatske generale, iskazivao divljenje Carli del Ponte, hvalio kameleonstvo kao umijeće preživljavanja, razmetao se tobožnjim prijateljstvom s Tuđmanom i Šuškom, itd. - poziva Gotovinu da «viteški» izađe na haaško «bojno polje».

Miomir Žužul - Bechtelov lobist i utajivač poreza, koji je najavljivao slanje hrvatske vojske u protupravnu američko-britansku pustolovinu u Iraku - prijeti Gotovini pravnom državom. Ivo Sanader - predsjednik Vlade koji je Hrvatsku pretvorio u taoca svoje proeuropske politike - tvrdi da Hrvatska ne može biti talac jednog čovjeka.

Vesna Škare-Ožbolt – ministrica pravosuđa i prijateljica Carle del Ponte – ističe da general mora odgovoriti na pozive suda.

Ivica Račan – predsjednik SDP-a, koji se protivio hrvatskom državnom osamostaljenju, a poslije kao predsjednik vlade pokušao Sloveniji ustupiti dio hrvatskog državnog ozemlja – izjavljuje da treba učiniti sve što zahtijeva Tužiteljstvo Haaškoga suda. Nad tom hrpom cinizma, laži, licemjerja, kameleonstva, udvorništva i kukavštine nitko se više i ne zgraža. Ali nije to samo propast individualnog morala. Takva «politika» utire hrvatskomu narodu put iz slobode u ropstvo, pa je stoga Hrvatski blok najoštrije osuđuje."

Sanader pomaže Mesiću

Politički tajnik HB-a Benjamin Tolić reagirao je na tekst g. Žanka tekstom *Sanader pomaže Mesiću*, jer je svakome tko zna

što je politička platforma HB-a, jasna podvala koja izvire već iz samog naslova Žankova teksta:

"'Večernji list' je prešutio tiskovnu konferenciju Hrvatskoga bloka održanu 16. listopada 2004. Tako je svojim čitateljima uskratio vijest da je stranka odlučila izaći na predsjedničke izbore i da je svojim kandidatom imenovala Ivića Pašalića.

Nije nam drago, no nismo se ljutili. Navikli smo na prešućivanje.

Iznenadila me je polemika Želimira Žanka [u (nepostojećem) povodu] pod naslovom Pašalić pomaže Mesiću ('Večernji list', 19.10.2004.). No, dobro. Bolje i tako nego nikako.

G. Žanko citira moje priopćenje: «Nakon 'kopernikanskog obrata' u HDZ-u, što ga je predsjednik Sabora Vladimir Šeks najavio 28. veljače 2004., nova je vlast spremno prihvatila haašku optužnicu u kojoj se Domovinski rat – temelj Republike Hrvatske – kvalificira kao zločinački pothvat hrvatske politike, vojske i policije. Bez okolišanja je izručila generale Čermaka i Markača, te brutalno pojačala potragu za nedostupnim generalom Gotovinom. Tako je Republiku Hrvatsku pretvorila u Republiku Haašku». O tomu, kao i o Mesićevu haaškom angažmanu, i danas govore hrvatski mediji.

Čudesno je međutim da g. Žanko ne vidi tko pomaže Mesiću. A vidi to i slijepac. Pomažu mu Ivo Sanader i tzv. HDZ u okviru iste sluganske državne politike. Ivo Sanader, po uzoru na Mesića, bez imalo srama nudi haaškim optuženicima sovjetsku praksu: da na sudu dokazuju svoju «apsolutnu nevinost». Kao da ne zna za načelo rimskoga prava da je teret dokaza na tužitelju. Takvoj politici treba Mesićeva pobjeda. To je jasno i iz načina imenovanja Jadranke Kosor i iz njezina obećanja da u kampanji neće ulaziti u sukob s Mesićem niti ga kritizirati. Da tzv. HDZ želi pobijediti Mesića, sigurno bi imenovao drugog kandidata.

No, za to je – s pravom tvrdi g. Žanko - kao i za sve drugo, pa i za neobični postupak "Večernjega lista", kriv zastupnik suverenističke državne politike Ivić Pašalić. I, naravno, hrvatski mediji koji takvoj politici dopuštaju da govori samo – na sudu."

"VEČERNJI LIST" NIJE OBJAVIO OVO PISMO!

"Novo Hrvatsko Slovo", 12. studenog 2004.

TKO POMAŽE MESIĆU? (2)

JE LI MESIĆ SDP-OV ILI HDZ-OV KANDIDAT NA PREDSJEDNIČKIM IZBORIMA?

MESIĆEVO LAŽNO SVJEDOČENJE I DILANJE TRANSKRIPTIMA JE VELEIZDAJA

Pismo J. Pečarića "Večernjem listu"

U "Večernjem listu" od 19. listopada 2004. objavljen je tekst Želimira Žanka *Pašalić pomaže Mesiću* u kome on kaže: "Prije nekoliko dana je u Šibeniku akademik Josip Pečarić na tribini HB-a izrekao ocjenu koja bi mogla postati i središte Pašalićeve kampanje. Akademik je, govoreći u tom gospodarski devastiranom gradu, ovako poentirao: 'Kada gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu. Je li već očito da su gazde dovele na vlast one koji mogu učiniti ono što nije mogao SDP?' Jasno je, dakle, tko je veći neprijatelj i kome treba pomoći. Ipak, uzor su valjda i dalje Pašalićeva zlatna vremena za kojih je, primjerice, u Šibeniku, od 1996. godine, broj radnih mjesta spao sa 29 tisuća zaposlenih samo u gradu - na 18 tisuća u cijeloj županiji!"
Autor valjda misli da Pašalić pomaže Mesiću zato što s većim odazivom birača, onih koji sigurno ne bi glasovali za Mesića, smanjuje izgleda da ovaj, kako barem pokazuju prognoze, pobijedi u prvom krugu. Inače, s jednom dobrom raščlambom, g. Žanko je i mogao dokazati svoju tvrdnju. Lako je moguće da gđa Kosor ne prođe u drugi krug, i da tada mnogi HDZ-ovci, koji podržavaju Sanaderovui politiku, podrže Mesića. Ali radi li se onda o "izokrenutoj politici HB-a" ili izokrenutoj politici HDZ-a?
Vjeruje li g. Žanko da je Mesić SDP-ovac? Naime, ne treba biti previše inteligentan da bi zaključili da se moja rečenica, koju g. Žanko citira, odnosi na smjenu koja se odigrala na prethodnim izborima u kojima je koalicija koju danas predvodi HDZ zamijenila

onu koju predvodi SDP. Ima li još nekoga tko ne zna da gazde imaju samo određene zahtjeve koje treba zadovoljiti, prije svega i zbog svega – sudište u Haagu?
Meni je najsimpatičnije Žankovo uvjerenje kako je za sve kriv Pašalić, pa eto on spominje "devastirani grad" Šibenik (naravno Srbi s tim nemaju ništa), smanjenje zaposlenih (ni s tim opet nema rat ništa). Svojevremeno sam na promociji moje knjige *Sramotni sud u Haagu* konstatirao da je Pašalić kriv za sve, pa ako je nekom od čitatelja moja knjiga loša, onda neka znaju da je za to kriv Pašalić. S obzirom da je bilo blizu tisuću nazočnih, sada me je strah koliko je bilo i onih, sličnih g. Žanku, koji doista vjeruju da je Pašalić kriv što im je moja knjiga loša.
G. Žanku je najvažniji argument "izokrenute politike HB-a" tvrdnja političkog tajnika HB-a Benjamina Tolića, a g. Žanku besmislica: "Stipe Mesić - lažni haaški svjedok protiv Republike Hrvatske". Je li moguće da g. Žanko ne zna da je g. Stjepan Mesić bio svjedok optužbe (u dva navrata) u procesu generalu Blaškiću i da je na osnovu njegova svjedočenja u obje presude ušla tvrdnja o agresiji Republike Hrvatske na BiH, a što je neistina i što potvrđuje rezolucija Sabora o Domovinskom ratu?
A Mesić nije bio samo lažni haaški svjedok. Danas je očito kako je iz Ureda predsjednika Mesića dostavljen falsificirani transkript razgovora vojnog vrha s Brijuna. Tako Tihomir Dujmović u "Glasu Slavonije" od 22. listopada 2004. piše: "Bilježi li moderna povijest europskih zemalja i jedan slučaj u kojem se nasljednik na čelnom mjestu države tako odnosio prema svom prethodniku? Je li bilo gdje notirano da su transkripti povjerljivih razgovora vojnog vrha države koja je napadnuta i dijelom okupirana ne samo komadani koju godinu poslije po medijima nego su, kako vidimo, još i falsificirani? (...) Jer, ako se, kako vidimo iz transkripata, na Brijunima Tuđman obraća Krešimiru Kašparu, a njega uopće nema na sjednici i ne navodi se kao nazočan, onda je kristalno jasno da je netko te transkripte prepravljao, dopunjavao, izbacivao određene dijelove i krojio ih za nečije potrebe."
I sada kada je poznato da je glavni dokaz protiv generala Gotovine falsificiran, nova Hrvatska vlast želi zamrznuti imovinu generalu

Gotovini. Jer su to gazde tražile. A politika HB-a je "izokrenuta", jer se jasno i glasno oduvijek suprotstavljala izručenju hrvatskih generala i demoniziranju Domovinskog rata.
"VEČERNJI LIST" NIJE OBJAVIO NI OVO PISMO!

Tko sve pomaže Mesiću

Treba li uopće spominjati kako je besmislena tvrdnja g. Žanka već kroz činjenicu da je HB oduvijek bio najoštriji kritičar Mesićeve politike, i da je HB uvijek jasno i glasno tvrdio da je Mesićevo lažno svjedočenje protiv Republike Hrvatske kada ju je optužio za agresiju na BiH (u procesu generalu Blaškiću), kao i njegovo dilanje transkriptima – veleizdaja?
Da su članovi HB-a bili u pravu kad tvrde da mnogi danas u Hrvatskoj tako misle najbolje pokazuje nedavni intervju prof. dr. Miroslava Tuđmana u "Hrvatskom listu" od 28. listopada 2004. Sam naslov intervjua je znakovit: *Izjednačili su se Sanader, Mesić i Račan – i prvi i drugi i treći zastupaju američke i europske interese u Hrvatskoj, a ne hrvatske u Europi i Americi!*
Tako o Mesiću Tuđman kaže: "A ovdje imamo praksu jednog laganja i oprečnih izjava od strane Mesića, naprosto dnevnog laganja i dnevnih oprečnih izjava. Od toga da je lagao da nije bio svjedok optužbe u slučaju generala Blaškića, pa do ovih transkripata. Ako hoćete, u zadnjih deset dana je prvo rekao da to nije otišlo iz njegova ureda, pa da jest iz neke druge prostorije u Uredu, ali ne iz njegove, i druge smiješne stvari."
Međutim, interesantno je vidjeti što dr. Tuđman misli o onima koji podržavaju Mesića i zašto to čine. On kaže:
"S jedne se strane kaže da je on kandidat koji će dobiti u prvom krugu, a da nitko nije rekao pozadinu toga. A pozadina toga je da on sam po sebi ne nosi te glasove, nego zato što iza njega stoje SDP, HNS, HSS, LS i Libra. Te stranke nisu istaknule svoje predsjedničke kandidate, nego se izjasnile da podržavaju Mesića. Kad bi SDP stavio svoga kandidata, on bi išao u utrku s HDZ-ovim kandidatom, a Mesić ne bi uopće ušao u tu utrku.

Činjenica jest da je za Mesića dr. Franjo Tuđman ratni zločinac. I na toj osnovi SDP i HNS, čija predsjednica tvrdi da je Hrvatska izvršila agresiju na BiH, na toj osnovi se radi konsolidacija tih stranaka i zato one podržavaju Mesića. Ali, to ne rade otvoreno, nego prikriveno. I to je taj jedan fenomen, razlog iz kojeg se ne napada Mesića. Treba postaviti pitanje: može li se politička scena konstituirati na tome da se podrži jedan kandidat koji je svjedok optužbe u Haagu, na temelju čijeg svjedočenja se stvaraju optužnice o zločinačkom pothvatu u BiH, i o «Oluji» kao zločinačkom pothvatu? Treba otvoreno postaviti pitanje zašto SDP kao najjača oporbena stranka podržava takvog kandidata. A, nažalost, činjenica jest da je i Račan na toj poziciji jer ni on kao premijer nije htio otvoriti most s imenom dr. Tuđmana preko Rijeke Dubrovačke, niti je prije par mjeseci u Zagrebu, kada smo predlagali da se trgu dade ime dr. Tuđmana, ili podigne spomenik, nije podržao. To je ta homogenizacija koja nosi trećinu ili četvrtinu biračkoga tijela. (...) Svi oni, dakle, podupiru Mesića, a zajedničko im je to da ga podržavaju kao lažnog svjedoka u Haagu. (...)

HDZ-ova kandidatkinja na istim pozicijama kao Mesić

Što se tiče «desne» scene, na žalost, HDZ je, odnosno vodstvo HDZ-a, je sa svojim izborom jedne neutralne osobe koja je unaprijed rekla da se ne želi konfrontirati sa stavovima Mesića, posredno pristalo na istu poziciju. I to je onda onemogućilo da dođe do konsolidiranja «desne» scene oko jednog kandidata koji bio protivnik Mesiću. Imamo situaciju da su na istoj poziciji konsolidirane stranke oporbe i vladajuća stranka. Izjednačene su Sanaderova, Mesićeva, Račanova politika. I prvi i drugi i treći zastupaju američke i europske interese u Hrvatskoj, a ne hrvatske u Europi i Americi."
Na žalost, posljednji događaji pokazuju da se tu ne radi samo o dilanju s dokumentima, već i o falsificiranju istih. I to o falsificiranju koje je dosta smiješno napravljeno. Ponovit ću ovdje ono što sam o tome rekao za "Dnevni list", 23. listopada 2004.:
"Osvrćući se na trenutačnu situaciju glede Haaškog suda i transkripta s Brijuna od 31. srpnja 1995., Pečarić kaže kako iz tih transkripta

doznajemo da je glavni 'dokaz' djelovanja 'zločinačke organizacije' to što se u objavljenom transkriptu navode Tuđmanove riječi kako 'na nekoliko pravaca treba nanijeti takve udarce da Srbi praktički nestanu, a ono što nismo zahvatili da se ne mogu oporaviti, nego da moraju kapitulirati u idućih nekoliko dana'. 'Time cijela priča s Carlom del Ponte postaje još smješnijom, jer iole pismeniji čovjek zna da kapituliraju vojske, a ne narodi, tj. takvom čovjeku bi odmah bilo jasno da su Srbi koji praktički trebaju nestati, u stvari srpski vojnici. Ili Carla del Ponte vjeruje da su svi Srbi u tzv. Srpskoj krajini bili vojna lica?', pita se akademik Pečarić. Cijela priča s objavljenim transkriptima, prema Pečarićevu mišljenju, još više optužuje predsjednika Mesića, međunarodnu zajednicu i Haaški sud."

Mesić optužuje sam sebe

Ali što sve njega ne optužuje? U stvari obično to radi on sam. Tako je i prilikom nedavnog posjeta crnogorskog ministra vanjskih poslova Miodraga Vlahovića Mesić izjavio ("Nedeljni Vjesnik" od 31. listopada i 1. studenoga 2004.): "S Crnom Gorom, uostalom, nismo nikad ratovali, a ni sa Srbijom sve do ovog rata koji je izazvao Milošević." Nadam se da je to čuo jedan moj Hrvat iz Boke kotorske koji mi je 1995. godine rekao ("Matica, časopis Hrvatske matice iseljenika", broj 3, 1997.): "Za Crnogorce su ti Konavle - elementarna nepogoda. Oni s tim nemaju ama baš ništa!" Kako je vjerojatno glasovao za Mesića, morat će shvatiti da se doista radilo o elementarnoj nepogodi. Crnogorci s tim nemaju ama baš ništa. Još nam ostaje vidjeti na izborima hoće li to razumjeti i na jugu Hrvatske. A treba li išta reći o Pašalićevoj Republici Haaškoj? Koliko ima ljudi u ovoj zemlji koji to ne vide? Koji ne vide kako se odnose prema generalu Gotovini i njegovoj obitelji? Zoran Vukman u "Hrvatskom listu" od 28. listopada kaže: "Gledajući i na razini jezika politike i diplomacije, premijer je izrekao nešto nedopustivo (poziv Gotovini da 'svoj problem rješava u Haagu', op. J.P.) – optužnica iz Haaga nije privatni problem generala Gotovine, nego glavno pitanje Hrvatske, nezinog dostojanstva i nacionalne sigurnosti. Nijedan general nijedne države ne bi pred stranim sudištem rješavao 'svoj' problem,

nego bi to bio problem čitave države i njezinog sigurnosnog sustava. U većini slučajeva, nijedna ozbiljna država ne bi dopustila da joj itko proganja jednu od najvažnijih ličnosti obrambenog rata! O tomu ne bi bilo razgovora! Nitko ne govori o činjenici da je alternativa nametnuta Hrvatima – izdaja kao uvjet za EU ili izolacija, duboko nehumana. Ako je dopustivo u suvremenoj Europi da se jedan narod može ucjenjivati glavom jednoga čovjeka, onda živimo u svijetu sumnjivih vrijednosti. No najgore od svega je da mnogi to prihvaćaju s nedopustivom moralnom indolencijom! Prihvatili smo mračne kriterije kao lažne kriterije slobode."

"Novo hrvatsko slovo", 19. studenog 2004.

TKO POMAŽE MESIĆU? (3)

POMAŽE LI HDZ MESIĆU?

Je li u pravu Benjamin Tolić kada je tvrdio da Sanader pomaže Mesiću? Mnogi doista i misle da je izbor Jadranke Kosor za predsjedničkog kandidata, a ne Andrije Hebranga, bila upravo takva pomoć. Miroslav Tuđman ("Hrvatski list" od 28. listopada 2004.) konstatira kako je izbor Jadranke Kosor "onemogućio da dođe do konsolidiranja 'desne' scene oko jednog kandidata koji bi bio protivnik Mesiću". I Domagoj Margetić piše u "Novom hrvatskom slovu": "Zato meni osobno izgleda potpuno svejedno: glasovati za Mesića ili Jadranku Kosor. Između njih dvoje ja ne ću izabrati niti jedno. Smatram da Mesića treba rušiti, a Kosoricu jednostavno – ignorirati."

Treba li uopće sumnjati u ono što tvrdi Stipe Vuković u "Hrvatskom listu" od 11. studenoga 2004.: "Mesića neizravno podržava i Sanaderov vladajući HDZ kao svoga najpoželjnijega 'strateškog partnera' za dovršetak detuđmanizacije Hrvatske." Zar nije takva "neizravna pomoć" Mesiću stigla i preko tjednika "Fokus", koji je blizak vladajućoj stranci. Naime, slijedeći moj tekst je bio predviđen za tiskanje u broju od 5. studenoga 2004., ali nije tiskan.

Vuna na Pantovčaku

Predsjedniče, nismo ovce!

Iako Hrvati nisu ovce, dopustili su da ih Predsjednik pred cjelokupnom međunarodnom zajednicom pet godina do gole kože šiša tupim škarama. Već je dojadio i međunarodnoj zajednici. U drugom krugu izbora, kao kandidat udružene ljevice, bit će pobijeđen, a bio bi i u prvom da ima manje protukandidata

Jesu li doista Hrvati ovce, ili to misli samo naš Predsjednik? Mate Kovačević u "Fokusu" od 29. listopada: "Kako su se neki od tih dokumenata svojedobno pojavili u prodaji na sarajevskoj Baščaršiji, predsjednik još nije objasnio je li i sâm dobivao koji postotak od njihove prodaje?" Sjetimo se i tužbe HONOS-a protiv Predsjednika povodom snimaka britanske TV postaje Channel 4. Ali ne radi se samo o slanju dokumenata!

Ivica Marijačić u "Hrvatskom listu" od 21. listopada 2004. piše tekst u čijem naslovu je rečeno ono što vjerojatno svi u Hrvatskoj znaju: *Mesić je naredio krivotvorenje Brijunskog transkripta!*" Odgovor Predsjednika nalazimo u "Nedjeljnom Vjesniku" od 24. listopada: "Svim kritičarima moram prije svega reći da ja u toj prostoriji u kojoj se nalaze transkripti nisam bio." Očito je odgovor namijenjen hrvatskim ovcama: Nije bio u toj prostoriji pa nije osobno krivotvorio. Vjerojatno naš Predsjednik ne zna ni gdje je na Pantovčaku pošta, pa nije mogao ni poslati transkripte Carli del Ponte.

Falsificiranje dokumenata je, izgleda, bio itekako važan posao Mesićeva ureda. Tomislav Jonjić u "Fokusu" od 22. listopada kaže: "U predmetu Kordić autentičnost transkripata ozbiljno je dovedena u pitanje, dok su u predmetu Naletilić i Martinović neki svjedoci osporavali njihovu sadržajnu pouzdanost. Zagrebački je Općinski sud u jednom predmetu ustanovio da su neki transkripti krivotvorina."

Podsjetimo se da je Željku Bagiću, čovjeku zaduženu da za Predsjednika obrađuje transkripte koje treba poslati Haagu, zabranjen ulazak u EU! A tvrdi ("Slobodna Dalmacija" od 6. kolovoza 2004.) kako je "učinio sve da Haag riješi 'slučaj Gotovina'". Je li onda u pravu Miroslav Tuđman, kad u "Hrvatskom listu" od 28. listopada kaže: "Po zakonu bi trebalo pokrenuti postupak protiv njega (predsjednika Mesića, op. J.P.) (…) A ovdje imamo praksu jednog laganja i oprečnih izjava od strane Mesića, naprosto dnevnog laganja i dnevnih oprečnih izjava. Od toga da je lagao kako nije bio svjedok optužbe u slučaju generala Blaškića, pa do ovih transkripata. Ako hoćete, u zadnjih deset dana je prvo rekao da to nije otišlo iz njegova ureda, pa da jest iz neke druge prostorije u Uredu, ali ne iz

njegove, i druge smiješne stvari (…) Dio međunarodne zajednice daje jasnu poruku da ovakvog predsjednika ne podržavaju i da im je dosta njegovih lažnih izjava i falsifikata kojima opskrbljuje Haag."
Nesnalaženje medija koji su podržavali i podržavaju krimina-lizaciju Domovinskog rata je očita. Kako spasiti Mesića te tako omogućiti i sebi nastavak te kriminalizacije? Tko je, umjesto Mesića, mogao poslati Sudu u Haagu falsificirane transkipte? Vlado Rajić u "Vjesniku" od 20. listopada piše: "Miroslav Tuđman, sin Franje Tuđmana koji je u dva, tri dana samostalnog pregleda dokumenata u uredu svojega oca mogao baš taj transkript izdvojiti." Iako je to Tuđman sam demantirao ("Vjesnik", 25. listopada), već sama konstrukcija kako je Tuđman poslao dokumente kojima se želi kriminalizirati vlastitoga oca i Domovinski rat je nešto izvan svake pameti.
Dubravko Grakalić u "Vjesniku" od 27. listopada piše: "Mesić želi privući 'stare HDZ-ovce', članstvo i bivše članstvo te simpatizere krutog, Tuđmanova HDZ-a koji je na vlasti bio do 1999. Njihovi mu glasovi trebaju za pobjedu u prvom krugu koji je prevažan za njega." To se djelom i dogodilo na prošlim izborima. Glasovali su za Mesića, a on im se odmah odužio. Kako? "Le Monde" 9. veljače 2000.: "Znate li (smije se) koja je razlika između Tuđmana i Miloševića? Jedan je u zemlji, a drugi ne može iz zemlje!" Pa zatim generali, transkripti, isprike agresoru… I tako pet dugih godina! Ima li ovaca među Hrvatima? Jesu li zaboravili da je Mesićevo lažno svjedočenje u procesu Blaškiću dovelo do optužbe Hrvatske za agresiju na BiH? Jesu li oni doista ovce oni koji ne znaju da su "Mesićevi" transkripti doveli do optužbe Tuđmana za zločinački pothvat njegove zločinačke organizacije?
Ne čini mi se da je Predsjednik u pravu. Hrvati nisu ovce! Ostaje mu samo njegova baza koju izvrsno definira Josip Jović u knjizi *Život po protokolima* (str. 123-124): "U prethodnih deset godina mnogi su hrvatski građani živjeli pod teretom stvarnih ili nametnutih grijeha: suradnja s tajnom policijom i službama bivše države, sudjelovanje u mutnim privatizacijskim i mafijaškim poslovima, članstvo u Savezu komunista, aktivnosti u Jugoslavenskoj armiji, pripadnost srpskoj i drugim manjinama, miješani brakovi itd. (…) No, to je ipak samo

dio cijele priče. Tome treba dodati jahanje na masovnoj antihercegovačkoj histeriji, obećanja o zatvaranju lopova …" A koliko je takvih, pokazat će izbori!

Jedno je sigurno. I desnica ima svoje kandidate što osigurava drugi krug koji Mesić ne može proći. Da imaju samo jednog kandidata, vjerojatno bi se dogodilo ono što bi bilo normalno: Mesić bi ispao već u prvom krugu. Bilo bi samo pitanje s kojom će razlikom izgubiti.

Suradnja u *Fokusu*

Svojevremeno je dotadašnji glavni urednik "Fokusa" Vjekoslav Boban objasnio razloge svoje smjene: "Nisam pristao na promjenu uređivačke koncepcije koju su tražili vlasnici. Odbio sam da "Fokus" bude provladin list, pa smo se dogovorili da me smijene." Posljednji broj tog tjednika koji je on uredio bio je povučen iz prodaje. Od tada je "Fokus" prekinuo suradnju s nekoliko ozbiljnih autora. Tu su Tonči Tadić, Joško Kontić, Josip Brkić, Marko Jurič i Mirko Kalanj, pa se evo i ja nađoh u tom uglednom društvu otpisanih. Doista kompliment za mene. Najvjerojatniji razlog jest ono što je iz mog nastupa u Šibeniku objavio "Večernji list": "Kada gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu. Je li već očito da su gazde dovele na vlast one koji mogu učiniti ono što nije mogao SDP?" Ali, ako je to tako, u najmanju je ruku neobično. Naručeni, a gore objavljeni tekst ne bi trebao biti loš za kandidata HDZ-a. Osim, ako doista Sanader ne pomaže Mesiću! Time samo potvrđuju da je Ivić Pašalić u pravu kada u "Globusu" od 10. studenog 2004. kaže: "Raspisivanje izbora za 2. siječnja dio je scenarija da se opstruira bilo kakva kampanja. Do zadnjeg će se trenutka odugovlačiti s raspisivanjem izbora, i tako će se otegnuti trenutak kad počinje formalna kampanja. Po meni, ona neće početi prije 15. prosinca. Znamo li da je 24. prosinca Badnjak i da nitko normalan neće voditi kampanju između Badnjaka i Nove godine, jasno je da praktički neće biti nikakve kampanje. Smisao je svega toga stvaranje privida da nema drugog izbora osim Kosorice i Mesića. Sve osim njih predstavlja se kao gubitak, a zapravo je dilema Kosor ili Mesić gubljenje vremena. Koga god od njih dvoje ljudi izaberu, izabrat će predstavnika jednog te istog, sluganskog, koncepta." Pašalić dalje konstatira kako su se Sanader i Mesić "još

prije nekoliko godina međusobno dogovorili o uzajamnom potpomaganju o čemu ovih dana svjedoče neki najbliži bivši Mesićevi suradnici".

Zato ne iznenađuje što nije tiskan baš ovakav tekst o Mesiću. Logično bi bilo da su u "Fokusu" objavili dogovoreni tekst, jer nisu imali primjedbi na njega, a potom prekinuli daljnju suradnju. Bio sam iznenađen i kada mi je ponuđena suradnja u tjedniku koji je, prema Bobanovoj tvrdnji, postao HDZ-ov tjednik. Pogotovu zato što sam žestoko napadao i u nekim tekstovima i nastupima takvu promjenu uređivačke politike "Fokusa". Tada još nije bilo "Hrvatskog lista" kao nacionalnog tjednika, niti "Novog hrvatskog slova", a kako je i "Hrvatsko slovo" već bilo provladino, hrvatska desnica je tako ostala bez i jednih novena, u kojima je mogla očekivati tiskanje svojih gledišta. Zato sam glavnog urednika i podsjetio da sam član Hrvatskog Bloka. Ipak smo se dogovorili za suradnju i čekao kada će ona biti otkazana.

Nisu mi bili jasni razlozi tog angažmana. Možda im je dobro došao netko s hrvatske desnice? Ili je zbog tuđmanista u samom HDZ-u dobro da u HDZ-ovom tjedniku piše neki tuđmanist? Najmanje vjerojatno je da HDZ vodi neku igru, tj. nisu odstupili od tuđmanizma? Meni je bilo jedino važno da mogu pisati o Ocu hrvatske države dr. Franji Tuđmanu! I tako promovirati tuđmanizam! Pašalić u spomenutom intervjuu govori o tuđmanovskom suverenističkom političkom konceptu: "Temelji se na samosvijesti, znanju, hrabrosti, spremnosti i pameti hrvatskih ljudi. Zadnjih pet godina taj koncept nema pravo građanstva u Hrvatskoj. On može govoriti samo na sudu - u Haagu ili u ispostavama Haškog suda u Hrvatskoj i BiH. A moj je cilj da suverenistička politika progovori na izborima za predsjednika Republike. Hrvatska socijalna politika ne može biti suverenistička ako nam je diktira Međunarodni monetarni fond i Svjetska banka, kojima je jedini cilj osigurati vraćanje kredita, uredno plaćanje kamata i glavnice. S druge strane, Hrvatska je vojska danas u totalnom moralnom i materijalnom rasulu. **Zašto? Zato što su pripadnici sluganskog koncepta ključne heroje Domovinskog rata proglasili zločincima, a Hrvatsku vojsku zločinačkom organizacijom u kojoj caruje**

mafija, droga, šverc i kriminal (istaknuti dio "Globus" nije objavio, op. J.P.)**.** U mojem suverenističkom konceptu Hrvatska je vojska jedan od stožera nacionalne sigurnosti. Njoj se, dakle, mora vratiti dostojanstvo, ali i sredstva, kako bi ponovno mogla biti jedna od bitnih poluga nacionalne sigurnosti. Na planu unutarnje politike ključni je nacionalni prioritet nacionalna sigurnost i sigurnost građana."

Upravo zbog ovoga što govori Pašalić postoji mogućnost da se radi o pritisku koje vrše na Vladu i vladajuću stranku zbog Haaga i iz Haaga. Jedan od onih koji više ne piše u "Fokusu" (niti u "Hrvatskom slovu") Marko Jurič piše (sada) u "Hrvatskom listu" od 28. listopada 2004.: "Slučaj Gotovina, baš kao i svi ostali slučajevi suđenja hrvatskim generalima, u sebi sadrži nešto mnogo dublje. Radi se o pitanju – koji sustav vrijednosti želimo živjeti? Hoće li to biti sustav izdaje, prevare, prodaje sebe samih ne bismo li se domogli nekakve iluzije o europskome lagodnome životu, ili ćemo ostati dosljedni svojoj ljudskoj biti pojedinca i naroda kojemu pripadamo? Stvari su, naime, uvijek vrlo jednostavne kad se s njih digne koprena laži i zastrašivanja koje zamagljuju stvarnost. Haaški tribunal je politički instrument ucjene država. General Gotovina, kao ostali tamo prozvani hrvatski generali, tek su taoci te ucjene kojom se traži od Hrvatske da odustane od načela istine." A slično kaže i akademik Ivan Aralica u "Hrvatskom listu" od 11. studenoga 2004.: "Zar nije bolje da Hrvatska bude uz generala Gotovinu i da trpi koliko trpjeti mora, nego da trajno bude talac presude koja joj je u Haagu namijenjena."

Nedavno su pravili intervju sa mnom iz mostarskog "Dnevnog lista". Nisu ga objavili u cijelosti već u znatno skraćenom obliku (23. listopada 2004), a najavili su me kao "najžustrijijeg kritičara Haaškog suda". Očito su znali za moju knjigu *Sramotni sud u Haagu*, ali i za cijeli niz mojih drugih tekstova o tom političkom sudištu. Je su li ti pritisci iz Haaga bili razlog otkazivanju suradnje? Je li moguće da taj (ne)objavljeni razgovor razlog za jedan takav sluganski potez?

"Novo hrvatsko slovo", 26. studenog 2004.

SINDROM "BITI GLUPLJI I OD OVCE"

NAKON PRVOG KRUGA PREDSJEDNIČKIH IZBORA

Jesam li dobio odgovor na ono što sam očekivao od prvog kruga izbora? O tom svom očekivanju govorio sam 13. prosinca 2004. na promociji knjige *Tuđmanove tri sekunde* (autori D. Jelčić i J. Pečarić):
"Jelčić taj svoj pogled na XX. stoljeće (D. Jelčić, *100 krvavih godina - XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti*, Zagreb, 2004) u hrvatskoj povijesti počinje s 1902. godinom kada je "Srpski književni glasnik" objavio članak Nikole Stojanovića pod naslovom *Srbi i Hrvati,* u kome se izjavljuje, da mi Hrvati nismo narod i da nema nikakva razloga za naše postojanje te da smo na putu da postanemo Srbi. Svi vjerojatno znamo za njegovu poruku 'do istrage naše ili vaše'. Tekst s oduševljenjem prenose hrvatski Srbi u zagrebačkom 'Srbobranu', što rezultira demonstracijama u Zagrebu. Hrvati brzo zaboravljaju što Srbi žele, pa već 1906. imamo Hrvatsko-srpsku koaliciju, u kojoj uskoro prvi čovjek postaje Srbin – Svetozar Pribičević, da bi novu državu stvarao Jugoslavenski odbor u kome je bio i onaj isti Nikola Stojanović, koji nam je 1902. poručio da će od nas napraviti Srbe. Jelčić to naše ponašanje komentara na str. 54.: 'Ni ovce nisu tako glupe da bi u svoj obor pozvale vuka!'

Povijesni uspjeh Franje Tuđmana

Strašna usporedba s ovcama – na našu štetu. Ali s takvim narodom dr. Franjo Tuđman stvara hrvatsku državu. A to nitko nije uradio u povijesti. I zato je Tuđman izniman!
Ali, što se događa? Otprilike onoliko godina poslije *Oluje*, koliko je prošlo poslije 'Srbobrana' do stvaranja Hrvatsko-srpske koalicije, Hrvati opet sve zaboravljaju i dovode na vlast one koji nisu željeli državu. Koji nisu željeli slobodu svom narodu.
(...) Naime, moto knjige su vizionarske riječi koje je Bruno Bušić rekao jednom prijatelju: 'Upamti jednu stvar: Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti

Hrvatsku'. A te riječi su uzete iz sjajne knjige gđe Dunje Ujević o ministru Šušku.

Mesićeva misija – omraziti hrvatskom narodu svaku pomisao na sloboda

Omraziti hrvatskom narodu svaku pomisao na slobodu bio je i razlog zašto je za predsjednika trebalo birati čovjeka koji je dragovoljno, na stranom sudu, svjedočio protiv hrvatskog generala, lažno optužujući svoju državu za agresiju na BiH. Ima li naroda koji bi takvoga umjesto u zatvor birao za predsjednika? Pa valjda ni ovce nisu tako glupe. Da, 'ni ovce nisu tako glupe da bi u obor pozvale vuka'.

Naša obećana zemlja bila je Hrvatska

Kako je onda uopće moguće tako nešto? Pa ono što je Tuđman sebi postavio za cilj poznato je u povijesti. Opisano je u Bibliji. Naša obećana zemlja bila je hrvatska država. Imali smo i vođu. Bog nam je pomagao i još pomaže – sjetimo se papine poruke o slobodi sa zadnjeg pohoda Hrvatskoj. Ali nismo imali 40 godina. I možda što je važnije – nismo imali 40 godina u pustinji. Nismo imali 'pustinju', što će reći – nismo bili izolirani od utjecaja sa strane. Tako su potporu, sa strane, imale naše izdajice kojih, kako Matoš reče, Hrvati imaju više nego zajedno svi ostali narodi u Europi. Takvu potporu imaju sa strane i mediji u Hrvatskoj koji su ili u vlasništvu ili rade za svjetske globalizatore na način koji je opisan još u *Protokolima sionskih mudraca*, kako to izvrsno primjećuje Josip Jović u svojoj knjizi *Život po protokolima.* Naime, države se osvajaju kreditima koji se daju državama koje treba osvojiti i osvajanjem medija u tim državama!
Franjo Tuđman je pokrenuo narod i mnoge otrgnuo od sindroma 'biti gluplji i od ovce'. Izgleda kako su ovi izbori idealni da vidimo koliki dio naroda je još pod utjecajem tog sindroma."

Za Mesića glasovalo 25% birača!

Na izborima je izašli 50 posto birača, a polovina ih je glasovalo za Mesića! Dakle 25 posto od ukupnog broja glasača je glasovalo za njega! Ivica Marijačić u svom komentaru ("Hrvatski list" od 6. siječnja 2005.) kaže: "Za posebnu analizu ostaje, naravno, fenomen Stjepana Mesića koji dobiva polovičnu potporu birača koji su glasovali. Razlog je najvjerojatnije u nevjerojatnoj i beskrajnoj medijskoj potpori koju godinama uživa, kao i u činjenici da su za njega građani srpske nacionalnosti i ostaci jugokomunističkog režima i partizanskog pokreta, odnosno, svi oni koji danas gaje nostalgije i simpatije prema nekadašnjoj državi, a takvi čine solidan glasački korpus. Mediji su a limine na strani Mesića, njemu dnevno ispisuju hagiografije i apologije, unaprijed su ga proglašavali pobjednikom već u prvom krugu, mjesecima prije izbora javnost se 'pumpala' 'istraživanjima' pojedinih agencija i novinskim anketama po kojima 'Mesić nema razloga za zabrinutost'. Istodobno, marginalizirali su, prešućivali ili svodili na razinu nonšalancije sve njegove brojne gluposti, gafove, neznanja, laži, pa i ozbiljna kršenja zakona. Podsjetimo, Mesić je lagao u svezi s potpisom oko ulaska Rusa u sisačku željezaru, dilao je, protivno zakonu, transkripte iz predsjednikova ureda s oznakom tajne, u njegovu uredu krivotvoren je transkript i poslan u Haag protiv generala Gotovine, rekao je da Hrvatska nikad nije ratovala s Crnom Gorom, pjevao po 'šumama i gorama', poručivao da se zbog rata svi svima trebaju ispričati, vrijeđao branitelje, a da i ne spominjemo suradnju s Udbom, svjedočenje protiv Hrvatske u Haagu. Samo zbog jedne takve stvari, u nekoj drugoj, zreloj državi, nikada ne bi dobio prigodu kandidirati se, a vjerojatno bi završio i na sudu. U Hrvatskoj, zahvaljujući strahovitoj medijskoj logistici, sve mu se to zaboravlja, a neke stvari mu njegovi privrženici očito uzimaju i kao plus, a ne minus. Ali, sve se uvijek svodi na poznatu parafrazu: svaki narod ima onakvu vlast (predsjednika), kakvu zaslužuje."

Sindrom "gluplji i od ovce"

Marijačić, ustvari, govori ono isto o čemu je pisao Jović, odnosno detaljnije obrazlaže sindrom "biti gluplji i od ovce"!

Već sama predizborna kampanja potvrdila je mnogo od toga rečenog. Meni se čini, najbolji je "biser" druga Mesića. Naime, u svezi svog lažnog svjedočenja u Haagu obično bi isticao kako je on legalist, ali kada mu je Ivić Pašalić na sučeljavanju postavio pitanje ("Vjesnik" od 31. prosinca 2004.) "je li mu albanska mafija platila izbornu kampanju 2000. godine, što je insinuacija koja se pojavila u javnosti, Mesić je rekao da je to 'proizvoljna fantazija', te kako on 'nije peti ortak'". Jasna je aluzija na optužbe protiv Pašalića da je on "peti ortak" u Dubrovačkoj banci, što je hrvatski sud odbacio kao neistinu. Drugim riječima Mesić samo potvrđuje svoju odanost Haaškom sudu, tj. pokazuje kako je legalist samo kada je u pitanju taj sud, dok do hrvatskih sudova ne drži mnogo, niti smatra da treba – barem javno – poštivati domaće sudstvo! Zašto bi ga poštivao ako donesu poneku presudu koja nije u interesu svjetskih moćnika, zar ne? Zar se na Mesića, kao školski primjer, ne mogu uzeti riječi glavnog urednika "Glasa Koncila" Ivana Miklenića" kad kaže (9. siječnja 2005.): "U stvarno demokratskim i pravnim državama nema opravdanja za ikoje kršenje pozitivnih zakonskih propisa, a u Hrvatskoj mnogi se busaju i verbalno predstavljaju kao legalisti, a zapravo su spremni prekršiti svaki zakonski propis – u nekim slučajevima sve do evidentne veleizdaje." A na spomenutom sučeljavanju Mesić je govorio ("Vjesnik", 31. prosinca 2004.) "o svom svjedočenju u Haagu objasnivši kako je to napravio poštujući hrvatske zakone. Predsjednički kandidati Letica i Pašalić nazvali su ga, zbog svjedočenja, 'lažnim svjedokom' i 'veleizdajnikom'." Doista, po kojim to hrvatskim zakonima netko može lažno optužiti tu istu Hrvatsku za agresiju na drugu državu? Veleizdaja bi već bila da je to i točno, tj. da je Hrvatska doista izvršila agresiju na BiH. Ali kada je to još i lažno, onda je i gore od veleizdaje. Imamo li u hrvatskom jeziku uopće riječ za tako nešto? Zar je naši jezikoslovci ne bi, zbog Mesića, trebali pronaći?

"Kontradiktornost kao stil"

A da je Marijačić sjajno pogodio kad kaže kako Mesićeve pristaše neke negativne stvari uzimaju kao plus, a ne minus, potvrđuje

Dubravko Grakalić u tekstu *Kontradiktornost kao stil* u "Vjesniku" od 8. siječnja 2005.: "Starije Mesićeve izjave također se dugo pamte: od onih ratnih, o Srbima koji će iz Hrvatske odnijeti 'samo prašinu na cipelama', do Hercegovaca koje treba 'naučiti da love ribu'. Danas u 'Feralu' objašnjava kako nije baš tako mislio o Hercegovcima, dok se o srpskoj manjini, koja ga na izborima podržava, izražava u superlativima." Ustvari, Srbi samo pokazuju svoju političku dosljednost – za onoga su koji im garantira da neće provoditi hrvatske interese! To im je sigurno mnogo važnije od onoga što je Mesić nekada govorio. Uostalom, zar i to nije mogao govoriti da bi bio na tako visokoj poziciji u tadašnjoj vlasti. Jer posao koji je on učinio u Haagu mogao je samo i učiniti visokopozicionirani dužnosnik tadašnjih vlasti! Zato je Mesić njihov kandidat, a ne trenutni koalicijski partner! Jasno je stoga da Srbe sigurno ne treba uključiti u one podlegle sindromu "biti gluplji i od ovce"! Sindrom se, jasno je samo po sebi, odnosi na Hrvate. U dvojbi sam: što s našim jugoslavenčićima? Jasno je da oni nestanak Jugoslavije doživljavaju na isti način na koji smo mi doživljavali to što nismo imali svoju Hrvatsku! Ali, zar nije košulja bliža od kaputa? Pa to, vjerojatno, znaju i ovce!

Žalba Slavena Letice i Doris Košte

U "Novom hrvatskom slovu" od 7. siječnja 2005. dana je žalba predsjedničkih kandidata prof. dr. Slavena Letice i Doris Košte koji kažu: "Upravo je nevjerojatno da se većina među 85.2% građana Republike Hrvatske, koliko ih se prema posljednjim i najnovijim znanstvenim i ozbiljnim istraživanjima izjasnilo kako im je životni standard znatno opao u posljednjih 5 godina, izjašnjava za izbor najodgovornijeg dužnosnika u državi za nastalo stanje tijekom njegova mandata."
Meni je mnogo nevjerojatnije da je to tako zbog svega onoga na što ukazuje Marijačić. Ali i to spada u sindrom "biti gluplji i od ovce", zar ne? A sve to što piše Marijačić dr. Ivić Pašalić je sustavno izlagao tijekom svojih nastupa. Puno puta sam čuo da su ljudi konstatirali kako je on imao najbolji nastup, kako je jedini pravi političar od svih

kandidata, ali ipak ne će glasovati za njega. Mene takav način razmišljanja podsjeća na noja s glavom u pijesku. Pa zar takav predsjednik kakvog sada imamo itekako ne pokazuje da je Pašalićeva izborna parola za "uspravnu Hrvatsku" ponajbolje pogodila kakvog predsjednika trebamo? Meni je smiješno vidjeti da ima i takvih komentatora, kao što je npr. Dubravko Grakalić, koji tvrdi da je Pašalićeva parola "prazna parola, koja pokazuje da on kao političar nema svježih ideja". A zašto to Grakalić kaže postaje jasno kada se vidi nastavak njegove tvrdnje gdje mu je Pašalić "blijed ostatak tuđmanizma na političkoj pozornici" pa "nema razloga za neka očekivanja o budućnosti na javnoj sceni". Uvijek je problem u tuđmanizmu, zar ne?

Neozbiljni Boris Mikšić

A programirane ankete su pokušale potpuno minimilizirati upravo Pašalića, i upravo zato što znaju od koga se moraju najviše bojati – od onoga koji je Tuđmanu najdulje bio najbliži suradnik! Tako je zadnja anketa na HTV-u, zbog koje su i protestirali Letica i Košta, davala Pašaliću 0.3 posto, a on je dobio šest puta više! Izgleda mi kao da su svjesno kanalizirani državotvorni glasovi prema Borisu Mikši. A tek će njegovo buduće ponašanje (najavio je osnivanje stranke "Bori-se za Hrvatsku") pokazati koliko su njegovi glasači bili u pravu. Malko mi se čini neozbiljnim pozvati ljude na prosvjed, a onda u zatvoru završe glavni urednik "Novog hrvatskog slova" Domagoj Margetić i predsjednički kandidat Miroslav Rajh. Interesantno je da je Margetić već zatvaran – jasno – zbog svojih napada na Mesića, a i mladi Rajh je na samom predstavljanju kazao što misli o Mesiću. Opet dovoljan razlog, da on postane organizator prosvjeda, na koje je pozvao Mikšić, i da vidi kako je biti u zatvoru!
Na kraju su se, izgleda, preračunali oni koji manipuliraju izbornim rezultatima, pa su se, kako piše "Novo hrvatsko slovo" od 7. siječnja 2005., Mesić i Sanader morali dogovarati oko tih rezultata. Izgleda da bi dogovorena "sigurna" Mesićeva pobjeda itekako postala upitna da je Mikšić bio sudionik drugog kruga, a njegovi bi ljudi, valjda, mogli i kontrolirati glasačke listiće! A o tome sam i pisao u

neobjavljenom pismu "Večernjem listu" (vidjeti "Novo hrvatsko slovo", 3. prosinca 2004.): "Lako je moguće da gđa Kosor ne prođe u drugi krug, i da tada mnogi HDZ-ovci, koji podržavaju Sanaderovu politiku, podrže Mesića."

Sanader svjesno izabrao Kosor kao Mesićevu protukandidatkinju

A da je Sanader svjesno izabrao Jadranku Kosor kao protukandidatkinju koja će sigurno izgubiti izbore, valjda je svima jasno. Evo što sam svojevremeno pisao o tome u ironičnom tekstu "Predsjednik i laži" ("Fokus", 1. listopada 2004.): "Šteta što naši mediji nisu uvjerili Sanadera da bi Mesiću najpovoljniji protukandidat bila Jadranka Kosor. U "Vjesniku" od 23. srpnja piše: "U 'Dnevniku plus' po prvi put je javno kao HDZ-ova mogućeg kandidata spomenuo Jadranku Kosor. 'Ona je vrlo sposobna žena koja može obnašati nekoliko funkcija i kandidirat ćemo ju ili za gradonačelnicu Zagreba, ili za potpredsjednicu Vlade, ili za predsjednicu Republike ili za neku ministarsku dužnost. Odluku o svom kandidatu donijet ćemo na jesen', rekao je Sanader." Naravno, nekome će izgledati čudno što Sanader tvrdi kako će je kandidirati i za nešto što ona već jest. Ali naš novinar je postavio zgodno pitanje: "Kada ćete kandidirati Jadranku Kosor za predsjednika Republike?" Nije se Sanader dao prevariti, ali uzalud mu je. Novine su u našim rukama!

Opasnost zvana Andrija Hebrang

Andrija Hebrang nam je sigurno veća opasnost. Sjetimo se da je on na Saboru HDZ-a doživio prave ovacije. Zato ne treba olako uzeti njegove riječi: "U svim izborima na kojima sam sudjelovao sve su ankete bile protiv mene, a ja sam uvijek pobijedio. I to je razlog zbog kojeg me ankete ne zabrinjavaju." Da ga se neki mediji boje, pokazuje i najnovije pisanje "Ferala" kako je ultimativno zatražio da on bude predsjednički kandidat zaprijetivši unutarstranačkim raskolom, što je Hebrang demantirao ("Vjesnik", 11. rujna 2004.).

Doista bi bilo zanimljivo gledati dvoboj našeg kavanskog vicmahera i znanstvenika. Naravno, znanstvenik nema šanse, jer je takvima teško razumjeti koliko su značajne osobine poput izdaje ili laži."

Mediji su navijali za kandidatkinju koju će Mesić pobijediti

Dakle, očito je bilo kako svi mediji upravo žele kandidatkinju koju Mesić može jednostavno pobijediti. I dobili su je! Pašalić je jasno govorio da su i Mesić i Kosor političari koji zastupaju istu slugansku politiku. Svi se i slažu da u bitnim pitanjima nema razlike između njih dvoje! A kada je u pitanju Haag Pašalić ističe kako je to veleizdajnička politika! Doista je to jasno za Mesića. Ono što nam spominje Marijačić pokazuje, kako smo već konstatirali da je to još i blaga riječ. Ali može li se politika koju prezentira Kosor poistovjetiti s tako nečim strašnim? Činjenica je da svjetski moćnici ne bi imali izgleda u svojoj prljavoj politici protiv Hrvatske da je državotvorni dio hrvatskog naroda ostao homogen na politici koju je zacrtao predsjednik Tuđman. Na politici kojoj je čast, ponos i dostojanstvo iznad svega. Međutim, upravo su Sanader i njegovi suradnici uspjeli razbiti daj homogeni dio naroda kroz svoju "detuđmanizaciju" HDZ-a. Dakle, Mesićeva izdaja ne bi imala dometa koji ima da nije bilo Sanadera. Državotvornim Hrvatima se nameće pitanje: treba li glasovati za manje (Kosor) ili veće zlo (Mesić)? Treba li uopće glasovati za nešto što je zlo? Na Internetu čitam tvrdnju: " Mesić i Kosor, po našemu misljenju/gledanju, imaju samo jedno zajedničko zlo: "ubrzani" ulazak u EYU, Balkanija. Ipak, to zajedničko zlo je još uvijek samo potencijalno zlo: o ulasku u EYU odlučit će narod na referendumu (…) Kosor, ako postane hrvatskom predsjednicom, ne će moći biti ono što je dosada bila, jer predsjednika/predsjednicu biraju građani u neposrednim izborima; ona će se morati oduprijeti stranačkomu utjecaju i zastupati nacionalne interese, interese birača. Svoj autoritet, i mandat, ne će dugovati određenoj politici, nego narodu koji je izabere." To je tako, ali tko garantira biračima da će najvjernija Sanaderova suradnica, doista to i činiti. Ipak je ona postala kandidatkinja zahvaljujući politici koja šalje hrvatske generale u Haag. A mnogim

državotvornim Hrvatima je važniji problem što Sanaderov i Mesićev zajednički put do možebitnog referenduma vodi kroz sustavnu kriminalizaciju Domovinskog rata i izvrtanje povijesti! Da bi došlo do referenduma, treba "dokazati" kako je Domovinski rat zločinački pothvat koji je vodila zločinačka organizacija!

Politika koja je od Republike Hrvatske napravila Republiku Haašku

Jednom riječju, radi se o politici koja je stvorila od Republike Hrvatske – Republiku Haašku, kako to voli reći Pašalić! Je li gđa Kosor razumjela da je veliki dio HDZ-ovog biračkog tijela okrenuo leđa i njoj zbog takve izdajničke politike Sanaderovog HDZ-a? Politike koju sam svojevremeno opisao riječima: "Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu!" Ako i jest, ima li ona hrabrosti suprostaviti se takvoj politici tek sada kada više nije sigurno da ima dovoljno vremena uvjeriti sve one koji su s nevjericom dočekali takav "obrat" u HDZ-u? A može se zamjeriti predsjedniku stranke i vlade!

Kad kažem "obrat", mislim na činjenicu da je mnogo prije izbora s kraja 2003. postalo jasno da će Sanader i njegov HDZ provoditi takvu politiku. Pa sam naslov mog teksta objavljenog u "Fokusu" od 18. srpnja 2003. to pokazuje: *Ima li razlike između Sanadera i Mesića?* A u podnaslovu se konstatira da je Mesić Sanaderu – uzor! Državotvornim Hrvatima je vjerojatno najveća pohvala kada djelove nekog njihovog teksta tiskaju u ″Feral Tribuneu" u rublici "Greates Shits". Jer oni tu izaberu ono što im najviše "bode oči" u državotvornom tekstu, dakle ono što je doista vrijedno! A ovom mom tekstu posvećen je u tom tjedniku 26. srpnja 2003. godine tzv. **"Hazu kutak**

Akademik Josip Pečarić u Fokusu

Feralov 'čovjek, drug i služanj'
Nama treba stalno biti u pameti da su nam najbolji ljudi u Haagu.
Feralov 'čovjek, drug i čitalac'

Primjerice znam da je Slobodan Milošević na dušak pročitao moju knjigu *Sramotni sud u Haagu* i iskopirao istu, a današnjim hrvatskim vlastima su takvi tekstovi 'preteški'.

Feralov Hrvatski Bog marš

Hrvatski državotvorci su trebali učiniti ono čega se vlastodršci plaše: trebali su istaći kandidaturu generala Gotovine za predsjednika Hrvatske! Na taj način bi bilo jednostavno okupiti sve državotvorne snage i 'desnica' tj. domoljubna Hrvatska bi 'promarširala Zagrebom'!"

Problem Jadranke Kosor je još veći što i njen izravni konkurent nije pozvao svoje birače da glasuju za nju već kaže ("Vjesnik" od 8. siječnja 2005.): "Da izlazim na izbore, ja ne bih glasovao ni za koga." Ni Hrvatski blok nije pozvao svoje glasače da glasuju za Jadranku Kosor, što se nije moglo očekivati kada se zna stav HB-a o politici koju zastupaju kandidati za drugi krug izbora.

Neki će u drugom krugu prekrižiti listiće, a neki dopisati ime generala Ante Gotovine

Očito je stoga da neki potencijalni glasači za Jadranku Kosor neće izići na drugi krug, a neki hoće ali će prekrižiti oboje kandidata. Neki će uz to, kako čujem, dopisati ime generala Ante Gotovine, dakle sukladno mom komentaru iz 2003. godine koji je tako pogodio ljude iz "Ferala", a sukladno i akciji koju je od svog drugog broja (8. listopada 2004.) provodilo "Novo Hrvatsko slovo": **GENERAL – PUKOVNIKA ANTU GOTOVINU ZA PREDSJEDNIKA REPUBLIKE.**

Sanader – najveći gubitnik prvog kruga predsjedničkih izbora

Kako ovaj tekst pišem prije prvog sučeljavanja Jadranke Kosor i Stjepana Mesića – onog na RTL-u, čitatelji će u trenutku kad budu čitali ovaj tekst znati što je odlučila Jadranka Kosor. Hoće li mimo volje predsjednika Vlade i HDZ-a pokušati izboriti mjesto predsjednika države u uvjetima kada je teško da će joj mnogi od onih koji trebaju dati njoj svoj glas povjerovati. Ili će, kao i dosad, biti

samo odan čovjek svoga šefa? Doista iznimno zanimljivo! Istina, bilo bi još zanimljivije vidjeti Mikšića u drugom krugu. Jer bi tada mogli vidjeti koliko je Sanderovih ljudi doista spremno glasovati za Mesića. Iako se Sanader spasio od toga, ipak je on najveći gubitnik u prvom krugu izbora. Jasno mu je da je opet polovica HDZ-a protiv njega, kao i na onom izbornom saboru HDZ-a kada je "pobijedio" Pašalića. A s druge strane, nije siguran da će i ta njegova "polovica" ostati u tolikom broju i nadalje. Jer svakim danom sve više i više HDZ-ovaca uviđa izdajničku politiku njegova HDZ-a, a nema dovoljno pozicija da ih "namiri"! Sve više i više ljudi vjeruje da će uskoro morati potegnuti za onim što će ga do kraja razgolititi: poslije hrvatsko-srpske koalicije, na redu je velika koalicija! Hoće li već sada Jadranka Kosor biti ona koja će mu se usprotiviti?

"Novo hrvatsko slovo", 14. siječnja 2005.

IZ GOSTOVANJA NA FORUMU[6]

Cijenjeni gosti, slijede vaša pitanja.

(…)

Crocop. Već smo se virtualno sretali na hrvatskim Internet stranicama te vas kao i uvijek iskreno hrvatski pozdravljam i zahvaljujem se na vašem nesebičnom radu za istinu, hrvatski narod i time Svevišnjeg koji laži i nepravdu ne trpi. Želio bih vam postaviti slijedeća pitanja za koja se unaprijed zahvaljujem na vašim kao i uvijek originalnim i stručnim odgovorima:

1) Kako je moglo dovde doći da smo svjedoci očiglednog dobrovoljnog odricanja od suvereniteta u korist EU-a, MMF-a, haškog suda?

2) Kako su naše državotvorne snage dopustile Mesiću da onako jednostavno umirovi naše najbolje sinove? Kako se to moglo dogoditi jednom strateškom geniju Loši Domazetu da ih Mesić onako izvoza i jednom potezom napravi sječu najboljih generala i time znatno oslabi vojni i strateški potencijal HV-a? O nacionalnoj sigurnosti u današnjoj Hrvatskoj ne možemo ni govoriti, više je riječ o nacionalnoj nesigurnosti kada vidimo da nam POA ne smije znati šta rade britanski špijuni tkz. haški istražitelji.

3) Šta mislite o tezi da je pokojni predsjednik Tuđman kroz neprovođenje lustracije, nedostatak medijske strategije i preveliko popuštanje svijetu u biti omogućio ovakvu rasprodaju Hrvatske, vladavinu YU-medija i cjelokupan proces koji danas doživljava svoju kulminaciju, a mi ga poznamo pod imenom detuđmanizacija?

4) Žašto predsjednik Tuđman nije protjerao veleizdajnika Mesića iz hrvatske politike nakon izdaje 1994?

Imam još par pitanja koja ću podijeliti da ne bude previše odjednom. Hvala vam unaprijed na vašim odgovorima.

J.P. Prije svega raduje me ponovni susret.

---

[6] Izbor pitanja i odgovora.

1) Treba se sjetiti onog vremena kada si mogao biti linčovan samo ako na ulici netko pokaže prstom na tebe i kaže: "On je HaDeZe-ovac!" Nekako poslije "Oluje" došla je bolest Predsjednika, a u HDZ-u je bilo svakakvih ljudi. Pa vlade su nam stalno bile u rukama tzv. tehnomenađera kojima je oduvijek bio u glavi samo njihov interes. Oni su se uvijek najbolje razumjeli sa sličnima s druge strane. Uz sve to su bili upregnuti izdajice svih mogućih vrsta (Matoš: Hrvati imaju više izdajica nego svi ostali narodi Europe zajedno!), uz strahoviti materijalnu i svaku drugu moguću pomoć svjetskih moćnika.
Što se Haaga tiče, treba uvijek iznova podsjetiti da on ne bi mogao raditi ovo što radi – i nije radio dok je bio živ predsjednik Tuđman. Tek poslije njegove smrti, i dovođenjem šestojanuarske vlasti, oni su donijeli prvu presudu Blaškiću.
2) Mislim da na tragu prethodno rečenog trebamo promatrati i ovo. Sjetimo se da su policajci upadali u stan generala Bobetka, uništenja tajnih službi. Sve to bi bilo dočekano s ushitom. Ruši sve što je hrvatsko. Pa izbori su tada dobiveni uz parolu: Vi ste nama oprostili, a mi vama nećemo!
Pročitajte, nrp. što je tada govorio Zagrebački nadbiskup. Ili još bolje pročitajte što je govorio par dana prije one poznate podrške smjenjenim generalima. Javna je tajna da je i to, tj. najznačajniji dio te potpore, došao zahvaljujući biskupu Bogoviću.
Teško je to bilo vrijeme. A bilo bi još gore da u to vrijeme nije počeo djelovati Mirko Čondić i njegov stožer. Zahvaljujući njima, imamo to što smo sačuvali.
3) Tu je u stvari pitanje je li nam trebala Tuđmanova pomirba ili ne. Ja i dalje mislim da jest. S jedne strane Tuđman sam, Bobetko, Gotovina, s druge Šušak,... U pomirbu je uključeno jedinstvo iseljene i domovinske Hrvatske (na iseljenu se odnosi naslov moje knjige: *Pronađena polovica duše*). Moja dalja teza je bila da se ono što se imalo pomiriti – pomirilo zaključno s "Olujom". Poslije je trebalo doći do lustracije. Na predsjedničkim izborima dr. Ivić Pašalić je ispričao kako je Tuđman to prihvatio 1998. godine, ali je u Klubu zastupnika HDZ-a to spriječio Šeks.

O medijima sam već pisao, ali sigurno je negativna posljedica pomirbe to što su svo vrijeme rata oni djelovali suprotno volji hrvatskog naroda. O tome postoji znanstveno istraživanje instituta "Ivo Pilar". A 2000-te je to poprimilo prijeratne oblike. Bolje reći oblike 70-tih i ranijih godina. Nije zgore ponoviti još jednom: Nikada i nigdje nije bilo veće slobode tiska nego u Tuđmanovo vrijeme!
O detuđmanizaciji sam – mislim – već pisao. Znate da sam ja davno prije izbora upozoravao na opasnost detuđmanizacije u HDZ-u.
4) Mesić je otišao iz HDZ-a. Demokracija je.
(...)
Ivo. PLAŠKI Vijećnici SDSS-a promijenili nazive brojnih ulica, hrvatski vijećnici u znak prosvjeda napustili sjednicu
Ulica 1. gardijske postala Ulica sv. Save
Autor DUBRAVKA VUKOVIĆ
Na jučerašnjoj sjednici Općinkog vijeća općine Plaški, većinom glasova vijećnika SDSS-a promijenjeni su nazivi pojedinih ulica. Ulica Josipa Jovića sada nosi naziv Ulica Ive Andrića, a Ulica Eugena Kvaternika preimenovana je u Put Grbice. Ulica 1. gardijske brigade od jučer ima naziv Ulica svetog Save, a Saborčanska je postala Ulicom Save Kosanovića. Umjesto Ulice kralja Zvonimira sada je Željeznička ulica, a Bernardina Frankopana preimenovana je u Ulicu Vuka Karadžića. Ulica 143. domobranske pukovnije od sada nosi ime Maršala Tita, a Slava Raškaj dobila je 'nasljednika' u vladici Danilu Jakšiću.
Bosanska je ulica preimenovana u Ulicu Omerpaše Latasa, dok je Ulica Ivane Brlić Mažuranić postala Ulicom ZAVNOH-a. Trg Katarine Zrinski od jučer se naziva Trgom vladike Danila Jakšića. Ulica Krbavskog boja od sada je Verski put. Nekoliko ulica poput Vladimira Nazora, Kralja Tomislava i Plitvičke ulice ostalo je nepromijenjeno. Odluka o preimenovanju ulica izazvala je zgražanje vijećnika stranaka s hrvatskim predznakom i nezavisnog Borislava Kašljevića.
- U Plaškom će, jamčim životom, biti problema ako tako promijenite nazive ulica – kazao je Kašljević. Vijećnike SDSS-a zamolio je da tu točku skinu s dnevnog reda. Vijećnici stranaka s hrvatskim predznakom i B. Kašljević napustili su sjednicu, a načelnica općine

Plaški Radmila Medaković (SDSS) rekla je da se o promjeni naziva ulica razmišlja već nekoliko godina.

Ovo preimenovanje ulica bezobrazna provokacija. .
Evo nekoliko komentara sa jednog drugog foruma:
"Smatram da je vlada trebala reagirati i spriječiti ovaj akt. To je smišljena provokacija sa ciljem mucenja vode i treba je spriječiti."

"ULICA TROJANSKIH KONJA U KOALICIJI
Nisam zloban, ali normalne stranke u Hrvatskoj (i u svijetu) bi morale znati s kim koaliraju ! ! !
Nema Europe, Svijeta ili ne"

"*Ovo je samo vrh sante tog nesretnog mjesta u kojem primitivci iz SDSS-a kolo vode.*
Ta ista gradonačelnica koju smo i jučer mogli viditi u Dnevniku je "zaslužna" za to što mjesto nema vodu. Ona je prije više od godine dana jednostavno, bez usaglašavanja sa ostalim članovima gradskog vijeća donijela odluku o osnivanju vlastitog vodoopskrbnog poduzeća u Plaškom i raskinula dotadašnji ugovor sa ogulinskom firmom. Računi su se prestali slati, ljudi nisu imali što plaćati, a nova firma se naravno nije osnovala - za to ipak treba i nešto znati. U međuvremenu gradonačelnici se je živo fućkalo jer su "ustaše" iz Ogulina puštale vodu...No, vremena socijalizma u kojoj su takvi likovi stasali su nestala, pa su pipe jednostavno presušile i izbio je skandal kojeg smo također imali priliku gledati prije par mjeseci u Dnevniku. Ako se nešto nije primijenilo, stanovnici svih nacionalnosti i dalje nemaju vodu. No, najbitnije je da će imatu ulicu Sv. Save
Zagreb više ne smije dopuštati da ovakva politička čudovišta navikla ništa ne raditi već samo srbovati kolo vode.
To je tako siromašan kraj koji ništa nema...osim debila na vlasti."

Molim Vas komentarajte slučaj Plaški.

J.P. Slučaj Plaški ste sami dobro prokomentirali. Meni ostaje samo složiti se s vama.
Što se može i očekivati od hrvatsko-srpske koalicije? Sve je to počelo one izborne noći kada je Sanader eliminirao HSP. Sjetimo se kako su na televizijama počeli komentirati kako se iz svijeta (čitaj: gazde) ne slažu da HSP bude u vlasti. Svako tko ima malo ponosa odbacio bi tako nešto. Dapače, upravo bi takve priče ojačale takvu koaliciju. Ali za to treba imati malo dostojanstva. Kada si odlučan jedino bespogovorno surađivati – onda ne smiješ imati ni ponos ni dostojanstvo.
Naravno, ne mislim da je ponašanje HSP u toj izbornoj noći bilo na nekoj razini. Oni su se trebali odmah izjasniti protiv koalicije sa Sanaderom, čim su vidjeli kako on mrtav-hladan pokazuje da će poslušati gazde i izdati ih. Umjesto toga, Đapić je u intervjuu "Hrvatskom slovu" izjavio kako HSP u vlasti neće tražiti promjenu Zakona o suradnji sa Sudom u Haagu.
A moralo mu je biti jasno da će se dogoditi to što jest. Naime, kada nisu uspjeli pregovori s Pašalićem i Tuđmanom, Pašalić mu je rekao kako se vara, ako misli da će ga Sanader uzeti u koaliciju. Jasno je da je Sanaderu Đapić tada trebao samo da ne bi uspjela jedna takva koalicija o kojoj ima više pitanja u ovom razgovoru. Takva bi koalicija već tada dobila mnogo više mjesta u Saboru, pa bi Sanader morao ići u tu koaliciju ili odmah u veliku koaliciju. Ali u Saboru bi imali više zastupnika koji bi jasno govorili, recimo u slučaju Gotovina, ono što narod danas govori.
Međutim, nije problem samo u Sanaderu kada govorimo o hrvatsko-srpskoj koaliciji. Pa prije tih izbora imali smo je i u Kninu i u Vukovara. Kada to tada nije smetalo biračima, zašto Sanader ne bi to učinio na razini zemlje sada.
Osim toga, to je odlična priprema za veliku koaliciju. Na amac mreži sam već pisao kako sam o njoj govorio tijekom posjeta kanadskim Hrvatima. Pitan sam o mogućem koaliranju Sanaderovog HDZ-a s HIP-om i HB-om. Ispričao sam priču kako sam u dva razgovora s političkim tajnikom HDZ-a čuo tvrdnju kako je Pašalić veće zlo za Hrvatsku od Mesića i Račana. Jednom prije izbora u HDZ-u, drugi put (u nazočnosti tadašnjeg prvog čovjeka HIP-a i HB-a Kanade, koji

je vodio tu tribinu). Odgovorio sam protupitanjem: Što Vi mislite: hoće li Sanader prije koalirati s manjim ili s većim zlom za Hrvatsku? Naravno, u današnjem HDZ-u sigurno ima mnogo ljudi koji se ne slažu s ovom računovskom politikom HDZ-a. Vidjet ćemo što će se događati u samom HDZ-u.
Crocop se vjerojatno sjeća mog odgovora kada sam bio gost na Forumu Croaticumu na upit o izboru između Sanadera i Račana. Odgovorio sam kako je to izbor između Računa i računa.

Hrvatski križ. Josipe, pajdo, kao prvo jedan topli pozdrav vama i vašoj obitelji. Kao drugo, jedna više molba nego pitanje.
U više navrata mi hrvatski Hrvati (za razliku od Yugo-Hrvata) izlazak iz ove tragične agonije vidimo u svehrvatskom ujedinjavanju svih domoljubnih snaga, bile one lijevo ili desno, unutar matice ili vani, glavno da su prohrvatske.
U tome i je glavni problem i jedini naš spas da se ova jadna zemlja, koja više krvari nakon prestanka rata, još jednom spasi od svih neprijatelja koji su veoma složni kada se treba rasturati Hrvatsku.
Tko je god od prohrvatskih političara gostovao na forumima, ili davao izjave za medije, bilo to Dr. Pašalić, Dr. Tuđman, Luka Podrug, uvijek se mogla primjetiti jedna izjava, a to je da je baš svatko od njih rekao "kako bez ujedninjavanja svih prohrvatskih stranaka i udruga nema spasa za Hrvatsku!"
Svi oni o tome govore, i to je APSOLUTNO TOČNO, no šta se radi na tom planu?
Meni se čini da su pojedini političari previše samozaljubljeni ili jednostavno smotani. Nemam drugog objašnjena.
Zašto niti jedna stranka, pa evo na primjer HB, ne sazove jedan veliki SVEHRVATSKI KONGRES i pozove sve hrvatske udruge da se ujedine u jedan SVEHRVATSKI POKRET ???
Vi ste najbolji matematičar na svijetu. No, HB, na primjer, dobiva na izborima oko 2 %, isto toliko dobivaju i HČSP i HIP, i niti jedna stranka nije ušla u sabor.
Zato u saboru imamo istomišljenike, a ne vladu i opoziciju, XD3 (HDZ, op. J.P.) zidara i izdajnika Sanadera je prefarbani CDP (SDP, op. J.P.) koji je prefarbani SKH.

Nigdje naš glas da se čuje.
Vratimo se na matematiku. Da bi se došlo s 2 % na 10 % potreban je rast od 400 %.
No, kada bi se sve prohrvatske stranke ujedinile, kao što su HIP, HB, HČSP ili ostale, već bi imali tih 10 % i bili bi zastupljeni u Saboru, dakle u ovomo slučaju nam je potreban rast od 0 %.
A s 10 % potrebno je samo 50 % da se dođe do 15 %. S 2 % ići na 15 % je skoro utopično.
Zato još jednom apel da obavjestite Dr Pašalića ili Miru Tuđmana da se što prije hitno sazove taj SVEHRAVSTKI KONGRES iz koje će se roditi jedna nova i jaka HRVATSKA STRANKA, koja će privući i članove masonsko-pederskog HDZa i "sumnjivog" HSPa (Granić, Letica, ubačeni trojanci).
Pogledajte kako su jugoboljševici bili složni na zadnjim izborima. Sve antihrvatske snage su se jedinstveno okupili oko genetskog defekta iz Orahovice, od lezbijskih, preko HDZovih pajda Pupovca i CCCCtanimipovića (Stanimorovića, op. J.P.), preko Ivice iz Kumrovaca pa do naravno SDA i svih Soroševih "nevladinih" udruga.
Puno pozdrava i očekujem jedan ne matematički odgovor!
p.s. Domagoj Margetić treba našu pomoć. Ovo treba razglasiti po cijelom svijetu. Pisati UNu, EUu, CNNu, AIu, svom medijama svijeta (iako su većina od njih pod masonskom kontrolom, no treba praviti galamu).

J.P. Prvo, molim Vas, ne može se tvrditi da sam ja "najbolji matematičar na svijetu". Činjenica je samo da spadam u onih deset svjetskih matematičara koji imaju preko 500 radova na MathSciNetu. A recimo u prošlom stoljeću je matematičke radove objavilo 300.000 matematičara i to 1.600.000 radova, a samo u zadnjih dvadeset godina 886,000 radova objavilo je 220,000 autora. O tome je nedavno pisao J.W. Grossman u "Notices of the A.M.S.", January 2005, str. 35-41. Grossman navodi da je do 1999. godine bilo svega osam matematičara s više od 500 radova i navodi njihova imena. Ja sam bio točno deseti koji je prešao tu brojku. S napomenom da četvorica nije više među živima.

Ali, vratimo se na pitanja. Bolje reći na konstataciju s kojom se slažem. Već sam i rekao da sam apsolutno za takav savez hrvatskih stranaka. Pa, ideja takvog hrvatskog bloka je pokazala svoju snagu još u Splitu. Međutim, ako raščlanite politiku Ive Sanadera kroz svo vrijeme dok je HDZ bio u oporbi, on je bio protiv toga. To je u stvari bila ideja Aralice, Pašalića i Miroslava Tuđmana. Kako to, nažalost, nije jednostavno vidi se npr. po tome što su HB i HIP bili zajedno na parlamentarnim izborima, a nisu na predsjedničkim, niti će biti (uglavnom) na lokalnim.
Ali konstatirao sam da sada imamo i Hrvatski kulturno vijeće koje može i mora odigrati veliku ulogu u svemu tome! Hrvatski Križ je i sam u Hrvatskom narodnom vijeću i zna da su se u njemu okupili Hrvati iz svih domoljubnih tj. državotvornih stranaka. Puno ih je iz HDZ-a – ali onih koji se ne slažu s ovim što danas radi i HDZ, ali ne samo on.
(...)
Crocop. Zaboravio sam ovo pitanje,
- Kako je to V. Šeks (Sova) zaustavio lustraciju?
Moj je dojam i utisak da su domoljubne stranke dobro kontrolirane i dobro podrovane.
Hvala još jednom. S poštovanjem i velikim hrvatskim pozdravima vama g. Pečarić i Uredništvu ovog jedinstvenog hrvatskog foruma.

J.P. - Mislim da sam prenio ono čega se sjećam da je Pašalić govorio na nekoj od naših televizija tijekom predizbornih pitanja. Ako se dobro sjećam on je išao u Klub zastupnika HDZ-a s Tuđmanovom porukom da se ide s lustracijom, ali je Šeks prije nego što je on došao na istom klubu izborio odluku da se ne ide.
- Sigurno. Prijašnje strukture su znale što ih čeka, i nema dvojbe da se nisu "osigurale" upravo na način o kome Vi govorite.
Nadam se da ste pogledali ono što sam odgovorio g. Karloviću. I današnji "Hrvatski list" pun je sličnih komentara. Tekst prof. dr. Branimira Lukšića je *Gospodine Bozaniću, pokojni kardinal Kuharić je znao braniti čast Domovinskog rata i njegovih junaka!,* a onaj Dunje Ujević *Sljedbenici Poncija Pilata ili Isusa Krista?*. Zoran

Vukman je uvijek i iznova sjajan. U tekstu *Čiji Bog sjedi u Bruxellesu?* posebno si izdvojeni ovi djelovi:
"Uzoriti kardinal Bozanić očito EU shvaća kao dogmu, i tu je još jedan problem njegove političke poslanice: ona se ne obraća vjerničkom puku i ne stavlja na prvo mjesto Uskrslog Krista, nego se obraća Bruxellesu i EU, kao da tamo sjedi neki bog ili neko božanstvo. EU nije ni idol ni kumir kojemu se trebamo klanjati, a kardinal nije svjestan kakve podjele u našoj Crkvi može potaknuti prozivanjem vjernika euroskeptika kao izolacionista i u kakvu poziciju stavlja vjernike koje proziva samo zbog njihova stava.
Kardinal Bozanić zlorabljuje Papine poruke kako bi dio svojih vjernika, koji su euroskeptici, neizravno prozvao izolacionistima! A to je već, ne zabrinjavajuće, nego sablažnjujuće! Nastupio je s retorikom koja više pristaje jednom Stipi Mesiću nego zagrebačkom nadbiskupu.
Treba nam kardinal koji bi u moralnom smislu bio primas Hrvatske, i koji kad govori o Uskrsu, onda govori o Uskrsu, koji ne osuđuje, ne politizira, nego razumije i pomiruje. I na kraju krajeva, koji bi imao što reći. S jasnoćom i proročkim nadahnućem."

Evo i dva podnaslova iz istog broja "Hrvatskog lista": "Bozanić ne sluti bilo svog naroda" iz teksta admirala Davora Domazeta Loše i "Je li Bozanić zaboravio Bibliju?" iz teksta generala Markice Rebića. Koliko su samo naši generali i u borbi za Hrvatsku perom jači od našega kardinala!
Već sam upozorio koliko bi riječi Michaela O'Briena više odgovarale hrvatskom kardinalu od onih koje jesu njegove. Ne čudi što su jednu sličnu izjavu kanadskog slikara i pisca stavili i kao izjavu tjedna: "Još možete sačuvati snagu koju smo mi na Zapadu, bit ću izravan – prodali vragu. Kao stranac u stranoj zemlji, molim vas: ne budite slični nama na Zapadu! Budite ono što jeste jer tako nam možete pomoći da se i sami vratimo u život!"
Sigurno ćete uočiti u mojim odgovorima, g. Karloviću, kako sam ja Papine riječi protumačio srodno ovome što govori Kanađanin, i ne samo on. Bozanić to radi na potpuno suprotan način, pa ne čude ovakve reakcije kod onih koji vole ovu zemlju.

DO KRAJA RASKRINKAN

Obećanje Glasu Koncila

S velikim oduševljenjem sam pročitao komentar *Traganje za stvarnom promjenom*, "Glas Koncila", 30. studenoga 2003., a posebno slijedeći dio:
"Birači su veliku packu dali pojedinim vrlo ambicioznim političarima koji su, da bi imali prvu fotelju, osnivali svoje stranke ne mareći što su – ne ulazeći ovdje je li opravdano ili neopravdano – izgubili u javnosti dobar glas. Za hrvatsku politiku bilo bi vrlo korisno kad bi političari shvatili jasnu poruku birača i dobro promislili nije li možda došao čas za njihovo povlačenje s političke scene."
Čak i meni kao i svim čitateljima "Glasa Koncila" jasno je da se tu misli, prvenstveno, na najbližeg Tuđmanovog suradnika dr. Ivića Pašalića, a kako se govori u množini vjerojatno i na prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana. Oni su doista osnovali svoje stranke i zajedno išli u ove izbore.
Ja bih ovome, što piše u "Glasu Koncila", jedino dodao da nije problem samo u njima već i u nizu hrvatskih intelektualaca, istih takvih foteljaša, koji su se pridružili Pašaliću i Tuđmanu. Upravo je zbog takvih foteljaša dobro što je "Glas Koncila" odlučio da ih raskrinka do kraja. Naime, oni su zavarali jedan – srećom - mali dio našega naroda, pa npr. istaknuti kolumnist "Fokusa" i "Hrvatskog slova" Marko Jurič ("Fokus", 14. studenoga 2003.) naivno piše:
"Mnogobrojni ljudi okupljeni oko Tuđmana i Pašalića zapravo su se našli na tome mjestu dobrim djelom jer nisu htjeli odstupiti od svojih početnih pozicija na kojima je stvarana ova država, a što je postalo vrlo nezahvalno nakon 2000. godine."
Ta gospoda su, zbog tih svojih fotelja, kroz ove četiri godine napisala cijeli niz knjiga: *Predsjedniče, što je ostalo?*, *Hrvatska i veliko ratište*, *Izdaja na Pantovčaku*, *Ratnik*, *Mesiću i Račane, zašto tako?*, *Krvava zemlja*, *Pamet u glavu*, *Haaški sapun*, *Ambra*, *Fukara*, *Sramotni sud u Haagu*, *Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2*, *Pronađena polovica duše*, *Brani li Goldstein NDH?*, *Trijumf tuđmanizma*,

Nepoćudne knjige, *Krivi za zločin samoodređenja?*, *Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća*, *Dr. Franjo Tuđman – neoproštena pobjeda*,... A da ne spomenemo i onoga među njima koji je bio glavni organizator onog sramotnog skupa na Rivi na koji je došlo zavedenih 200.000 Hrvata, a čak njih preko 400.000 dalo svoj potpis za sramotni referendum po kome je Hrvate trebalo izjednačiti s drugim pobjednicima u ratovima. Strašno, zar ne?
Očito je glupa tvrdnja g. Juriča koji dalje kaže:
"I umjesto da sada kapitaliziraju to što su ovih četiri godine izdržali sve napade, osude i ina proskribiranja čelni ljudi tih dviju stranaka – zasad nastupaju politički krajnje anemično. Dijelom je to zasluga posvemašnje medijske blokade (...) S tom razlikom što je na leđa tih dviju stranaka prebačeno sve ono loše iz razdoblja prvih deset godina države."
Jasno je, poslije komentara "Glasa Koncila", da je to posve krivo. Oni su to sve radili zbog fotelja! I to ne samo zbog fotelja dvojice predsjednika nego i zbog svojih fotelja, zar ne? Oni su mislili da će svojim piskaranjem prevariti hrvatski narod. Smiješno. Narod je uvijek u pravu i izabrao je one koji nisu piskarali!

Možda to nekoga podsjeća na iskustvo iz samoupravljačkih vremena. Postojale su dvije vrste samoupravljača. Jedni su radili, a drugi donosili pravilnike. Prvi su imali zadovoljstvo što vole raditi, a drugi što su imali veće plaće. Idealno, zar ne? Njima se može učiniti da je prestrogo od "Glasa Koncila" što čelnicima tih stranaka preporuča napuštanje političke scene. Međutim, očito je "Glas Koncila" u pravu. Dapače, zajedno s njima trebaju se povući i ovi foteljaši-piskarala. Njihov moralni čin bi bio, da sada kada su razotkriveni, prestanu pisati, ili kako je rekao jedan naš drug "prestanu zagađivati medijski prostor".

Smiješno je kada g. Jurič tvrdi da su oni " izdržali sve napade" u ove četiri godine. Dapače, to je bilo jedino dobro što je u prethodnom režimu napravljeno. Oni su prije "Glasa Koncila", prepoznali o kakvim se foteljašima radi, pa im nisu objavljivali ni odgovore na napade na njih, dok je "Glas Koncila" znao i objavljivati tekstove ovih foteljaša-piskarala., npr. autoru ovog teksta. A kad je o autoru ovog teksta riječ, i tjednik "Hrvatsko slovo" je objavljivao niz

njegovih tekstova tako da su ga mnogi čitatelji poistovjećivali s tim našim tjednikom. Međutim, i taj naš tjednik je stao na zdrave noge. Tako je neposredno prije izbora organizirao predstavljanje knjige jednog svog urednika. Urednik još nije razumio o kakvom se foteljašu radi, pa je uoči tiskanja "Slova", u kome je trebalo objaviti oglas o predstavljanju, pitao ovog foteljaša ostaje li pri dogovoru. Dobio je potvrdan odgovor, ali ljudi u "Slovu" su već bili progledali i nisu dozvolili da foteljaš sudjeluje u tom predstavljanju. Ispravno, zar ne?

Valjda će i ovom i svim ostalim foteljašima biti jasno da trebaju prestati s tom svojom prljavom rabotom. Oni su utoliko opasniji što su neke njihove knjige bile bestseleri. Koliko njihovo piskaranje može biti loše po ovaj narod pokazuje i najnoviji slučaj Žarka Puhovskog. On je, komentirajući činjenicu da se vođa stranke koja je pobijedila na izborima - čim je čuo da svjetskim moćnicima ne odgovara njegov čvrsti dogovor s pravašima - okrenuo HSS-u, rekao da s takvim ponašanjem onih koje trebaju voditi ovu državu i on dobio želju postati hrvatski nacionalista!

A sjetimo se da je izborna parola ovih prljavih foteljaša o kojima pišem bila da ne žele u Europu kao sluge. Potpuno suprotna onom što je o našem narodu rekao Šenoa ("Hrvati znaju samo biti sluge"). Što, ako slično Puhovskom i drugi naši ljude požele ne biti ono što – kako tvrdi Šenoa – jesu?

Evo i iz Europske unije nam jasno poručuju da bi ulazak HSP-a u vladu udaljio ulazak RH u EU. Zar i za HSP nije glasovao onaj lošiji dio našeg naroda koji spominje nekakav ponos, dostojanstvo i slične gluposti. Oni su pametniji od Šenoe. Mo'š mislit'!

A i tome su doprinijeli ovi naši foteljaši-piskarala. Zar nije bolje da prestanu pisati, tj. zagađivati ovu državu i ovaj narod?

A najgore od svega je slijedeći – istina nevjerojatni - razvoj događaja. Jedne ugledne talijanske novine su nakon izbora 2000. godine napisale da se ništa u Hrvatskoj ne događa bez blagoslova Katoličke crkve. Treba li govoriti kakvi su bili oni koji su došli tada na vlast? Što ako i ovi sada naprave puno nacionalista. To je lako moguće ako bi takvim mogao postati čak i g. Puhovski? Zar nije onda bolje da uopće nema ovih, koji kao što reče g. Jurič, "nisu htjeli

odstupiti od svojih početnih pozicija na kojima je stvarana ova država"? Ako ih nema, onda ni Crkva ne bi mogla doći u napast da poželi da takvi foteljaši i piskarala odlučuju o sudbini ovog naroda, zar ne?

Zbog svega navedenoga moram se zahvaliti "Glasu Koncila". Osobno ću doista dobro razmisliti trebam li i kada piskarati i zagađivati medijski prostor. Pogotovo sada kada su moje prljave namjere svima – zahvaljujući "Glasu Koncila" - do kraja raskrinkane!

Tekst je poslan "Glasu Koncila". Nije objavljen.
Objavljen je u knjizi *Za uspravnu Hrvatsku*, Hrvatski blok, Zagreb, 2005.

GOVOR NA ČETVRTOM OPĆEM SABORU

Prije nekoliko dana predsjednik Hrvatskog bloka dr. Ivić Pašalić bio je gost u emisiji "Opasne veze". Tvrdnja, koju je on zastupao, kako nema razlike između politike Sanadera i Račana dobila je tročetvrtinsku potporu gledateljstva. Radi se o nečemu što on i Hrvatski blok tvrde od samog nastanka naše stranke. Iste večeri sam nastupio na Hvidrinoj tribini u prepunoj dvorani Europskog doma i postavio slično pitanje, ono isto koje sam postavio nedavno na Otvorenoj konvenciji Zajednice udruga hrvatskih ratnih vojnih invalida iz Domovinskog rata Bosansko-posavske županije ovdje u Slavonskom brodu: *Ima li razlike između Sanadera i Mesića?* I u Brodu i u Zagrebu odgovor je bio isti: NEMA!

U stvari to pitanje je naslov moga članka o generalu Gotovini objavljenog u "Fokusu" od 18. srpnja 2003. Tada je redakcija uz tekst stavila napomenu: Iz Hrvatskog bloka. Ono što je danas toliko očito tada je bilo samo tvrdnja Hrvatskog bloka. Odgovor na taj upit bio je dan već u podnaslovu: *Mesić je uzor Sanaderu!* Predsjedniku HDZ-a već tada uzor nije bio osnivač HDZ-a dr. Franjo Tuđman. Uzor mu je bio čovjek koji je lažno svjedočio protiv svoje države na sramotnom haaškom sudištu, koji im je slao na tisuće tajnih dokumenata, a onaj najpoznatiji Brijunski je očito i falsificiran poslan iz njegova ureda. Današnjem predsjedniku vlade uzor je čovjek kojega mnogi smatraju veleizdajnikom, ili u blažoj varijanti - kao u najnovijem "Hrvatskom slovu" – krivokletnikom.

A tko su uzori nama? Naravno, prije svih Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman. Njemu uz bok je veliki ministar obrane Gojko Šušak. Tu je i general Gotovina, ali tu mora biti i jedan član Hrvatskog bloka – Dario Kordić!

Dunja Ujević u knjizi "Ministar obrane – jedno sjećanje na Gojka Šuška" (str. 170) piše:

"Rata u Laštvanskoj dolini još nije ni bilo kada je Venera tog dana prolazila cestom po kojoj se događa sve što se tamo uopće događa. Hodala je polako. Baš je nekako bila bezbrižna. A onda je ugledala konvoj. Golemi konvoj JNA, neke ljude, Darija u bijeloj majici i svog plavoga fiću kojega je njen Dario ostavio nasred ceste! (...)

Oficir je urlao na Darija da 'neće njega balavac zaustaviti'. Kordić mu je uzvratio da dobro, kako hoće! 'Pucat će na vas', rekao mu je.
To iz čega bi oni bili 'pucali' na njih, bila su fingirana mitraljeska gnijezda. Ali konvoj koji je vozio oružje Srbima u Hrvatsku je zaustavljen, zaustavio ga je Kordić, i UNPROFOR je proglasio da je on *najmoćniji čovjek* srednje Bosne. Pa, kad je uspio zaustaviti konvoj!"
Dariju su nedavno u Haagu potvrdili kaznu od 25 godina robije. A dokazali su mu jedino da je bio predsjednik HDZ-a BiH.
Sjetimo se da je Tadeusz Mazowietski, specijalni izaslanik E.Z. i U.N. o stanju ljudskih prava na području bivše Jugoslavije, koji je proveo dvije godine i 11 mjeseci na teritoriju Bosne i Hercegovine, ali i na području Hrvatske, Makedonije i Srbije, poštujući vlastita moralna načela, dao 27. srpnja 1995. godine ostavku, sa objašnjenjem da to čini zbog nedjelotvornosti UNPROFOR-a i licemjerja međunarodne zajednice. U pismu Predsjedniku Komisije UN za ljudska prava Mazowietski optužuje UN zato što su dopustili pad Srebrenice i Žepe i traži "da se ustanovi pravi značaj tih zločina i odgovornost Europe i nesposobnosti međunarodne zajednice, zato što ih nisu spriječili..."
Nije bilo ni za očekivati da će ga poslušati. Umjesto njihove odgovornosti odgovarao je Dario Kordić. Odgovarao je jer je najzaslužniji što njegova enklava nije pala i zato je danas u zatvoru. Na to je upozoravao ministar obrane Gojko Šušak još u vrijeme kada je osnovan Sud u Haagu. Šušak je još tada tvrdio da će taj sud suditi onim Hrvatima koji su sačuvali hrvatske enklave u srednjoj Bosni.
Naravno, nije Mazowietski jedini moralan čovjek među dužnosnicima UN-a. Znamo da je iz istih razloga njih preko tridesetak otišlo i iz Tužiteljstva Suda u Haagu. Spomenimo ovdje i veleposlanika Misije OESS-a u Mostaru Daniela H. Simpsona Njemu je povodom razbojničkog upada u Hercegovačku banku mostarski biskup Ratko Perić uputio pismo u ožujku 2001. u kome osuđuje međunarodnu zajednicu. Veleposlanik Simpson na to biskupovo pismo odgovorio je tek 2. srpnja 2001. godine i to stoga što je 'bio u ugovornom odnosu' pa u pismu biskupu Periću iznosi što doista misli o provali u Hercegovačku banku. Simpson piše biskupu

da je potez međunarodne zajednice s upadom u Hercegovačku banku zastrašujući iz tri razloga i navodi te razloge.
Naravno nisu u zatvoru oni koji su "kao kakvi Al Caponei" – kako kaže biskup – upali i opljačkali Hercegovačku banku već Ante Jelavić koji je već više od godine dana u zatvoru. Njemu su dokazali, osim toga da je bio predsjednik HDZ-a BiH, još i to da je "navodno bliski suradnik katoličkog biskupa u Mostaru".[7] Očito je i biskup zločinac kada ga svjetski moćnici podsjećaju na ono na što ga jedino i mogu podsjetiti oni koji razbojnički pljačkaju banke – na Al Caponea!

Na žalost malo je moralnih ljudi kao što su Mazowietski ili Simpson među onima koji danas vladaju ovim svijetom u kome su izokrenute sve vrijednosti. Mnogi od njih sprovode interese vlastitih država. Za razliku od post-tuđmanovskih vlasti u Hrvatskoj koji gledaju samo svoje interese, a ne interese naroda koji ih je izabrao. Spremne su poniziti svoj narod samo da bi se dodvorili svjetskim moćnicima, kojima trebaju poniženi Hrvati i zato da bi prikriti svoje sudjelovanje u fašističkoj velikosrpskoj agresiji i na Hrvatsku i na BiH. Hrvatske post-tuđmanovske vlasti, protivno Ustavu, prihvaćaju i postupaju po optužnicama ("identificirati, otkriti, uhititi i transferirati") u kojima je legitimno oslobađanje okupiranih područja svoje države proglašeno "zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije".
Ponosni smo što među takvima nema članova Hrvatskog bloka. Nama, a vjerujem i ogromnoj većini hrvatskoga naroda, važne su istinske vrijednosti. Zar devedesetpostotna podrška Anti Gotovini ne pokazuje to? Naš narod još uvijek zna što su istinski uzori.
Koliko smo samo ponosni kada znamo kako je naš Dario reagirao na ponuđenu izdaju. Venera o tome kaže ("Hrvatski list" od 23. prosinca 2004.) "da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi, kao i svi drugi optuženici.

[7] Dr. Hrvoje Kačić, Da li je prihvatljivo vojno redarstvenu operaciju "oluja" kvalificirati zločinačkim pothvatom? – Nacrt.

Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."
Sličnu besramnu ponudu odbacio je i general Gotovina. Zato ću i ovdje ponoviti ono što sam rekao na Otvorenoj konvenciji u Slavonskom Brodu i na Tribini Hvidre u Zagrebu: "Gotovina i Kordić, jednako kao što je to prije pola stoljeća učinio kardinal Stepinac, odbacili su ponuđenu izdaju za spas vlastite glave. Zato i ne čudi što je Gotovini poručio upravo karizmatični svećenik Zlatko Sudac: 'Dragi prijatelju, neka te Bog čuva i nikad se nemoj predati!' Oni koji se ograđuju od ove izjave ograđuju se od Stepinca, ograđuju se od ponosa, časti i dostojanstva hrvatskog naroda!"
A Dariju poručujemo i sa ovoga Sabora da se ponosimo s njime, da se ponosimo što je član Hrvatskog bloka!

Slavonski Brod, 16. travnja 2005.

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI SEKUNDE. DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, ZAGREB, 2007.

TRIJUMF TUĐMANIZMA

Odgovor na pitanje otkud tvrdnja da tuđmanizam trijumfira je doista jednostavan. Zato što je jednostavna definicija tuđmanizma – ponosna Hrvatska. A ponos je nešto što ne može biti upitno. Ili ga imaš ili ne. Ako ga nemaju Hrvati nema ni hrvatske države. Bez ponosa hrvatskih ljudi ne može biti ni napretka u državi. Ni ekonomskog ni bilo kakvog blagostanja.

Zato smo svakog dana i suočeni s pokušajima rušenja ponosa našega naroda. Svjetski moćnici mogu nametnuti svoju volju samo narodima koji su izgubili svoj ponos. Zato je borba za ponosnu Hrvatsku borba za Hrvatsku.

A trijumf tuđmanizma najavio je i Henry Kissinger kada je pisao predsjedniku Tuđmanu:

"G. Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi, za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju zasluga za svoj narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali, vjerujte, učinit će! Vi ćete biti velik čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom."

Zato su ove riječi i uzete kao moto mojih knjiga "Trijumf tuđmanizma" i "Nepoćudne knjige – Trijumf tuđmanizma 2". Naravno nije samo Kissinger tvrdio tako nešto. Evo nedavno je fra Petar Krasić u intervjuu *Fokusu,* povodom njegovog stavljanja na tzv. crnu listu EU zbog navodnog pomaganja u skrivanju generala Gotovine, rekao: "Ako se sjećate jednoga intervjua – s možda najboljim pravnikom svijeta Badinterom – na HTV- na pitanje što misli o Tuđmanu, odgovorio je približno sljedeće: 'Veliki ljudi

kulture i politike obično nisu slavni u svoje vrijeme, ali to postanu poslije.' Tuđman je bio političar velikoga kalibra, učinio je mnogo ne samo za Hrvatsku nego i za Europu i šire te će doći njegovo vrijeme kada će dobiti sve potrebne počasti. Doživljavao sam ga kao zaista velikoga čovjeka i sutra ću o njemu misliti isto."

Istina, bez ponosa hrvatskih ljudi moguće je ostvariti blagostanje. Blagostanje samo onih koji služe interesima svjetskih moćnika. Zato je danas u vodstvima mnogih stranaka u Hrvatskoj preovladalo uvjerenje da vlast osigurava samo poslušnost svjetskim moćnicima. Raščlamba političkih zbivanja jasno pokazuje kako postoji takmičenje tko će biti podobniji svjetskim moćnicima.

One koji otvoreno pokazuju svoje sluganstvo prema svjetskim moćnicima, kakvi su današnji vlastodršci, lako je prepoznati. Međutim, to sigurno nije slučaj kada govorimo o onima koji se pozivaju na Tuđmana, a u stvari se dodvoravaju svjetskim moćnicima, i sudjeluju u detuđmanizaciji Hrvatske. Pače, ako žele da postanu novi ljubimci svjetskih moćnika moraju biti i "podobniji" bolje reći poslušniji od ovih koji su sada na vlasti.

Ja osobno držim da je trijumf tuđmanizma čak i sama činjenica da ovi drugi znaju da ne mogu doći na vlast ako se ne pozivaju na Tuđmana i njegovo veliko djelo, odnosno to što znaju da bez tuđmanizma – makar - ne mogu doći na vlast, tj. ne mogu osigurati podršku birača. Znaju da će oni koji budu glasovali za njih – glasovati vjerujući u njihov "tuđmanizam". Istina, kasnije kada se bude očitovala njihova stvarna pozicija takvi njihovi glasači će biti razočarani zato što nisu znali prepoznati istinske tuđmaniste.

A kako prepoznati istinske tuđmaniste?

Država je stvorena veličanstvenim Domovinskim ratom pa je njegova kriminalizacija neophodna svima onima koji se nadaju i rade na nestanku neovisne i samostalne hrvatske države. Svjetski moćnici su osnovali i posebnu ustanovu kojoj je osnovna zadaća upravo to: kriminalizacija Domovinskog rata. Znamo svi: govorim o Sudu u Haagu.

Događaji oko generala Gotovine pokazuju koliko je njima važno, i kakve su sve igre poduzimali da bi naš proslavljeni general priznao

taj sud. Na odnosu prema generalima uopće, a posebno prema Gotovini, jasno se može vidjeti tko jest a tko nije tuđmanist.
Haaška priča o generalu Gotovini počela je 1998. godine. Nedavno je u centru pažnje hrvatske javnosti došao sam taj početak.
Evo što o tome piše Tihomir Dujmović u *Glasu Slavonije* od 4. srpnja 2003.:
"Tuđmanu je, naime, očito već tada bilo jasno da međunarodni sud koji u to vrijeme ne podiže optužnicu ni protiv Miloševića, a interesira se o Gotovini, ne može imati dobre namjere u smislu utvrđivanja povijesne istine. Danas vidimo da je bio u pravu, danas vidimo da je ta perverzija gotovo zakonomjerno otišla do kraja pa tako jedan Blaškić leži u zatvoru s kaznom od 45 godina dok je Biljana Plavšić osuđena na 11 godina hotelskog smještaja u Švedskoj! No, osim što je odbio mogućnost procesuiranja Oluje, samim tim i preliminarni razgovor Gotovine s haškim tužiteljima, Tuđman je povukao potez koji je za daljnje razumijevanje cijelog slučaja iznimno važan.
Vlada, naime, tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobodilačkima.
Drugim riječima, može li se dogoditi presedan da jedna oslobodilačka akcija i njezina oslobodilačka vojska odgovaraju, nota bene, za oslobađanje okupiranog dijela svoje zemlje! Da je upit bio razložan, svjedoči činjenica što Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran."
Tako govori o djelu predsjednika Tuđmana, čovjek koji nije bio sklon Tuđmanovom HDZ-u.
A što drugo možemo i reći o takvom ponašanju predsjednika Tuđmana nego da je to primjer ponašanja ponosnog vođe ponosnoga naroda, ponosnog predsjednika ponosne države.
Pače, tim pismo Otac hrvatske države je još jednom stavio Vijeće sigurnosti "pred zid". Već su se "proslavili" čuvenim embargom na uvoz oružja, koji je u stvari predstavljao oduzimanje hrvatskom narodu prava na samoobranu, a sada su se morali očitovati i o pravu

suverenih država, članica UN-a, za oslobađanje svojih okupiranih područja.
Zato odnos prema takvoj odluci predsjednika Tuđmana najočitije pokazuju pozicije svih na hrvatskoj političkoj sceni.
Ne iznenađuje stav vladajućih. Tako će Mesić tvrditi da je za sudbinu generala Gotovine kriv HDZ i Tuđman osobno, jer mu, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Naravno, oni znaju uz čiju pomoć su dovedeni na vlast, i da im je zadaća ispunjavati želje svjetskih moćnika. Njegova izjava očito i ide na rušenje ponosa hrvatskih ljudi. To su uostalom počeli odmah i realizirati dolaskom na vlast. Sjetimo se kako su godine stvaranja hrvatske države, deset najponosnijih godina u našim životima proglasili kao "deset mračnih" ili "deset izgubljenih godina". Sjetimo se na koje sve načine maltretiraju hrvatske branitelje, generale, invalide Domovinskog rata. Sjetimo se kako im nije ništa lakše nego odati državne tajne ("transkripti"), ili da su odmah pošto je sud u Haagu osudio generala Blaškića na 45 godina zatvora zbog navodne agresije Hrvatske na BiH, donijeli Deklaraciju o Domovinskom ratu kojom su prepustili nadležnost nad "Bljeskom" i "Olujom" tom sudu. Tako Vijeće sigurnosti nije moralo odgovarati na zahtjev Hrvatske vlade iz 1998., tj. nije morao potvrditi politiku Novog svjetskog poretka po kojoj očito međunarodni zakoni vrijede samo za izabrane. Tako je Sud u Haagu mogao nastaviti optuživati hrvatske generale izmišljajući agresije, pa čak i države na koje je "agresija" izvršena. Mogao je optuživati hrvatsku državu zato što je oslobodila svoja okupirana područja.
Kakav je stav HDZ-a o tom postupku hrvatskih vlasti 1998. godine? Predsjednik te stranke je, komentirajući Mesićevu tvrdnju, rekao kako za to što nije omogućeno generalu Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998. godine nije kriv HDZ, nego oni koji su bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ.
Možda je nekome iznenađenje ovolika bliskost stavova vladajućih i vodstva HDZ-a. Naime, očito je da se Sanader slaže s Mesićem u tome da je ponosna Tuđmanova politika i pismo Vijeću sigurnosti bila pogrešna politika. Ono što danas toliko hvali kolumnist

Dujmović, za nasljednika predsjednika Tuđmana u HDZ-u je pogrešna politika!.
Očito je da se Mesić i Sanader samo ne slažu u tome tko je odgovoran za tu "pogrešnu" politiku. I dok je Mesić izravan u napadu na Oca hrvatske države, dotle ga Sanader – kao – brani. Obrana koja je gora od napada jer podrazumijeva nesposobnost samog predsjednika, koga su eto oni oko njega uspijevali nagovoriti da donosi "pogrešne" odluke. A da ne bi bilo dvojbe u stav HDZ-a da bezuvjetno podupiru Haaški sud i izručenje generala Ante Gotovine možemo vidjeti u *Vjesniku*, 11. 07. 2003.: "Na novinarski upit je li njegova stranka spremna na bezuvjetnu suradnju s Haaškim sudom, čak i kad to znači izručivanje hrvatskih građana, Sanader je kazao: 'Apsolutno smo za suradnju s Haagom.'"
Istinskim tuđmanistima ovakav stav današnjeg HDZ-a, bolje reći vodstva ove stranke, ne bi smjelo biti iznenađenje. Bilo je previše njihovih sličnih izjava i postupaka da bi smjeli tako nešto sebi dopustiti. Sjetimo se još vremena umirovljenja generala Gotovine i ostalih generala kada ih je Mesić optužio kako svojim pismom ruše državu. Sanader je rekao kako bi ih i on umirovio, ali bi najprije s njima razgovarao! Nakon pobjede na izbornom saboru HDZ-a Sanader izjavljuje kako HDZ ne će organizirati velike prosvjede kada dođu nove optužnice iz Haaga. I nije ih bilo kada je došla ona protiv generala Bobetka!
U *Globusu* od 11. listopada 2002. piše: "Ivica Račan i Goran Granić na svemu tome moraju biti zahvalni Ivi Sanaderu i Vladimiru Šeksu, koji su stabilnost i mir u državi, kroz kontrolu rada Odbora za istinu o Domovinskom ratu, pretpostavili trenutnom interesu vlastite stranke. Cijela je ta složena političko-medijska operacija savršeno uspjela: dok se prije dva tjedna činilo da će se Hrvatska zbog Bobetka valjati po ulicama, tko danas još uopće razmišlja o slučaju Bobetko?"
A tome treba dodati i činjenicu da je HDZ tada povukao iz rasprave u Sabora prijedlog izmjena zakona o suradnji sa sudom u Haagu!
Zato ni Hrvatskom Bloku to očito nije iznenađenje. Tako je nedavno u Glini dr. Ivić Pašalić, izjavio da su se s HDZ-om i njegovim predsjednikom Ivom Sanaderom razišli na različitim pristupima temeljnim vrijednostima hrvatske države: na odnosu prema djelu

Franje Tuđmana, Domovinskom ratu, generalima Mirku Norcu i Anti Gotovini.
"Na tim pitanjima nema kadrovske pogodbe, sluganstva i izdaje, jer ako se na tome izda onda će se uvijek izdati na svakom drugom pitanju, ako se na tome sagne glava, onda će se sagnuti glava na svim pitanjima bitnima za opstanak i budućnost hrvatske države i naroda", rekao je tada dr. Pašalić.
A ono što je uradio dr. Tuđman te 1998. godine je ono što nam je poručio biskup Jezerinac kada je već stigla optužnica protiv Gotovine: "Hrvatska bi jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu 'sramota civiliziranog svijeta'."
Oni koji ne prepoznaju bitnu razliku na samom ovom primjeru pa kažu, kako čitam ovih dana u jednim našim državotvornim novinama, kako je tvrditi kako se neka od stranaka od centra na desno odrekla tuđmanizma "frazeologija koju su izmislile kuhinje onih koji ne žele nikakvih promjena", je doista smiješno. Prepuštam slušateljima da sami procijene je li gornji primjer dovoljno očit pokazatelj kako ima otklona od tuđmanizma upravo kod onih kod kojih bi to najmanje trebalo biti. A činjenica da u četiri pokušaja nisam uspio objaviti komentar Dujmovićeva teksta u poznatim hrvatskim državotvornim novinama pokazuje da im baš nije jednostavno pokazati da postupak vodstva HDZ-a u ovom slučaju ima imalo veze s tuđmanizmom.
Sanader takvu politiku vezuje uz Ivića Pašalića, Miroslava Tuđmana! Time priznaje, iako on toga i nije svjestan, da su Ivić Pašalić i Miroslav Tuđman – a ne on i oni koji ga podržavaju - istinski nasljednici velikoga Tuđmanova djela.
Tim svojim priznanjem on je pozvao sve one koji su ponosni na djelo Oca hrvatske države, sve one koji su za ponosnu Hrvatsku, za hrvatsku Hrvatsku, da na predstojećim izborima glasuju za istinske tuđmaniste, a ne za HDZ.
Istinski tuđmanisti imaju i uvijek će imati u sebi i ljubavi prema obitelji, svome hrvatskom narodu i Bogu. Sve to i jest osnova tuđmanizma. Zato tuđmanizam sigurno pobjeđuje! A meni ostaje samo nada da sam svojim knjigama uspio pomoći u sagledavanju

istine bar onima kojima svi podatci o kojima govorim nisu poznati, pa sami nisu mogli doći do istih ili sličnih zaključaka.

Govor u Dubrovniku, rujan 2003.

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

TKO SU PODLI KURVINI SINOVI?

1. Rasizam ili bolesni um Carle del Ponte?

Carla del Ponte u svojoj knjizi "Lov: Ja i ratni zločinci", napisane uz pomoć Chucka Sudetica kaže da su se srbijanske vlasti otvoreno suprotstavljale Haaškom sudištu i da su nijekale njegovu nadležnost, a ona je na neki način poštovala njihovu otvorenost - za razliku od stavova Franje Tuđmana i njegovih suradnika. Oni su je, piše, dočekivali osmijesima, obećavali punu suradnju, a zatim "pribjegavali najpodlijim obmanama napadajući me iza leđa". I citira (neimenovanoga) kanadskog tužitelja po kojemu su "Srbi kurvini sinovi, dok su Hrvati podli kurvini sinovi". Na drugom mjestu piše o "mentalitetu balkanskih Slavena".

Naravno, Carla del Ponte po običaju ne govori istinu kada govori o ponašanju dr. Tuđmana. Svima je dobro poznao da je on osporavao nadležnost Haaškog suda kada su u pitanju oslobodilačke akcije Hrvatske vojske o čemu govori i rezolucija Hrvatskog državnog sabora. Tuđman je i pred sudom u Haagu osporavao nadležnosti tog suda, a proces o Sub-poeni oko ratnog ministra Gojka Šuška je i dobio pred tim istim sudom. Carla del Ponte u svom izopačenom pogledu na svijet smatra da je suradnja doslovno izvršavanje njenih isto tako izopačenih zahtjeva. Zato je očito da je njena ogorčenost na Oca hrvatske države samo još jedno priznanje njegovoj politici zaštite državnih interesa.

Čak je možemo i opravdati jer je knjigu pisala poslije dugogodišnjeg podaničke politike onih koji su naslijedili hrvatskog predsjednika i vodili ovu državu. Ta politika dostigla je svoj vrhunac kada je ona u Hrvatskoj, kao vladarica Hrvatske, primala u posjet predsjednike

države i vlade te iste države dajući im svakome po deset minuta. Tu je slavila i svoj rođendan uz pažnju kakva i dolikuje vladarima.
Da se ne radi o nekome tako izopačenih pogleda bilo bi čudno zašto ona daje rasističku ocjenu za sve Hrvate tvrdeći da su podli kurvini sinovi (navođenje neidentificiranih izvora zapravo predstavlja iznošenje svojih stanovišta). Njen rasistički istup smeta čak i jednom Inoslavu Beškeru („Jutarnji list", 1. 4. 2008.):

> *Naravno da bi takva rasistički formulirana predrasuda iz pera jednog tužioca trebala biti dovoljna da se ne samo zatvori knjiga u kojoj je tiskana, nego i da se zahtijeva poništenje procesâ koje je inicirao. Tom rečenicom se Carla Del Ponte definitivno svrstava u isti svjetonazor koji je iznjedrio postjugoslavenske ratove, uz ključnu razliku da nije ni činila ni naručila ratne zločine.*

Čitajući drugi dio ovog citata moglo bi se pomisliti da Bešker misli na agresora i velikosrpsku genocidnu politiku da on svoj članak ne počinje ovako:

> *Carla Del Ponte i dalje čvrsto zastupa i argumentira tvrdnju da je tadašnji predsjednik Franjo Tuđman projektirao i vodio zločinački pothvat kojemu je svrha bila etničko čišćenje Srba iz Hrvatske te Srba i Bošnjaka iz dijelova BiH koje je htio pripojiti Hrvatskoj.* ***To bi hrvatskim čitateljima mogla biti najznačajnija poruka njezine knjige*** (istakao J.P.)**.**

Čini se da su Beškeru obje strane te koje su činili i naručivali ratne zločine. A znamo da ratne zločine čini agresor, zločin u ratu mogu učiniti oni koji se brane od agresije.
A Carla del Ponte i Sud u Haagu su uveli nešto novo u praksi najviših svjetskih institucija – nazvao bih ga - ZLOČIN KOME JE RAT POVOD. Sud u Haagu kao cjelina, a posebice Tužiteljstvo i sama Carla del Ponte su tipični primjeri takvih zločinaca. Na prošlom našem skupu sam obrazložio zašto taj sud više nije sramotni nego je zločinački. Na našem trećem skupu je predsjednik Akademije

pravnih znanosti Hrvatske prof. emeritus Željko Horvatić izjavio kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zloporabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe. Već samo to je zločin, mada je to ponajmanji dio onoga za što bi Carla del Ponte trebala odgovarati.

Ivica Marijačić u «Hrvatskom listu» od 29. svibnja 2008. piše kako je zapravo «zločin bio optužiti Gotovinu, zločin je suditi mu, a nije manje zločin prihvatiti i opravdavati tu optužnicu kao što čini u Hrvatskoj i dan danas jedan njezin dio». Doista je zločinačka djelatnost Haaškog suda najuočljivija na slučaju generala Gotovine zahvaljujući američkim odvjetnicima Gregu Kehoeu i Luki Mišetiću. Evo kako to opisije Mate Kovačević («Hrvatski list», 22. svibnja 2008.):

> *Najprije je kao lažni svjedok raskrinkana bivša bolničarka u kninskoj bolnici Mira Grubor. koja je tvrdila kako u Kninu nije bilo vojnih ciljeva te da je Hrvatska vojska gađala civile. Kad ju je obrana generala Gotovine suočila s izvješćima UN-a, hrvatskih snaga i svjetskih medija, zbunjeno je počela odgovarati kako se više ne sjeća. I bivši vojni promatrač UN-a Tor Munkelien svjedočio je da su hrvatske snage koristile neprimjereno oružje u napadaju na Knin. Suočen s dokazima. zaključio je na kraju, kako zapravo i ne zna tko je pucao po Kninu. Bivši koordinator osiguranja osoblja UN-a u sektoru Jug Andnes Dreyer ustrajavao je u kako ne zna da je u Kninu i oko njega bilo ikakvih vojnih ciljeva koje bi hrvatske snage mogle legitimno napadati. 1 on je u suočavanju s dokazima upao u protuslovlja te zaključio kako je u Kninu ipak moglo biti vojnih ciljeva. Zapovjednik kanadske kopnene vojske. general potpukovnik Andrew Leslie, optužio je Hrvatsku vojsku da je prva*

dva dana Oluje sustavno granatirala civile u Kninu Nakon protuispitivanja ipak je priznao da je u Kninu i okolici postojao znatno veći broj srpskih vojnih objekata i postrojenja nego što je svjedočio na početku iskaza. Nakon lažnoga svjedočenja u Haagu, dovedena mu je u pitanje vojna karijera u nacionalnoj vojsci. Kad se ovih dana, očito ucijenjen. bivši pripadnik HV-a Vladimir Gojanović, nakon protuispitivanja nije mogao sjetiti gotovo niti jednog imena relevantnog za događaje o kojima je svjedočio dan ranije, utvrdilo se kako krunski svjedok uopće nije sudjelovao u Oluji.

Ne treba ni spomenuti kako je zločin svjesno korištenje lažnih svjedoka, kao što to očito čine u Haagu. Interesantno je kako se hrvatskim ljevičarima, kao Beškeru, rasizam svodi samo na izričaj, a svjesno rasističko djelovanje prema jednom narodu, koji je već tako očito samo iz postupaka Tužiteljstva, njima ne znači ništa. Dapače mnogi i podržavaju taj sud.
U isto vrijeme isti takav zločin se događa u Haagu kroz suđenje generalu Praljku i ostalim Hrvatima iz BiH. Slično Gotovininim odvjetnicima i general Praljak raskrinkava svjedoke tužiteljstva.
Netko može primijetiti da bi se taj zločinački karakter trebao odnositi samo na Tužiteljstvo. Pa sud može još uvijek osloboditi i Gotovinu i Praljka i ostale. Da, ali to nisu jedina suđenja. Zar Sud nije osudio Darija Kordića na 25 godina robije, a da mu niti jedan zločin nije dokazan – jer nisu ni mogli dokazati nešto čega nije ni bilo.

Jesu li «podli kurvini sinovi» Mesić, Račan, Sanader?

Kovačević također piše:

Zbog straha da se pred sudom ne raskrinkaju ranija lažna svjedočenja. Tužiteljstvo je odustalo od svjedoka Mesića u postupku protiv generala Slobodana Praljka. Raskrinkavanje krivokletnika vrbovanih na najvišoj razini, što se zahvaljujući

odvjetnicima generala Gotovine sad i u javnosti može pratiti. Hrvati s punim pravom sumnjaju u sve dosadašnje presude Haaškoga suda.

Upravo je Mesićevo lažno svjedočenje o navodnoj agresiji Hrvatske na BiH bila osnova da se osudi Kordić. A to je stravičan zločin toga suda! Evo što o tome piše prof. dr. Miroslav Tuđman («Hrvatski list, 15. svibnja 2008.):

Imate jednog predsjednika koji je glavni svjedok optužbe u slučaju Blaškić, a trebao je biti i u slučaju Praljka, Prlića i ostalih. U Haagu su, međutim, procijenili da bi to bila katastrofa pa se nije pojavio. Bio je najavljen, ali neće doći jer su znali da ga obrane optuženika čekaju s posebnom spremnošću i užitkom za protuispitivanje. To bi, i za njega i za tužitelja, bila katastrofa. Tužitelji su predložili da njegovo svjedočenje u slučaju Blaškić uđe kao dokument, obrana se usprotivila, a Sud je prihvatio stajalište obrane. Dakle, više ni Haag ne može računati na takvo svjedočenje.

Dakle ne smeta im što je Mesić lažno svjedočio, što su ljudi zbog toga robijali i još uvijek robijaju. Žao im je što te laži ne mogu i dalje koristiti.

Bit će interesantno pratiti razvoj događaja na tim suđenjima. Da je iole inteligentnija Carla del Ponte je mogla preimenovati «podle kurvine sinove» jednostavno ukazujući na činjenicu da u njenim optužnicama nema ništa više od onoga što je davno prije nje izrekao Stjepan Mesić kao predsjednik RH. O tome nas upozoravaju i Mate Kovačević u istom tekstu i prof. dr. Miroslav Tuđman u «Hrvatskom listu» od 15. svibnja 2008.:

U poduljem mimohodu kao rodonačelnik krivokletstva stupio je još 1998. sadašnji predsjednik republike Stjepan Mesić, zbog čijih su tajnih svjedočenja, čak i novinari došli na crne liste Tužiteljstva, a oni koji su se usudili upozoriti na krivotvorine,

završili su kao 'podli kurvini sinovi" pred Haaškim sudom. Kako i dalje nije uputno citirati svjedočenje, zainteresirani za izvore optužnica protiv hrvatskih generala u Haagu. mogu pogledati internetsku stranicu hrvatskoga predsjednika http://wwwpredsjednik.hr i tekst njegova predavanja održanoga 2. studenoga 2000. u švicarskom gradu Widenmoosu, pod naslovom 'Nastanak samostalne Hrvatske'. U tom govoru Mesić tvrdi 'da je politika Franje Tuđmana uključivala u sebi i aspiracije prema tuđim teritorijima,' Zbog pokušaja, kako kaže, da pripoji dio susjedne međunarodno priznate BiH, Hrvatska se dovela u praktičnu izolaciju. A zato što je tu ambiciju pokušala ostvariti i silom oružja, u očima mnogih pretvorila se iz žrtve agresije sama u agresora'. Mesić dalje navodi, kako je 'druga tamna mrlja na režimu Franje Tuđmana odnos prema Srbima u Hrvatskoj. ustvrdivši kako je Tuđman 'rat iskoristio da smanji njihov broj u skladu sa svojim zamislima da u Hrvatskoj ne treba biti više od 3 posto Srba u ukupnom korpusu stanovnika. Iz spomenutih izjava, tužiteljica Carle Del Ponte, koja sve Hrvate općenito smatra "podlim kurvinim sinovima', sastavila je glavne optužnice protiv hrvatskoga političkoga i vojnog vodstva za zločinačke pothvate i agresiju na tzv. republiku srpsku krajinu odnosno BiH.

Miroslav Tuđman spominje iste tvrdnje i u predavanjima održanim u Austriji i Kini pa konstatira:

Tako tvrde informacije ne postoje ni u optužnici protiv hrvatskih generala. Ponavljam, takve izjave su i danas na Mesićevoj web stranici. To su predavanja u Švicarskoj studeni 2000 godine u Austriji u veljači 2001., zatim u svibnju 2002. godine u Kini. A on je iznosio takva stajališta prije nego što su

se takve kvalifikacije pojavile u optužnicama protiv Gotovine, Markača i Čermaka i u optužnicama protiv generala Praljka i ostale petorice iz BiH. Sjedne strane taj govor je bio uvertira, ali s druge postoji još nešto: optužnica za zločinački pothvat i tzv. zločinačku organizaciju argumentira se isključivo transkriptima. Predsjednik Tuđman je napisao na tisuće stranica tekstova, održao na tisuće govora... Ni u tekstovima ni u govorima nema nijedne formulacije na koju bi se formulacije o etničkom čišćenju kao cilju, koje je iznio Mesić, a Tužiteljstvo prihvatilo, mogle vezati. A sami ti transkripti, od Brijunskog pa nadalje su falsifikati, to su takva natezanja u interpretacijama da to normalan čovjek ne može prihvatiti. Od 2000. godine imate manipulaciju njima, njihovo izravno dostavljanje tužiteljstvu, zatim je nešto išlo preko medija, primarno Mesićevih, Nacionala i Ferala, pa onda, u manjoj mjeri, preko Globusa i Jutarnjeg lista. Iako su Brijunski transkripti formalno deklasificirani krajem 2004. godine, oni su se pojavili dvije godine prije. Milošević ih je koristio u svojoj obrani, ne samo Brijunski transkript, nego i još neke koji se javljaju u optužnici protiv Gotovine i drugih. U predraspravnom govoru haaški je tužitelj u slučaju Gotovina citirao 17 transkripata. Dakle, došli su u Haag i prije deklasifikacije, bez obzira na odluku Vlade iz 2001. godine da Mesić mora predati transkripte, odnosno arhivu Ureda predsjednika. On je rekao da on to ne predaje zato što nema garancije da će se „s dužnom kriminalističkom odgovornošću odnositi prema toj arhivi". Arhiva je predana tek 2005. i 2006. godine. Prema tome, odgovornost za ilegalno i nezakonito dostavljanje transkripata leži na Uredu predsjednika.

Vratimo se Beškerovim navodima iz knjige Carle del Ponte:

Del Ponte kaže da se Račan uhvatio rukama za glavu i zavapio: "O, ne!", netom je spomenula generala Janka Bobetka. Piše da je od Račana zahtijevala da Bobetka stavi pod policijski nadzor i da pazi da ne uteče. Račan joj je, piše, priznao da su Bobetkovi memoari praktično priznanje njegove odgovornosti. Ipak, rekao je: "Ako surađujem s Vama u tome, moja vlada pada. Želite li da moja vlada padne?" I tako desetak puta. (...) Del Ponte je natenane ispripovijedala kako je u svibnju 2000. u krajnjoj tajnosti u Samoboru studirana arhiva HVO-a, kako je 23. svibnja objavljen članak o toj operaciji te kako je Vlada poslala specijalce da čuvaju kuću u Samoboru kako vojnici ne bi uništili dokumente. Opis podsjeća na državne udare. Račan obećava prenošenje svih dokumenata u Državni arhiv, gdje će postati dostupni i haaškom Tužilaštvu, koje ih je zatim "godinama proučavalo", piše Del Ponte. Odmah zatim Račan je obaviješten da je tajno optužen Gotovina, koji je zatim utekao iz Hrvatske. Račan je vapio da "nije pravedno da sudbina Hrvatske ovisi o tom jednom čovjeku", ali je Mesić isti dan obavijestio Del Ponte da Račanova vlada nije obustavila financijska davanja Gotovini niti mu je zaplijenila imutak.

Navod koji izvrsno opisuje kako će i Mesić i Račan zbog vlasti optužiti bilo koga. I generala Bobetka (Račan) i jedan drugoga (Mesić). Međutim odgovornost Račana nije mnogo manja od Mesićeve. To ponajbolje opisuje dr. Milan Vuković. Pa iako on te svoje stavove iznosi u svojim raščlambama na ovim skupovima ja ću ovdje dati poveći dio njegova intervjua u «Fokusu» 2. svibnja 2008.:

• *Jeste li mogli vjerovati u ovaj nevjerojatan razvoj događaja?*

- Do toga nije smjelo doći i tkogod želi istinu lako će se uvjeriti da je Hrvatska tek nakon radikalne promjene nositelja vlasti iz godine 2000. postala talac Haaškoga suda. Od tada u svojim bitnim odlukama vlast ne zastupa vitalne hrvatske interese i događa se ovo o čemu govorimo. Hrvatska je bila jedna između prvih država koja je tražila da se utemelji Haaški sud, jer je predsjednik Tuđman u obrazloženju toga traženja naveo da je potrebno utemeljiti taj sud kako bi se kaznio agresor i onemogućila daljnja djelovanja agresora na uništenju hrvatskih povijesnih spomenika, mjesta, ubijanja ljudi itd.

Međutim, za Haaški sud je vrlo značajna činjenica da do godine 2000. nitko od hrvatskog rukovodstva vojnog i političkog nije bio u Haagu optužen niti je bio u Haagu u zatvoru. Naime ispušta se iz vida činjenica da je Hrvatski državni sabor 24. kolovoza 1990. donio Rezoluciju o zaštiti ustavnog, demokratskog poretka i nacionalnih prava u Hrvatskoj. Ta je rezolucija bila donesena da bi se na neki način poslije pobune Srba u Kninu 17. kolovoza 1990. smirile te situacije i da bi se one dovele u nekakvu drukčiju poziciju, a ne da se moraju, naprimjer, voditi ratne operacije.

• Ističete prijelomno razdoblje nakon kojega dolazi do neželjenog preokreta u tretmanu Haaškoga tribunala. Kada je to točno bilo?

- Poslije godine 2000. mi imamo jednu poraznu situaciju u društvu. Već 14. travnja 2000. Hrvatski sabor donosi Deklaraciju o suradnji s Haaškim sudom gdje se u točki 3 izričito navodi: "Republika Hrvatska ne dovodi u pitanje pravo Suda da pokreće postupke utvrđivanja odgovornosti za zločine počinjene

za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata, obvezujući se istovremeno za odgovarajući suradnički odnos u kaznenom progonu i suđenju optuženima za ratne zločine." Ako se uzme ovakvo stajalište Hrvatskog sabora od 14. travnja 2000. i usporedi s izričitim stajalištem također Hrvatskog državnog sabora, ali od 5. ožujka 1999. onda svima može biti jasno koliko je nova politička garnitura nanijela štete vlastitoj državi.

• U čemu se razlikuju ta dva dokumenta najvišeg državnog zakonodavnog tijela?

- U svemu. Ali dovoljno je navesti samo točku 1 Rezolucije o suradnji s Haaškim sudom od 5. ožujka 1999. koja kaže: "Hrvatski državni sabor utvrđuje da su iznevjerena očekivanja Republike Hrvatske da će Tužiteljstvo i Međunarodni kazneni sud u Haagu, vodeći se jedino načelima pravde brzo i bez odugovlačenja provesti istrage, optužiti i suditi i kazniti djela ratnih i drugih teških zločina počinjenih nad hrvatskim narodom i drugima nesrpskim pučanstvom za vrijeme agresije Srbije i Crne na Hrvatsku i tijekom oružanih pobuna u Hrvatskoj". Prema tome, tu se razumno postavlja pitanje što se je to dogodilo od 5. ožujka 1999. do 14. travnja 2000. i otkud tolika promjena. Dolaskom nove vlasti Saboru se oduzima pridjev hrvatski i kao takav on s lakoćom zaključuje kako "RH ne dovodi u pitanje pravo Suda da pokreće postupke utvrđivanja odgovornosti za zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata".

• Je li tada "Oluja" izručena Haagu?

- Tako je, tada se prvi puta optužuje i Oluja, Medački džep, Maslenica i sve moguće hrvatske vojne akcije. Ta činjenica je sada daleko više došla u pitanje brzinom kojom se neke stvari u Hrvatskoj događaju poslije 14. travnja 2000. Naprimjer, aktualni predsjednik države Stipe Mesić 27. travnja 2000. daje Carli del Ponte transkripte predsjednika Tuđmana i to neselektivno, onako u "u đuture".

• Što nakon toga čini tužiteljica?

- Ona, odobrovoljena gomilom transkripata, već u lipnju 2000. obaviješćuje predsjednika Vlade Ivicu Račana o namjeri uhićenja Ante Gotovine. Poslije tih transkripata u kolovozu 2002. u Hrvatskoj imamo optužnicu protiv generala Bobetka, koja mora se to priznati, ne optužuje Bobetka za "zajednički zločinački pothvat", nego ga optužuje za druga kaznena djela i o tome postoji opsežna dokumentacija u hrvatskom tisku i tako dalje.

• Pokušava li u to vrijeme ijedna relevantna državna institucija reagirati na postojeće kršenje pravde?

- Ustavni sud RH pokušava na to reagirati i na neki način staviti stvari na svoje mjesto. Imamo izvješće Ustavnog suda od 12. studenoga 2002. sa stajalištem koje će itekako uzbuniti hrvatsku javnost, ali stajalište koje je takvoga sadržaja da ono zahtijeva od svih i fizičkih i pravnih osoba u Hvatskoj određenu akciju. Hrvatske oružane snage su legitimno oslobađale okupirani prostor RH i zato njihovo djelovanje Ustavni sud drži u skladu s provedbom i zaštitom Ustava.

• Nije li to bilo samo mrtvo slovo na papiru?

- U stvarnosti da. Iako su odluke i rješenja Ustavnog suda obvezatne i dužne su ih provoditi fizičke i pravne osobe kao i sva tijela državne vlasti, lokalne i područne regionalne samouprave u okviru svoga ustavnog i zakonitog djelovanja, a Vlada RH preko tijela državne uprave osigurava provedbu odluka i rješenja Ustavnoga suda!

Čak nitko, osim Narodnih novina, ne objavljuje stajalište najviše pravne institucije u državi. Uz to se događaju sasvim suprotne akcije.

• Koje akcije?

- Tadašnji predsjednik Vlade, pokojni Račan, u Vladinim prostorijama održava sastanak s engleskim veleposlanikom Nicholasom Jarroldom, njegovim pravnim i političkim savjetnikom i predstavnikom Britanske obavještajne službe Gilleom Longhleyem i članom Britanske obavještajne službe g. Boydonom, i to 5. veljače 2003. Uz obrazloženje da je taj susret održan "radi traganja za optuženikom Međunarodnoga kaznenog suda u Den Haagu hrvatskim generalom Antom Gotovinom". Dakle, četiri mjeseca poslije stajališta Ustavnoga suda Račan prima spomenutu gospodu.

• S kakvim obrazloženjem?

- Ističe se "spremnost hrvatskih vlasti za razmjenu saznanja o slučaju Gotovina s relevantnim inozemnim službama", a posebno je istaknuta "stručnost i iskustvo britanskih službi, uzevši u obzir dobre odnose RH s Velikom Britanijom i želju Vlade RH da te odnose unapređuje". Velepolsanik Jarrold je bez ikava oklijevanja istaknuo spremnost Velike Britanije da

Republici Hrvatskoj pruži svu potrebnu pomoć u navedenom predmetu i s tim ciljem je preporučio svoje suradnike kao osobe za suradnju u ovom predmetu.

• U čemu se sastojala "engleska pomoć"?

- Vrlo je zanimljiva stvar da je rezultat te engleske "pomoći" zapravo rezultirao izmjenu optužnice protiv Gotovine i generala 8. ili 10. veljače 2004. U optužnicu se tada unosi tzv. pravna figura engleskog prava o "zajedničkom zločinačkom pothvatu" i Carla del Ponte tu pravnu figuru engleskog prava unosi u otužnicu protiv Gotovine i generala. Njima se u "zajedničkom zločinačkom pothvatu" spočitava da cilj nije bila obrana Hrvatske i pobjeda nad agresorom, nego istjerivanje Srba iz Hrvatske.

• Beograd vješto montira takve kvalifikacije?

- Da, tu je pravnu kvalifikaciju etničkog čišćenja Srba naglašavao Vuk Drašković u knjizi Podsećanja izašloj 2001., a u kojoj on objavljuje i svoj govor održan na četničkom skupu 6. ožujka 1993. u kojem između ostaloga tvrdi: "Samo dva puta za minulih jedanaest vekova, 1941. i 1991. Hrvati su se našli u šansi da stvore sebi državu i oba su puta zbog nemanja državotvorne svesti i odgovornosti posegnuli za etničkim čišćenjem Srba, za logorima, maljem i nožem" (str. 155).

• Objavom knjige bivše haaške tužiteljice doznajemo li zapravo najviše o tome tko je ona?

- Očito, Carla del Ponte sebe razotkriva u knjizi Lov, ja i ratni zločinci, naglašavajući određene pikanterije koje

odražavaju veliku problematičnost shvaćanja dužnosti koju je Del Ponte obnašala dugi niz godina kao glavna haaška tužiteljica. Koliko će hrvatska stručna javnost i kako reagirati na tu pojavu Carline knjige, ja ne znam, ali do danas nisam vidio ni čuo kako bi relevantni prigovori išli u pravcu traženja njezine nedostojnosti kod švicarskih vlasti da bude veleposlanica u Argentini; a drugo Vijeće sigurnosti bi moralo povući neke konzekvenije zbog takva ponašanja glavne tužiteljice.

• Carla del Ponte u svojoj knjizi piše da joj je Mesić javljao što radi Račan? Kako to komentirate?

- To su takve situacije u kojima bi Predsjednik Republike morao reagirati i postaviti Carli del Ponte pitanje je li to točno ili nije. Jer ako bi to bilo točno, onda je to nezgodno za Predsjednika. Ako ne bi bilo točno, onda bi on trebao reagirati i tražiti sankcije protiv Carle.

Mesić mora razjasniti što se tada događalo. Javnost i svi građani, na koje se redovito poziva, zaslužuju znati istinu.

Dakle Račanova uloga presudna je upravo u prepuštanju nadležnosti Haaškom sudu nad hrvatskim oslobodilačkim akcijama. Naš veliki književnik Ivan Aralica bio je tada potpredsjednik Županijskog doma Hrvatskog državnog sabora. Račan je tada sazvao sastanak rukovodstva Države gdje je to obrazložio. To me se posebno žestoko suprotstavio tadašnji potpredsjednik Zastupničkog doma Sabora Ivić Pašalić. Prema Aralici sve neugodnosti i napade koje je Pašalić od tada doživio do današnjih dana posljedica je tog njegovog čina. Ono što je interesantno da ga je nedugo poslije toga s mjesta potpredsjednika smijenio predsjednik njegove stranke, dakle Tuđmanov nasljednik na čelu HDZ-a dr. Ivo Sanader. Još prije dolaska dr. Sanadera na vlast 2003. godine objavio sam tekst «Ima li

razlike između Sanadera i Mesića?» («Fokus», 18. srpnja 2003.), sa slijedećim odgovorom u podnaslovu: «Mesić je uzor Sanaderu!» Dakle, Araličina priča samo je potvrda onoga o čemu sam tada pisao. Zapravo sam u tekstu dao raščlambu raznih izjava dr. Sanadera iz kojih je već tada slijedio takav zaključak. To se najbolje vidi ako se usporedi ono što je u gornjem intervjuu govorio dr. Vuković sa slijedećim primjerom iz tog članka. Mesić je tada izjavio kako je za sudbinu generala Gotovine kriv HDZ i Tuđman osobno jer mu, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Glupost jednog pravnika koji govori o dokazivanju nevinosti ne treba ni komentirati, ali uvredljivo je za samog generala koji se sigurno ne bi odazvao takvom pozivu, kao što nije ni ministar Šušak, pa je Hrvatska sam spor i dobila. A što je rečeno u samoj Rezoluciji o suradnji s Haaškim sudom od 5. ožujka 1999. naveo je dr. Vuković. Tada je Sanader u TV emisiji *Meridijan* tvrdio kako za to što nije omogućeno Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998. godine nije kriv HDZ, nego oni koji su bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ. Dakle Rezolucija koju je donio Sabor i koju navodi dr. Vuković je očito pogrješna i Mesiću i Sanaderu, s tom razlikom što se samo ne slažu u pitanju odgovornosti za istu.

Danas već znamo kako je po dolasku takvog HDZ-a na vlast jedina promjena bila u još većoj suradnji s Haagom. Račan nije smio uhapsiti Gotovinu, ali je to uspjelo Sanaderu, tj. kako piše Carla del Ponte a prenosi Bešker:

I taman dok Carla Del Ponte viče na Lajola (tadašnji šef vatikanske diplomacije Giovanni Lajola, op. J.P.) *da zna da je Gotovina u franjevačkom samostanu, Sanader joj javlja da je lociran na Kanarima.*

Tako je Sanader završio operaciju oduzimana ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda. Sjetimo se akcijskog plana, davanje vjerodostojnosti falsificiranom Brijunskom transkriptu, hapšenja novinara itd.

Sudovi u Rijeci, Splitu, Zagrebu...

Upravo Sanader može ponajbolje iskoristiti činjenicu da mnogima i u svijetu Sud u Haagu postaje sve više i više simbol nečega nečasnoga.

Još prije nekoliko godina upozoravao sam da je iz Tužiteljstva Suda u Haagu otišlo preko tridesetak zaposlenika koji su postali svjesni da rad Tužiteljstva nema veze s pravom i da će im rad u tom sudu biti crna mrlja u njihovim karijerama. Drugi su progovorili pošto su im istekli mandati za rad u Sudu. Na našem prethodnim skupovima govorili smo o pismu glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffreya Nicea i o izjavama istražitelja haaškog tužiteljstva povjesničara Marca Hoarea Attile. Knjiga «Mir i kazna» donedavne glasnogovornice Haaškoga tužiteljstva Florance Hartmann ukazuje na niz prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. A knjiga same Carle del Ponte s rasističkim izjavama kruna je na sve to.

Jasno je da to može i ima i svojih dobrih strana na sam rad Suda u Haagu. Znamo da je SAD dozvolila da njihovi časnici svjedoče u korist generala Gotovine. Uz sjajan posao njegovih odvjetnika to može dovesti do oslobađajuće presude. U tom slučaju nema dvojbe da će se kod nas to pripisivati uspješnoj hrvatskoj politici. Možda je naznaka za tako nešto i činjenica da se Sanaderova vlada sjetila velikog ratnog ministra Gojka Šuška, pa je na otkrivanje njegova spomenika poslala ministra Čobankovića. Ali za svaki slučaj da se nekome ne zamjere nisu poslali ministra obrane, ili su, zbog toga što mu od momenta kada su došli na vlast nisu ni cvijeće na grob stavili, zaboravili što je on bio u Vladi. Bilo kako bilo oslobađanje Gotovine sigurno će moći iskoristiti samo Sanader.

A hoće li biti oslobođen tek ćemo vidjeti. Znamo kakvima je sve pritiscima bila izložena Hrvatska zbog njega. O istim takvim pritiscima tijekom drugog suđenja generalu Norcu (sjetimo se da je tada «dokaz» bila krivotvorena kazeta i nitko do danas nije osuđen zbog toga) piše Mate Kovačević u «Hrvatskom listu» od 29. svibnja 2008.:

Ako se izuzme jedan dio domaćih medija te aktualni šef države, pokrovitelj političkoga procesa protiv generala Norca je

Europska unija, što potvrđuju i javni istupi šefa izaslanstva Europskoga povjerenstva Vincenta Degerta. Tijekom spomenutoga procesa, on je sud više puta javno pozivao kako je slučaj 'Ademi-Norac' test slučaj za hrvatsko pravosuđe. Tako je hrvatsko članstvo u Europskoj uniji uvjetovano unaprijed donesenom presudom, što je i proistječe iz Degertovih riječi, kako će se hrvatski napredak procjenjivati tek s obzirom na to kako će teći suđenje. Budući je optužnica preuzeta od Haaškoga tužiteljstva, tako su birani i svjedoci koji su trebali potvrditi teze tamošnjeg Tužiteljstva, a zbog očitih protuslovlja i naravno neodrživosti optužnice, domaće je tužiteljstvo po uzoru na ono iz Haaga, nekoliko puta mijenjalo sadržaj optužnice. Kako bi se potkrijepila teza o dvostrukom lancu zapovijedanja, trebalo je napraviti raskol između dvojice generala. Tako je očito ucijenjen bivši časnik JNA Rahim Ademi, najprije priznao da su u operaciji počinjeni zločini što je u završnom dijelu svoje obrane posebno naglasio, ispričavši se navodnim civilnim i vojnim žrtvama. Tim je činom, zapravo i načelno podupro agresiju svoje bivše armije (JNA) i Beograda na Hrvatsku. Optuživši generale Mirka Norca i Janka Bobetka za paralelno zapovijedanje, opravdao je i temelje optužnice protiv generala Gotovine u Haagu, kojem se sudi za sudioništvo u zločinačkoj organizaciji, koja je navodno izvela zločinački pothvat na čelu s predsjednikom Tuđmanom i ministrom obrane Gojkom Šuškom. Uporaba i krađa dokumentacije, na stoje u završnici svoje obrane upozorio general Norac, samo je preslikani dio igara koje su se vodile i oko tzv. Brijunskoga transkripta u Haagu.

Inače Kovaćević upozorava kako je u ovom procesu korišteno sve što je poznato iz antihrvatskih djelatnosti od svjedočenja kanadskih

časnika, za koje je u Haagu pokazano da su sve drugo samo ne časni, do pripisivanja hrvatskim vojnicima ono što je tradicija kod Srba i koje opisuju u svojim narodnim pjesmama kao obavezna lektira osmoškolcima (nabijanje žive žene na kolac i sl.).
Poznato je da je tužitelj u ovom procesu govorio o «zauzetim prostorima» čime je prekršio Ustav ove države i pokazao nepoštivanje mišljenja Vrhovnog suda RH o kojemu je govorio dr. Vuković. Taj sud je pokazao i nepoštivanje međunarodnih normi jer im postoje nekakvi «naoružani civili». Ali s obzirom da je izvršavao zahtjeve Vincenta Degerta i hrvatskih vlasti sigurno neće odgovarati. Norac hoće!
U «Hrvatskom listu» od 5. lipnja 2008. tiskan je tekst Ivice Marijačića o ovom suđenju s karakterističnim naslovom: *Pravosudni zločin nad generalom Mirkom Norcem».* I naslovnica je u istom tonu: *Zločin a ne pravda / Norac osuđen samo zato što je Hrvat / Hrvatska osudila Mirka Norca na 19 godina, Haag Veselina Šljivančanina za Ovčaru na pet godina, Srbija Milana Bulića na dvije godine za egzekucije na Ovčari…* To je još jedna potvrda kako ljudi sve više i više u Hrvatskoj (vjerujem i u svijetu) dolaze do spoznaje o zločinačkim nakanama i Suda u Haagu i njegovih satelitskih sudova u Rijeci, Splitu, Zagrebu …
Međutim, gore spomenute presude jasno pokazuju kako smo bili u pravu kada smo razlikovali *ratni zločin* koji čine agresori i *zločin u ratu* koji mogu učiniti branitelji. Naime, za svjetske moćnike, Sud u Haagu i slične sudove u Hrvatskoj agresor je Hrvatska a žrtva Jugoslavija! Otud i takove presude!

Zaključak

U Predgovoru svoje knjige «Zločinački sud u Haagu», koja će uskoro izići iz tiska, sam napisao:

> *A davno sam napisao da osoba koja oslobađanje vlastita teritorija, dakle nešto što je po međunarodnom pravu i po Ustavu svake države pa i RH pravo i obveza, proglasi «zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije» ne može biti normalna*

osoba. Smatrao sam da je plod bolesna uma vjerovati kako hrvatski narod nije oslobađao svoja okupirana područja zbog toga nego zato da bi etnički očistio taj prostor od onih koji su taj prostor već etnički očistili od Hrvata. Pitao sam se kako je moguće da Vijeće sigurnosti nije poslalo takvu svoju službenicu na psihijatrijsko liječenje. Da je to učinilo, ne bi Del Ponte morala napisati knjigu iz koje je vidljivo kako patološki mrzi Hrvate, te «podmukle kurvine sinove».

Naravno da to nisu mogli učiniti kada je Del Ponte i postavljena na to mjesto da bi uradila upravo to što je uradila. Pa nije ona mogla sve to postići da nije sprovodila politiku svjetskih moćnika. Znamo na primjer da su Britanci bili ti koji su inzistirali da se u Rezoluciji Vijeća sigurnosti uz ratne zločince Karadžića i Mladića stavi i general Gotovina. Uz stvarne ratne zločince stavili su čovjeka koji je jedan od najzaslužnijih što je spriječen genocid nad Bihaćem, dakle još veći genocid od onoga što je načinjen u Srebrenici. Učinio je ono što su trebali učiniti oni u Srebrenici. Njihov posao je odradio i u Bihaću. I zato im je ratni zločinac! Zato ne čudi što je Sud u Hagu, taj zločinački sud, osudio Darija Kordića na drastičnih 25 godina robije bez ikakvog dokaza krivnje (osim što mu je dokazano da je Hrvat). Pa i on je zaštitio jednu od UN-a «zaštićenih enklava».

Dakle nema dvojbe o zločinačkom karakteru Suda u Haagu kome je zadaća – kako možemo zaključiti iz knjige Carle del Ponte – dokazati da su Hrvati podmukli kurvini sinovi. Hrvatima, po tom sudu, dakle nije cilj osloboditi svoje okupirane prostore već im je cilj protjerati one koji su te prostore okupirali.

I to zato što su ti koji su taj prostor etnički očistili od Hrvata - druge vjere.

Je li bilo u povijesti većeg zločinačkog pothvata od toga što radi ovaj Sud? A mi živimo tako da su mnogi Hrvati to prihvatili. U Saboru sjede samo oni koji su to prihvatili.

Treba li ovome uopće nešto dodati? Možda samo ovo:
Najčešći je slučaj da ljudi ponajbolje opisuju sami sebe preko svojih tvrdnji o drugima. Zar za rad Haaškog suda, posebice njegova Tužiteljstva i same Carle del Ponte i svih onih koji im pomažu u zločinačkom radu nije ponajbolji opis upravo taj o podlim kurvinim sinovima? Da, zar nije tako očito da se radi o bolesnim umovima i/ili krajnje podlim osobama*?*

Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganje na petom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 6. lipnja 2008. godine, Zagreb, 2007 .

PREDSTAVLJANJA KNJIGE *ZA HRVATSKE VREDNOTE* U ZAGREBU

Dozvolite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste se u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje knjige «Za hrvatske vrednote». Bez vaše podrške bilo bi besmisleno pisati ovu i slične knjige.

A ovakvih knjiga ne bi bilo da nema donatora, jer knjige koje govore o hrvatskim vrednotama nisu dobrodošle u ovoj državi. Dozvolite mi da ovdje istaknem sa zahvalnošću samo jednog donatora koji je pomogao i tiskanje ove knjige. To je g. Ivo Paradžik: Veliko hvala g. Paradžik!

Posebna zahvalnost ide današnjim predstavljačima.

Poznato vam je da je akademik Dubravko Jelčić moj prijatelj koji je itekako zaslužan što pišem ovakve knjige, mnoge je on i predstavljao, a imamo i tri knjige u suautorstvu. Na izvjestan način to bi mogli reći i za ovu iako nema njegovih tekstova u njoj. Naime, glavni dio knjige su apeli i pisma grupe akademika i ne samo njih, a bez kolege Jelčića sve to bi doista bilo mnogo teže ostvariti.

Gospoda Milovan Šibl i Benjamin Tolić su poznati hrvatski publicisti. G. Šibl je predsjednik, a g. Tolić dopredsjednik stranke i pokreta «Jedino Hrvatska», koja je i organizator ovog predstavljanja. Kao član «Hrvatskog bloka» i sam pripadam tom pokretu. Neka mi zato oproste drugi itekako važni čimbenici «Jedino Hrvatske» kao što su npr. «Hrvatska čista stranka prava» ili «Generalski zbor» što ću ja govoriti o djelovanju «Hrvatskog bloka». Naime «Jedino Hrvatska» i jest početak ostvarivanja onoga što «Hrvatski blok» zagovara od trenutka kada smo ga osnivali. Pa sam naziv stranke o tome govori! A da je to doista tako pokazat ću vam i citirajući ono što sam govorio na nekim osnivačkim skupštinama «Hrvatskog bloka».

Tako sam u Sinju, 21. 12. 2002. rekao i slijedeće:

> *Zato je, po mom mišljenju, bio i neminovan nastanak Hrvatskog bloka kada je u HDZ-u pobijedila opcija koju je odmah nakon nedavnog Sabora HDZ-a razgolitio sadašnji*

predsjednik te stranke rekavši da HDZ neće organizirati velike prosvjede kada budu stigle nove optužnice iz Haaga. I doista, danas kada su one stigle u Hrvatskoj nema prosvjeda. Umjesto prosvjeda u najvećoj oporbenoj stranci obračunavaju se s neistomišljenicima.

Podsjetit ću vas da je nešto slično bilo i kada je Mesić umirovio naše generale. Sanader je izjavio da bi i on to isto učinio, ali bi prvo s njima razgovarao. A učinio je još nešto. Upravo u to vrijeme smijenio je tadašnjeg potpredsjednika Sabora. Sjećate li se tko je to bio? Dr. Ivić Pašalić!

Nenad Ivanković u knjizi "Mesiću i Račane, zašto tako?" spominje riječi glavnog urednika Globusa od 11. listopada 2002.: "Ivica Račan i Goran Granić na svemu tome moraju biti zahvalni Ivi Sanaderu i Vladimiru Šeksu, koji su stabilnost i mir u državi, kroz kontrolu rada Odbora za istinu o Domovinskom ratu, pretpostavili trenutnom interesu vlastite stranke. Cijela je ta složena političko-medijska operacija savršeno uspjela: dok se prije dva tjedna činilo da će se Hrvatska zbog Bobetka valjati po ulicama, tko danas još uopće razmišlja o slučaju Bobetko?"

Govori li to nama stvarni Račanov glasnogovornik da koalicija HDZ-a i SDP-a ne počinje s Avganistanom, već sa slučajem Bobetko? Jesu li i tada radili telefoni iz veleposlanstava?

Vjerujem da vi dobro znate da je najvažniji razlog sukoba u HDZ-u i bio zbog toga što su mnogi, a puno ih je danas u Hrvatskom bloku, željeli jedinstvo hrvatskih državotvornih stranaka i pojedinaca u borbi protiv novih/starih komunista.

Ona druga opcija je željela samo suradnju s onima koji su se dokazali u svojoj poslušnosti prema svjetskim gazdama. (...)

Zato je za hrvatsku državu itekako značajno što postoji Hrvatski blok i sve druge stranke i pojedinci koji čvrsto stoje na liniji Tuđmanove ponosne Hrvatske. Često puta ponavljam pa ću i ovom prigodom da Hrvatski blok treba slijediti riječi biskupa Jezerinca: "Hrvatska bi jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta." To bi bila ponosna Tuđmanova Hrvatska i na Hrvatskom bloku je da zajedno sa srodnim strankama to i ostvari.

Slično sam govorio i u Virovitici 19. 7. 2003. Izdvojit ću samo slijedeće:

A da se ništa nije promjenilo u politici današnjih vlastodržaca pokazuje tvrdnja Predsjednika Mesića da su krivi HDZ i Tuđman osobno jer generalu Gotovini, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Međutim, nije ništa bolji ni komentar koji je u svezi s tim dao predsjednik HDZ-a dr. Ivo Sanader. U TV emisiji Meridijan *on će tvrditi kako za to što nije omogućeno Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998. godine nije kriv HDZ, nego oni koji su bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ(...)*

U govoru navodim i komentar Tihomira Dujmović, iz «Glasa Slavonije od 4. srpnja 2003. Izdvojit ću samo ovaj dio:

No, osim što je odbio mogućnost procesuiranja Oluje, samim tim i preliminarni razgovor Gotovine s haškim tužiteljima, Tuđman je povukao potez koji je za daljnje razumijevanje cijelog slučaja iznimno važan. Vlada, naime, tada traži odgovor od

Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobodilačkima…

Iste argumente objavio sam i u članku «Ima li razlike između Sanadera i Mesića?» koji je objavio «Fokus» 18. srpnja 2003. s naznakom «Iz Hrvatskog bloka». Pitanje je postavljeno prije dolaska Sanaderovog HDZ-a na vlast, a često sam postavljao od kada jest na vlasti. Obično bih dobio odgovor kako nema razlike. Međutim, moje mišljenje koje je bilo dano u podnaslovu članka je – morat ćete priznati – mnogo preciznije: «Mesić je uzor Sanaderu!» Mislim da je danas poznata i moja stara tvrdnja kojom sam opisao mogućnost pobjede Sanaderovog HDZ-a na izborima: «Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu!»

Za razumijevanje svih tih događanja od izuzetne je važnosti nešto što je nedavno prilikom dodjele nagrade prof. dr. Miroslavu Tuđmanu za njegovu knjigu «Vrijeme krivokletnika» rekao akademik Ivan Aralica. Naime, Aralica i Pašalić su kao tadašnji dopredsjednici Županijskog i Zastupničkog doma Hrvatskog državnog sabora bili nazočni na jednom sastanku «trećejanuarskih» vlasti na kome je Račan govorio o zahtjevu svjetskih moćnika o prepuštanju nadležnosti Sudu u Haagu nad operacijama za oslobađanje hrvatskog okupiranog teritorija. Tome se suprotstavio i Aralica, ali i izuzetno snažno dr. Ivić Pašalić. Pašalić je to ponovio i u Saboru. Aralica je ustvrdio da je upravo to i najveći razlog svim napadima na dr. Pašalića koji traju do današnjih dana.

Očito smo mi u «Hrvatskom bloku» kao i drugi u «Jedinoj Hrvatskoj» dosljedno na tim pozicijama. Danas su na njima i mnogi drugi koji su, nažalost, to shvatili mnogo kasnije. Neki od njih su tvrdili da nas koji smo tada govorili to što oni govore danas treba rastrgati kao paukovu mrežu. Mi nismo zlopamtila. Drago nam je što su nam se kasnije pridružili u našim tvrdnjama.

Kao što ste vidjeli iz govora iz 2002. godine mi smo uvijek govorili kako je značajno što postoji Hrvatski blok **i sve druge stranke i pojedinci** (istakao J.P.) koji čvrsto stoje na liniji Tuđmanove

ponosne Hrvatske. Iako bi bilo prirodno da se okupe oko nas jer smo mi zagovarali ove ideje mnogo prije drugih mi smo i tada kao i danas pozdravljali sve koji se udružuju i djeluju u tom cilju. Danas postoji nekoliko takvih inicijativa. Svjesni smo da bez udruživanja svih takvih inicijativa nećemo imati uspjeha, pa uvijek pozivamo i druge da sudjeluju u našim akcijama. Uostalom i ova knjiga je posvećena generalu Glavašu koji je na strašan način morao spoznati što je značilo to što je omogućio – kako je i sam priznao prijevarom - Sanaderovu pobjedu.!
Ali vratimo se samoj knjizi. Ono što je najvažnije rečeno je u pismu koje ide uz posvetu generalu Glavašu. Ponovit ću ga:

Generale, obranivši Osijek obranili ste Hrvatsku! Zato Vam danas sude!

Akademik Josip Pečarić, Zagreb, 17. travnja 2007.

Zahvaljujem svima koji se slažu sa tom tvrdnjom i koje su to moje pismo supotpisali na primjerku knjige koji ćemo uručiti našem generalu.

ZA PONOSNU HRVATSKU, PORTAL HKV-A, 2009.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE *KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?*

Prije svega dozvolite mi da vas sve lijepo pozdravim. Zahvaljujem se večerašnjim predstavljačima admiralu Davoru Domazetu-Loši i akademiku Dubravku Jelčiću, g. Ivici Jovanoviću dokatoru za tiskanje i Frani Marušiću i HKZ-u i Hrvatskom slovu za organiziranje ove promocije knjige „Kraj vremena veleizdajnika?“. U predgovoru moje knjige „Zločinački sud u Haagu“ najavio sam svoje povlačenje iz publicistike

„ Nekako mi se čini (…) da nemam više o čemu pisati o čemu nisam već pisao u ove dvadeset i dvije knjige. Ali one ostaju. (…) Danas je – poslije Tuđmanova vremena ponosa i dostojanstva – došlo ponovno vrijeme sluganstva i izdajica. Vrijeme u kojemu ovakve knjige i nisu potrebite. Međutim, neće uvijek biti tako. Vrijeme ponosa i dostojanstva će se vratiti, jer kako reče biskup Valentin Pozaić na Veliki petak u Zagrebačkoj katedrali: Kristov križ, znak Božje ljubavi, zadivio je kroz dvije tisuće godina mnoge pojedince, obitelji i narode. Tu je i hrvatski narod, unatoč svih krivokletnika i veleizdajnika. A onda je dobro da bude i ovakvih knjiga.“

Ipak, poslije te knjige Mate Kovačević i ja načinili smo još dvije knjige. Moglo bi se reči da baš i nisam čovjek od rijeći, zar ne?

Izgleda, vjerovali ili ne, da je najava mog povlačenja najviše pogodila predsjednika Mesića, pa me je on – kao što će te vidjeti u knjizi - pokušao i uspio odvratiti od toga. Naime, on je znao da ako napadne moj matematički rad, tj. moj časopis koji je kao prvi hrvatski matematički časopis uzvršten na SCIE listu, ja ću mu odgovoriti na napad i tako nastaviti svoj publicistički rad. Ili možda griješim? Poznato je kako se on smatra najvećim ekspertom u svim područjima, pa je možda on samo htio pokazati da je on i u matematici najbolji. Tu ga čak i ne možemo kriviti jer je poznato da to isto misli i za povijest, pa je tako uspio i akademicima povjesničarima održati predavanje iz povijesti u njihovoj (i mojoj) akademiji. Izgleda da je čovjek umislio da može uništiti ono što sam ja stvorio? Ako je to po srijedi doista mi je žao što baš nisam pomogao u liječenju njegovih kompleksa. Za razliku od mojih kolega povjesničara iz HAZU i nisam baš uviđajan, zar ne?

Šalu na stranu. Zapravo, ove dvije knjige su samo završetak posla o i oko knjige „Zločinački sud u Haagu“. Tako sam knjigu „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“ najavio već na predstavljanju u Zagrebu 23. rujna 2008. riječima:

„Tu će znatno biti proširen onaj dio knjige koju danas predstavljamo o njemu.“

A o Thompsonu govori i ova knjiga. Žao mi je što u nju nije ušao i moj govor na Prosvjedu ispred švicarskog veleposlanstva, a koji možete naći na Portalu HKV-a, koji sam završio ovako:

„Zapravo i ovaj napad samo potvrđuje moje riječi, koje se nalaze i u spomenutoj knjizi, da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata, ili kako je ta moja tvrdnja interpretirana u

„Hrvatskom listu“: 'Upravo je Thompson – a ne nitko od onih glavonja za koje se glasuje na izborima – politički najvažniji živi Hrvat.'“

Kako sam dobio niz čestitki za taj govor, očito je da ima i biskupa i akademika i niz drugih hrvatskih uglednika koji djele to moje mišljenje o Marku Perkoviću Thompsonu.

Najveći dio ove knjige posvećen je prof. dr. Miroslavu Tuđmanu. Zapravo, uz Thompsona po meni on je danas najznačajnija osoba koju imamo. Čovjek uz koga i zahvaljujući komu možemo učiniti da se vrijeme ponosa i dostojanstva vrati vrlo brzo. Kada me je svojevremeno akademik Ivan Aralica upitao što mislim o njemu kao o mogućem predsjedničkom kandidatu – rekao sam mu da sam ja to predlagao još 2000. godine. Da je HDZ to tada učinio naš položaj danas bi bio mnogo bolji. Tada sam to obrazlagao da bi time HDZ pokazao da mu nije do vlasti, pa će njihov kandidat biti netko tko nije član HDZ-a (dakle ono što je prošle godine Aralica opisao kao pravilo sv. Franje), ali i to da bi se tada itekako morali zamisliti svi oni koji su krenuli u napad na Predsjednika i njegovu obitelj, tj. svi oni koji su pokrenuli tzv. detuđmanizaciju, a zapravo rashrvačivanje Hrvatske. Nažalost, tako nešto nije se ni moglo očekivati od HDZ-a, jer je sa Sanaderom krenula i detuđmanizacija HDZ-a. On je odmah pokazao da je Mesićev učenik:

1. Kada je Mesić umirovio generale, Sanader je tvrdio da bi učinio to isto, ali bi prvo razgovarao s njima;

2. Kada je Mesić pokrenuo hajku na Pašalića, Sanader je Pašalića smjenio s položaja dopredsjednika Sabora.

Zato je meni Sanaderov govor u Splitu na prosvjedu „Svi smo mi Mirko Norac“ bio samo pokazatelj da Sanader još nije uspio detuđmanizirati HDZ, a o tome sam još tada pisao.

Naravno, Miroslav Tuđman je itekako – svojim radom – pokazao da je izuzetan kandidat, a o tome imate izuzetan tekst Hrvoja Hitreca dan kao Pogovor knjizi koju danas predstavljamo.

On je i jedini od današnjih predsjedničkih kandidata koji je potpisnik naših pisama potpore Thompsonu.

Ali ne radi se samo o tome. Snaga potpore hrvatskih intelektualaca Thompsonu bila je takva da su i drugi shvatili da može biti presudna i u predsjedničkim izborima. Tako su me iz „Večernjeg lista“ već nakon promocije u Čavoglavama 5. 8. 2008. pitali imamo li mi svoga predsjedničkog kandidata. Naravno, teško je bilo govoriti u ime svih, jer je jako puno hrvatskih uglednika potpisalo pisma potpore Thompsonu, ali dobar dio najpoznatijih imena potpisnika tih pisama bili su upravo oni koji su i nagovorili prof. Tuđmana da se prihvati kandidature. To sam im i rekao, ali ne navodeći ime našega kandidata. Tek su kasnije iz intervjua akademika Aralice „Hrvatskom listu“ shvatili o kome je riječ. On je dao malo više podataka o našem kandidatu i nije im bilo teško zaključiti da netko tako izvrstan u Hrvatskoj može biti samo profesor Tuđman. Zato sam na predstavljanu 23. rujna 2008. i ja govorio o Tuđmanu. Među ostalim posebno sam naglasio „da nam mediji neće biti dostupni“ i rekao:

„Ali, trebaju li prezimenu Tuđman i mediji?“

A prezime Tuđman je snažna poruka svima – i svijetu koji ne žele ni pomisao na onoga koji ih nije slušao. Da, kada govorim o Ocu

hrvatske države Franji Tuđmanu uvijek me naljuti kada netko o njemu govori kao o „prvom hrvatskom predsjedniku“. Pa samo je on bio hrvatski predsjednik. Zar za Mesića možemo reći da je HRVATSKI predsjednik? Svjetski moćnici znaju da je našem predsjedniku bio važniji hrvatski narod od svih njih. A znaju da je takav i njegov sin!

Naravno, moja tvrdnja je podrazumijevala da odmah trebamo svi stati iza prof. Miroslava Tuđmana i tako zajedničkim radom bi uspijeli razbiti tu očekivanu medijsku blokadu.

Zašto nismo? Moje iskustvo s hrvatskim državotvornim političarima jeste, o tome sam već pisao, da su svi za zajedništvo pod jednim malenim uvjetom – da oni budu na čelu tog zajedničkog djelovanja. Zato na moje argumente takvi i ne pokušavaju odgovoriti.

Iskustvo koje imamo s današnjim HDZ-om je da nemožeš u nikoga imati povjerenje, kada su već oni - nasljednici Oca hrvatske držali - izdali ono što je on napravio. Pa u koga možemo više vjerovati da neće izdati veliko Tuđmanovo djelo - nego u njegova sina. Tu ne treba ni spomenuti da nitko nije više i bolje stao u obranu djela našeg Predsjednika od njega. Tim prije za očekivati je bilo da će vlast imati svoje „desničare“ kao predsjedničke kandidate.

Uglavno, u proteklih godinu dana – iako me uglavnom nije bilo u Hrvatskoj – našlusao sam se mnogih razgovora među tzv. državotvornim Hrvatima u kojima oni pokušavaju naći „najboljega“. Po pravilu to nije bio prof. Tuđman. Bilo mi je zabavno njihovo ignoriranje mojih argumenata, a obično bih im rekao kako oni

zapravo žele takovog „desničara“ čijom se kandidaturom ne bi zamjerili današnjim vlastima.

Nevjerojatno je i što jedinu zamjerku profesoru Tuđmanu nalaze u tome što je po prirodi tih i nenametljiv. A zapravo su to odlike čovjeka koji može stvoriti takove tajne službe kakve smo imali. Znamo s koliko strasti su ih uništili kada je nastupila „trećejanuarska“ diktatura. I sada ono što je zapravo bilo od velikog značaja za stvaranje države – njemu je jedina mana. To što je kao intelektualac, znanstvenik, u uopće kao čovjek, mnogo ispred svih ostalih kandidata – nije važno. Problem je što on ima i osobine koje su bile veoma važne kada smo stvarali državu.

Ili je posrijedi nešto drugo? Zar vas i naslov knjige koju danas predstavljamo, kao i spomenute riječi biskupa Pozaića, ne podsjećaju na Tuđmanovu knjigu „Vrijeme krivokletnika“? Doista, zar ne bi bilo strašno izabrati za predsjednika države autora te knjige? Pa njegov izbor za predsjednika i ta njegova knjiga učinile bi da – kako je on sam komentirao ponašanje današnjega predsjednika RH – pravna država počne djelovati. A onda bi u naslovu naše knjige onaj upitnik bio nepotreban. A to doista treba spriječiti, zar ne?

Portal HKV-a, 16. listopada 2009.

VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.

SURADNJA PREDSJEDNIKA I ŠEFA OPORBE

REDOVITI TAJNI SASTANCI KARAMARKA I JOSIPOVIĆA NA PANTOVČAKU

Skrivanje – O sastancima nisu izvještavali medije, a ni na službenim stranicama o njima nema ni slova.

Predsjednik države Ivo Josipović i predsjednik HDZ-a Tomislav Karamarko imaju odlične odnose. Često se čuju telefonom, a povremeno se sastaju i razgovaraju u četiri oka.

Šturi odgovori

– Njih dvojica imaju odličnu komunikaciju. Sastanci se obično održavaju na Pantovčaku, otprilike jednom u mjesec ili mjesec i pol dana – kaže dobar poznanik predsjednika države i predsjednika HDZ-a. Ovu javnu tajnu potvrdilo nam je još nekoliko javnih osoba koje su dobro upućene u "tajne Pantovčaka".

Međutim, kada smo pokušali nešto više saznati o "tajnim" susretima dvojice političara, koji k tome imaju različite političke svjetonazore, neočekivano smo naišli na barijere. Uvijek otvoren i na suradnju s medijima spreman Ured predsjednika Josipovića tek nam je nakon tri dana odgovorio na pitanja. Zanimalo nas je koliko su se puta u posljednjih šest mjeseci čuli i vidjeli predsjednik države i predsjednik HDZ-a te kako ocjenjuju međusobnu komunikaciju. Zanimalo nas je i ima li predsjednik Josipović bolju komunikaciju s ideološkim istomišljenikom premijerom Milanovićem ili pak, što bi

bilo poprilično iznenađenje, sa šefom oporbenog HDZ-a Karamarkom. Nakon nekoliko "požurnica" dobili smo šture odgovore iz Ureda predsjednika u kojemu se ističe da se Josipović u skladu sa svojom Ustavnom pozicijom redovito i često sastaje sa svim akterima političke scene. Prije svega, to uključuje Vladu RH te sve političke stranke, uključujući i one oporbene. Drugim riječima, Josipović i Karamarko imaju intenzivnu komunikaciju, ali ne žele s javnošću podijeliti zanimljive detalje. Dok je Predsjednik barem odgovorio na naš upit, HDZ se potpuno oglušio.

Naravno da nema ništa sporno u tome što se sastaju i komuniciraju šef države i šef najjače oporbene stranke, ali je prijeporna "tajanstvenost" kojom su obavijeni takvi susreti. Primjerice, HDZ je na svojim web stranicama objavio da se Karamarko sastao s kancelarkom Angelom Merkel, no o susretima s Josipovićem na HDZ-ovim stranicama nema ni slova.

Vegetarijanci, folkloraši

O sastancima nije ništa zabilježeno ni na službenoj web stranici predsjednika Josipovića. To je čudno jer Ured predsjednika prilično opširno izvješćuje medije kada mu u goste dolaze vegetarijanci i folklorna društva. Dr. Žarko Puhovski smatra da bi Josipović i Karamarko trebali javnost izvještavati o svojim susretima, barem na svojim službenim web stranicama.

– Ne treba od toga raditi cirkus baš zato što je riječ o redovitoj komunikaciji, ali svakako treba izvijestiti javnost – zaključuje Puhovski.

Milanović ne zamjera Predsjedniku: "Dobro je da se održavaju takvi sastanci"

A što o prisnoj komunikaciji predsjednika države i šefa oporbe misli Vlada?

– Poželjno je i očekivano da predsjednik Republike, sukladno svojim ovlastima, održava kontakte sa svim relevantnim čimbenicima u društvu pa tako i sa šefom opozicije. Jednako tako, isključivo je pravo Ureda predsjednika da odlučuje kako će svoje aktivnosti predstaviti javnosti – kažu u Vladi.

Inače, u političkim se kuloarima vrlo često može čuti ocjena da Josipović ima bolje odnose s Karamarkom nego s Milanovićem. Nije tajna da Josipović u posljednje vrijeme ima odličnu komunikaciju i sa zagrebačkim gradonačelnikom Milanom Bandićem.

Piše: Dražen Ćurić

Večernji list, 20. rujna 2013.

*

Doista nije pametno Karamarku održavati tajne sastanke s čovjekom koji je glavna poluga velikosrpskog Memoranduma 2. Tim prije što je poznata njegova veza s Mesićem. I u najnovijem Hrvatskom tjedniku navodi se Karamarkova pohvala Mesiću, a protiv Tuđmana. Samo dolijeva ulje na vatru onima koji sumnjaju u njegovu iskrenost, pa se i u istom tekstu pod navodnike stavlja kako je on veliki tuđmanovac.

U Ćurićevu tekstu spominju se i sastanci Josipovića i Bandića. I inače se špekulira oko tzv. Trećeg puta. Dva protivnika u drugom krugu predsjedničkih izbora približavaju se. Josipović koga je potržao Savo Štrbac i svi koji ne vole Hrvatsku i Bandić s Titovim bedžom!

I sada nam se tu negdje vrti Karamarko (tajno!).

Nadam se da će mu netko pokazati kako mu ne će ono tuđmanist stavljati pod navodnike. Najbolje bi mu bilo da si zatraži Pašalićevu pomoć, ako mu već prof. dr. sc. Miroslav Tuđman nije dovoljan!

Josip Pečarić

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

JE LI JOSIPOVIĆ POTRČKO DEJANA JOVIĆA?

Naslov ovog teksta istovjetan je naslovu teksta koji sam objavio na portalu *Hrsvijet, 3. 6. 2013*. Naime, komentirao sam kolumnu Tihomira Dujmovića znakovita naslova *Što nam je to novoga skuhao Dejan Jović? Dnevno.hr,* 31. 5. 2013. Konstatirao sam kako sam tekst ne korespondira ovakvom naslovu, a ipak odaje sve prisutnije mišljenje u Hrvatskoj kako je zapravo Josipović samo mali potrčko, danas najutjecajnijega Srbina Dejana Jovića. Odmah sam naglasio kako su svi koji tako misle potpuno u krivu, jer je Josipović glavni "igrač" velikosrpskog Memoranduma 2 i kao takav izabrao je sebi za glavnog savjetnika onoga tko mu najviše može pomoći u tome.

Ali, pogledajmo prvo dio Dujmovićeva teksta koji opisuje odnos Josipović – Jović tako da se možemo uvjeriti kako Dujmović nije mislio ono što je u naslovu njegova teksta. Posebno treba naglasiti kako Dujmović izvrsno upozorava i na odnos hrvatskih vlasti prema generalu Praljku i ostalim haškim optuženicima u Haagu. Naime, zadnje dvije presude tog suda definiraju Hrvatsku kao agresora, a Srbiju ne. Kako hrvatska vlast pokazuje potpunu nezainteresiranost prema tome, očito se može iščitati kako to i jest ono što ona i želi.

Što nam je to novoga skuhao Dejan Jović?

Sjetite se koje tisuće tekstova su napisane u cilju sotoniziranja Hrvatske u tom kompliciranom ratu u BIH, sjetimo se izjave Vesne Pusić u Saboru gdje je izravno proglasila Hrvatsku agresorom na

BIH. Sjetimo se prvih Josipovićevih izjava: čim je pobijedio odjurio je u Sarajevu poslati signal urbi et orbi što nova Hrvatska misli o tom ratu izrekavši onu sramotnu definiciju da je konglomerat loših politika kriv za rat u BIH.

Nakon nevjerojatne oslobađajuće presude za dva glavna Miloševićeva krvnika, o Haagu više nema smisla razgovarati. No, s obzirom da je ne samo šest Hrvata osuđeno na istom tom sudu na nevjerojatno visoke kazne, nego je sad i Hrvatska stavljena na optuženičku klupu, od Haaga kao teme nije moguće pobjeći. Što se je god moglo napraviti u cilju ispomoći zastrašujućoj presudi Haaškog suda u procesu u kojem je faktički Hrvatska proglašena agresorom na BIH, ovdašnja haška peta kolona (o kojoj je Zdravko Tomac napisao i ovih dana izdao sjajnu knjigu) napravila je . Profesor Damaška nam ovih dana otkriva da je tražio od Sanadera angažman države u tom procesu i da ga je ovaj hladno odbio! Milanović je pak do te mjere bio ciničan u ispomoći da je državni arhiv Praljku u pripremi obrane naplatio sve i jednu fotokopiju državnih dokumenata!

Presuda šestorici kruna je Josipovićeve politike po kojoj je konglomerat raznih politika kriv za rat i BiH

Sjetite se koje tisuće tekstova su napisane u cilju sotoniziranja Hrvatske u tom kompliciranom ratu u BIH, sjetimo se izjave Vesne Pusić u Saboru gdje je izravno oglasila Hrvatsku agresorom na BIH. Sjetimo se prvih Josipovićevih izjava: čim je pobijedio odjurio je u Sarajevu poslati signal urbi et orbi što nova Hrvatska misli o tom ratu izrekavši onu sramotnu definiciju da je konglomerat loših politika kriv za rat u BIH. Ne srpska agresija! Nego konglomerat loših politika! Dakle i hrvatska politika! I bošnjačka politika! Je li se moglo bolje i više pomoći u zagovoru srpske teze o građanskom ratu u BIH od ovako požrtvovane ispomoći iz Zagreba? Teško! Josipović nam je pokazao da za njega čak ni republika srpska i Herceg-Bosna nisu iste relacije. Jednu uvijek sotonizira, a drugu je kao jedini državnik na svijetu osobno posjetio. I njenom predsjedniku, kao svom najboljem prijatelju svirao klavir! Tko svira klavir svom

neistomišljeniku? Tko svira klavir liku za kojeg intimno misli da mu je država nastala na zločinu? I to u gradu i zemlji još nedavno natopljenom nevinom hrvatskom i bošnjačkom krvi! Svirao je klavir satrapu čija je tvorevina poklala na tisuće Hrvata i Bošnjaka! Hoću reći da je bilo nemoguće očekivati da će Haški sud donijeti bilo koju drugačiju presudu od ove uzimajući u obzir da se i šef države i ministrica vanjskih poslova slažu sa srbijanskom tezom o proteklom ratu kao o građanskom ratu, a ne o ultimativnoj srpskoj agresiji kao glavnom i jedinom razlogu rata i u BIH i u Hrvatskoj! Sanaderova Hrvatska nije kako nam svjedoči prof. Damaška htjela pomoći danas presuđenim Hrvatima iz BIH, Josipovićeva Hrvatska je otišla korak dalje pa je aktivno pomagala tezu o građanskom ratu i hrvatskoj umiješanosti u agresiju i kako je onda bilo moguće očekivati da će Haag donijeti drugačiju presudu? Jer haški sud je politički sud dakako i on ima ispred sebe Hrvatsku čija je politička volja u ovom predmetu ista kao i srpska! Kako smo se i mogli nadati drugom ishodu? Zanimljivo je i pohvalno da je jedino premijer Milanović u osvrtu na presudu jednoznačno rekao da "nije bilo zločinačkog pothvata i da za to postoje čvrsti dokazi". Nikada predsjednik države i nikada ministrica vanjskih poslova ove riječi nisu izustili! I dok je, dakle, u ovoj priči sve uglavnom jasno sada nam opet preostaje jedino tražiti vanjskopolitičkog prijatelja koji će kao u slučaju Gotovina afirmirati pravdu.

U čemu je tajna hitnog odlaska državnog vrha u London

I dok je ovdje, nažalost, sve više manje jasno, za sada je dosta nejasno što li je to smislio nekadašnji britanski student koji danas slovi kao glavni pisac svih Josipovićevih govora, njegov najvažniji i najmoćniji savjetnik, Dejan Jović, odnosno što se sve krije iza iznenadne strasne ljubavi službenog Zagreba i moćne, redovito Hrvatskoj nesklone, Velike Britanije. Jer, to da Hrvatska koja doslovno sutra ulazi u Evropsku Uniju nema upravo sada kao uvertiru u buduću povijesnu suradnju, intenzivnu suradnju sa gospodarskim silama iste te Unije, baš stoga jer joj je zemlja na rubu gladi, nego jedva koji dan prije ulaska u Uniju tijesno surađuje sa

Velikom Britanijom, nije ni prirodno ni normalno! Dakle ne surađujemo tijesno s gospodarskim silama Unije, motorima i nosivim gredama te Unije nego intenziviramo odnose s jedinom članicom Unije koja upravo smišlja referendumsko pitanje kako izaći bez veće štete iz Unije! Može li perverznije? BDP nam i dalje pada, recesija se ne smiruje, generalni štrajk nam je pred vratima i ne bi li bilo logično da se silnom diplomatskom inicijativnom traže ulagači, detaljizira sa Bruxellesom kako povući sredstva iz EU fondova? Da su se i premijer i Predsjednik države rastrčali po Njemačkoj, Italiji, Austriji i Francuskoj gdje vode intenzivne razgovore o gospodarskoj suradnji kako glad ne bi zavladala ovom poniženom zemljom, zar baš to ne bi bilo prirodno i normalno? Ne, umjesto toga naš kompletni državni vrh trči u London! Po što? Gospodarstvo sigurno nije u pitanju, jer od kad postoji hrvatska država ne sjećamo se niti jednog ozbiljnijeg britanskog ulaganja. Doista, pamti li itko u ovih 20 godina i jedne ozbiljnije britanske investicije, a tijesni politički odnosi uvijek se obrazlažu "snažnom gospodarskom suradnjom"? Josipović kod kraljice, Milanović kod Camerona, pa na detektor laži na BBC, a odmah nakon toga u Zagreb stiže britanski ministar vanjskih poslova! Što li su to smislili u zadnji tren? Nema dvojbe da ta iznenadna ljubav mora imati veze s regijom, uostalom, britanski ministar vanjskih poslova je u Jutarnjem eksplicitno napisao da će se naši partnerski odnosi sad razvijati "kako u trgovinskoj razmjeni i pravosuđu, tako i u pomoći vašim susjedima na njihovom putu prema Uniji". Ako se sad prisjetimo da je Milanović na BBC-u rekao da se slaže s povlačenjem tužbe za genocid protiv Srbije, ako se sjetimo da je Pusićka već istrčala s tezom da se ispunjavaju uvjeti da povučemo tužbu, onda je jasno da se "partnerski odnosi Londona i Zagreba" odnose na prekorednu ispomoć Srbiji u njenom izvlačenju iz izolacije. Jer, kad god se govori o regiji i pomoći "susjedima na njihovom putu u Uniju" gotovo nikada se ne radi o pomoći BiH na tom putu. A ako baš hoćete, glede te teme hrvatski vanjskopolitički glavni cilj bi trebao biti pomoć BIH za ulazak u Uniju, a ne ulazak Srbije! To može biti važan britanski vanjskopolitički interes, ali ne i hrvatski! Kako da onda u tom poslu budemo partneri? Ako pak Hrvatska u ovih mjesec

dana do ulaska u Uniju iznenada povuče tužbu za genocid protiv Srbije, time će se Srbiji što se tiče problema u regiji širom otvoriti vrata, a mi više nikada ne ćemo povijesti dokazati da je Srbija prije 20 godina divljački napala Hrvatsku, razbila nam pola države i poklala 15 tisuća ljudi! Nego će doista biti po Josipovićevom: da su konglomerati raznih politika krivi za rat, dakle da se radilo o građanskom ratu. Za tako nešto, za ispisivanje takve povijesti i osuđujuća presuda šestorici Hrvata i oslobađajuća presuda Miloševićevim krvnicima, upravo su kapitalne!

http://www.dnevno.hr/kolumne/tihomir-dujmovic/88048-video-sto-nam-je-to-novoga-skuhao-dejan-jovic.html

Koliko se ništa nije promijenilo u procjenama Jovićeve uloge pokazuje nam cijeli niz tekstova o ovom Josipovićevu savjetniku, kao i reagiranja naših ljudi. Evo e-maila koji sam dobio 13. 3. 2014.:

Poštovani akademiče,

zamolila bih Vas da prokomentirate i potaknete komentare o jednoj stvari o kojoj se, čini mi se, šuti. Naime, srpski tim na suđenju za genocid dva je puta citirao predsjednika RH a jedan put njegovog savjetnika. Tko to nama sjedi na Pantovčaku? Nije opravdanje reći da su izjave predsjednika izvađene iz konteksta, jer on nije smio izjaviti ništa što eventualno može biti izvađeno iz konteksta. Možemo birati: ili je predsjednik glup, ili mu nije stalo do RH ili je namjerno dao Srbima argumente u ruke. Možda će biti još toga, ali možda novinari to ne će smjeti spomenuti. Hoće li taj čovjek i dalje imati 70 % potpore među Hrvatima? Jesmo li baš tolike ovce?

Za razliku od toga, u nizu tekstova stavlja se naglasak na Jovićevu ulogu. Tako se u naslovu teksta u Hrvatskom tjedniku Jovića stavlja u rang s Karađorđevićima, Hitlerom, Staljinom, Titom, Miloševićem i Putinom. A ne stavlja se Josipovića!

Raščlambu Josipović – Jovićeve potpore Srbiji u Haagu možete naći u nizu tekstova po našim portalima, pa i na portalu hrvatski-fokus.hr:

http://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/najnovije-vijesti/10134-maske-su-pale-dejan-jovic-radi-za-srbiju

Osnovna teza je kako Jović radi za Srbiju i traži se ostavka Josipovića. Kako u nizu tekstova zastupam obrnutu tezu, tj. kako Josipović radi za Srbiju, to mi je mnogo zanimljiviji bio tekst koji daje portal narod.hr, a prenosi Hrsvijet, 12. 3. 2014.: *Tomac: Jović u demokratskoj državi ne bi mogao biti savjetnik predsjednika.*

Prof. dr. Zdravko Tomac za Jovića kaže da je bio njegov student, čak izvrstan student, da je dobio stipendiju i otišao u Veliku Britaniju i tamo magistrirao i doktorirao te se nakon toga vratio u Hrvatsku.

Dobar je znanstvenik i politolog, ima pravo na svoje stavove i mišljenje, ali problem je nastao kad je postao glavni analitičar predsjednika države Ive Josipovića, jer njegovi stavovi, mišljenja, analize i strategija nisu u skladu s hrvatskom državnom politikom, nego više na tragu srpske politike i strategije.

Na prvi pogled bi se moglo pomisliti kako Tomac misli da Jovićevi stavovi, mišljenja, analize i strategija doista nisu u skladu s hrvatskom državnom politikom. Naime, Tomac napominje da se Jović nije odrekao Jugoslavije kao vjerojatnog okvira života naroda na Balkanu te da i dalje smatra da je to u interesu naroda bivše Jugoslavije. Podsjetio je i kako je Jović zastupao stajalište da Hrvatska treba čekati Srbiju na putu u Europsku Uniju, da ne treba sama ulaziti u tu asocijaciju. Kao što je i Dujmović posebno upozorio na probritansku politiku i Tomac tvrdi kako je ona glavni problem pa smatra da nema sumnje da je Jović bitno utjecao na hrvatskog predsjednika da ide britanskoj Kraljici i nakon toga izjavi da je sklopio strateško partnerstvo s Velikom Britanijom o zajedničkoj politici u regiji, ali i u EU-u:

"To nije samo najveća pogrješka, nego i tragedija hrvatske državne politike jer je Josipović rekao da će Hrvatska i Velika Britanija surađivati kao strateški partneri u EU", tvrdi Tomac, podsjetivši kako je to bilo u vrijeme sukoba s Njemačkom.

Tu je već očito da je Tomcu jasna istovjetnost Josipovićevih i Jovićevih stavova, iako se on pita:

... je li se Dejan Jović nametnuo Josipoviću i vodi ga kao žednog preko vode ili je to politika Ive Josipovića, koju Dejan Jović samo dobro servisira svojim britanskim vezama?

Tomac odmah i odgovara kako Jović savjetnikom ne bi mogao dugo ostati ako javno nastupa suprotno politici Predsjednika. Izbor savjetnika stvar je Predsjednika, ali i odgovornost. "Ne može biti savjetnik onaj tko zastupa bitno drukčije političke poglede od službene politike", rekao je, dometnuvši: "Iz svega što govorim, Josipović pokriva Jovića, dopušta mu da javno istupa, jer ono što tvrdi Jović i Josipovićeva je politika".

Po riječima Zdravka Tomca ono što je Josipović napravio s Tadićem u Vukovaru, njegove izjave u Sarajevu i Izraelu, njegovi pokušaji da hrvatska povuče tužbu za genocid protiv Srbije pred Međunarodnim sudom (ICJ) pokazuje jedno – nema bitne razlike između Josipovića i Jovića. Tu se može dodati i ministrica vanjskih poslova Vesna Pusić. Tomac kaže kako su Josipović i Pusić dobili podršku Velike Britanije, ali i zadatak da se amnestira Srbija i stvori mogućnost za novo zajedništvo na Balkanu. Drugim riječima, Tomac upozorava kako oni pomažu Srbiji u ostvarivanju glavnih ciljeva iz Memoranduma 2 SANU, dakle ono isto na što sam ja upozorio na početku svog spomenutog teksta:

... prvi je cilj pretvoriti srpsku agresiju na Hrvatsku u građanski rat, drugi je obnoviti velikosrpske pretenzije na Vukovar i Baranju i treći je cilj priznati Republiku Srpsku kao demokratsku, a ne genocidnu tvorevinu.

O drugim Tomčevim stavovima pogledajte na:

http://narod.hr/hrvatska/tomac-jovic-u-demokratskoj-drzavi-ne-bi-mogao-biti-savjetnik-predsjednika/

Dat ćemo ovdje još samo Tomčev zaključak:

Kad se sve zbroji i oduzme predsjednik Josipović je izabrao savjetnike koji će po njegovom mišljenju najbolje provoditi njegovu politiku i zato je odgovoran Predsjednik, a ne savjetnici.

Zapravo i u najnovijem tekstu (Dnevno.hr, 21. 03. 2014.) Dujmović sam odgovara na pitanje: *Je li Dejan Jović mozak svih operacija?*

Politika Josipovića i Milanovića i garniture koju su oni okupili. Mi ćemo zbog toga sutra platiti krvavu cijenu koju najveći dio nacije uopće ne razumije, ali je jako dobro razumije Dejan Jović, britanski đak, stari ljubitelj Jugoslavije i Beograda i čovjek koji do te razine prezire Berlin da u srbijanskom tisku točno na dan hrvatske neovisnost piše tekst u kojem za raspad Jugoslavije krivi –Njemačku. [L SEP] *Sada neke druge njegove protuhrvatske izjave citira srbijanska strana u prilog svojoj tezi o hrvatskoj genocidnosti! I takav čovjek je danas savjetnička alfa i omega predsjedniku hrvatske države! I niti jedna takva Jovićeva izjava ne tjera Josipovića da ga promjeni! Držeći ga tamo Josipović nam sugerira da se s Jovićevim izjavama on sam slaže! Jer, taj je čovjek danas Josipoviću ono što je Tuđmanu bio Pašalić, pa kako se Tuđman u svim strateškim pitanjima slagao sa Ivićem Pašalićem, nema dvojbe da se Josipović i Jović jako dobro razumiju i slažu. Tu negdje počiva strategija te nove hrvatske vanjske politike koju nakon načelnih relacija sada čini i najkonkretnija gospodarska dimenzija. U toj ljevičarskog vanjsko političkoj strategiji suradnja u regiji ima posebno mjesto, a lobotomiranje nacije na tu temu ide tako daleko da su mediji izbore u Srbiji pratili kao da se kod nas održavaju.*

Drugim riječima, predsjednik bira za svoje savjetnike one koji misle kao on.

Čini mi se zato da će čitateljima biti zanimljivo pogledati kako sam zaključio svoj spomenuti tekst iz 2013., odnosno da trebam i ovaj tekst završiti na isti način kao i taj:

Josipovićeva politika je dosljedna i vjerojatno je on provodi od dana kada je Vijeće sigurnosti UN donijelo Statut suda u Haagu. Naime, u tom statutu se ne spominje najvažniji ratni zločin – zločin agresije. Josipović tada, kao stručnjak za ratne zločine, uviđa značenje pitanja ratnih zločina u izvrtanju uloga žrtava i agresora i svoje djelovanje bilo nečinjenjem (napadi na dr. Milana Vukovića, pa i lažnim Mesićevim svjedočenjem u Haagu) bilo izravnim djelovanjem (spomenimo samo da je Josipović autor i Deklaraciju Sabora iz 2000. kojom je omogućeno suđenje hrvatskim generalima u Haagu ili da je autor knjige o ratnim zločinima u kojoj ne spominje dijelove

međunarodnih dokumenata ili cijele dokumente koji odgovaraju Hrvatskoj!).

Ne bi me iznenadilo da je dio Josipovićeve strategije to što je Jović isturen naprijed, a evo on je "jadničak" žrtva. Iako je autor spomenute saborske deklaracije (poznato je da ju je prvo dao "Sudu" u Haagu na uvid i odobrenje, pa tek je onda išla u Sabor), ipak nije puno tekstova posvećeno njegovoj ulozi u politici tog "Suda" koja je dovela do najnovijih presuda po kojima je Hrvatska jedini agresor u BiH (ovdje ne ću uzimati u obzir činjenicu da Josipoviću Hrvatska to i jest: AGRESOR NA JUGOSLAVIJU). Tako je i moj prvi tekst *Josipović predstavlja Mesićev Haaški kontinuitet* objavljen tek 2009. (Portal HKV-a, 17. srpnja 2009.; Hrvatsko slovo, 25. srpnja 2009.; knjiga: J. Pečarić, M. Kovačević, Kraj vremena veleizdajnika?, Zagreb, 2009.). Naravno, sve se promijenilo kada je postalo razvidno da se radi o glavnom kandidatu svjetskih moćnika za predsjednika Hrvatske, dakle onoga koji je najsposobniji provesti njihove želje, a protiv interesa Hrvatske, pa su ga u Hrvatskoj i prozvali Ivo treći – Haaški.

Kasnije sam tu "nepravdu" prema predsjedniku Josipoviću pokušao ispraviti i u mojoj trilogiji o rasizmu gdje mu je pripalo zasluženo mjesto. Spomenut ću samo neke naslove iz knjige *Rasizam domaćih slugu*:

Josipovićeva ljubav prema Miloševićevim zečevima

Josipovićeva politika savršeno se podudara s interesima agresorske Srbije!

Tadić i Josipović su se voljeli javno, a Nikolić i Josipović tajno

Rasizam domaćih slugu: Josipovićev rasizam.

Ivo treći – Haaški? Je li možda ispravnije: Ivo treći – Srpski? Ili pak: Ivo treći – Britanski? Tko bi to znao? Sigurno je da sva tri imena odgovaraju, a doista je uvredljivo da se sve te zasluge pripisuju nekom tamo Dejanu Joviću, pa bio on i najutjecajniji Srbin!

akademik Josip Pečarić
Dnevno.hr, 28. 03. 2014.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA PREDSTAVLJENE U POSUŠJU

U kinodvorani u Posušju predstavljene su dvije knjige hrvatskoga akademika, matematičara i publicista Josipa Pečarića, „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba“ i „Vukovar i njegov stožer“.
Na početku predstavljanja sve nazočne pozdravio je Ljubo Begić, predsjednik HKD Napredak – podružnica Posušja, koji je bio nositelj organizacije.
O knjigama je govorio sveučilišni profesor Marko Tokić koji je Pečarića nazvao „sakupljačem istine“. Također, rekao je da „postoji više istina o Vukovaru, ali jedna od njih je i ona emocionalna, koja je odlično opisana u knjigama.“
Predstavljanje je uveličala Klapa “Grga”.
Akademik Josip Pečarić, tijekom predstavljanja, pozdravio je organizatora i predstavljača, te u svom govoru istaknuo:
“Dr. sc. Marko Tokić je već predstavljao moje knjige i uvijek je to bilo izuzetno. Tako je bilo i danas, mada je danas imao već i nastupno predavanje na fakultetu, pa mu se moram posebno zahvaliti na tome. Zapravo, obje knjige *Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba* i *Vukovar i njegov stožer*povezuju riječi Slobodana Miloševića izrečene na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995., nakon operacije Oluja, a koje su, zapravo, sadržane već u naslovu prve:
Molim vas, šest tisuća Hrvata branilo je Vukovar pola godine; napadala je cijela Prva armija, zrakoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu obranili Knin, kojemu se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer

prema svim izvješćima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala topnička priprema u sedam navečer, oni su naredili – bježaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira s hrvatskim snagama. (...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez ostvarenog kontakta s hrvatskom vojskom na najvećem dijelu fronte. (...) Pitanje je tko je, zaista, donio odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva je odluka, kada su imali sve uvjete za obranu, izazvala egzodus. Sada to treba biti razlogom da Jugoslavija jurne tamo braniti te teritorije, s kojih su oni utekli kao zečevi?!

Naslov „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba“ nekima baš i nije drag. Komentirajući ga, admiral Davor Domazet Lošo je na predstavljanju knjige u Zagrebu (ovo joj je drugo predstavljanje) ustvrdio da od 1995. godine do danas nitko o tome nije se usudio progovoriti (tu njegovu tvrdnju posebno izdvajaju i u Hrvatskom tjedniku, 01. 05. 2014.). Godinama već na predstavljanjima, tribinama i u mnogim tekstovima upozoravam na Miloševićeve riječi. S obzirom na ponašanje i odnos prema hrvatskoj pobjedi to radim na jedini mogući način – porugom. Tako sam i Hrvatskom saboru još 5. kolovoza 2012.poslao prijedlog:

UVEDIMO DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI I DOMOVIDSKE ŽALOSTI ZBOG SRBA ZEČEVA

Još nisam dobio odgovor. Međutim, vladajućima je to postalo nezgodno jer su i drugi vrsni komentatori počeli spominjati zečeve. Prije svih sjajni komentator tjednika 7Dnevno i portal **dnevno.hr**. Tako sam jednu njegovu rečenicu uzeo u ovoj knjizi kao definiciju Domovinskog rata:

Fašisti te napadnu, okupiraju, razore, poubijaju mnoštvo ljudi, a kad od njih napokon učiniš zečeve, oni te proglase fašistom!

Napokon, morali su i na HTV-u spomenuti Miloševićev citat u emisiji o hrvatskim generalima prije dva dana 27. 05. 2014. Naravno, u emisiji su dominirale priče o hrvatskim zločinima, po onoj čuvenoj Josipovićevoj tvrdnji:

U „Oluji“ je bilo zločina i za to netko mora odgovarati.

Svima je bilo jasno da je to bilo opravdanje za Sud u Haagu jer su se željele osuđujuće presude i generalima i Hrvatskoj. O mnogobrojnim

neistinama u ovoj TV emisiji pogledajte izvrsni komentar Damira Kalafatića ***ŠTO JE PREVIŠE, PREVIŠE JE – General JNA, pobunjeni četnik, feralovac-izdajnik… na Radmanovoj YU televiziji***, Hrvatski fokus, 28. 05. 2014.; Hrsvijet, 28. 05. 2014. i Dragovoljac.com, 28. 05. 2014. O tome piše i I. Babić u tekstu *NEPOPRAVLJIVI HRT: Glavni junak filma o Gotovini nije Gotovina, nego urednik srpskih 'Novosti' – Đikić!* Dnevno.hr, 28. 05. 2014. Tu doznajemo da su u prvoj verziji emisije naši generali prikazani kao zločinci!

Svi znamo da je na HTV-a bio dan (možda tjedan ili mjesec dana ili koja godina) žalosti kada su čuli oslobađajuće presude, pa nije nikakvo iznenađenje da je uvodničar emisije Ivica Đikić, bivši 'Feral'-ovac, glavni urednik Pupovčevih 'Novosti'.

Zato u ovoj emisiji nije osnovni ton bila tvrdnja sudca Merona kako bi osuda onih koji su oslobađali okupirani prostor svoje države bila NERAZUMNA. Još u momentu kada su u Haagu optužili Hrvatsku, tvrdeći da je to o čemu govori Meron zločinački pothvat zločinačke organizacije, tvrdio da je tako nešto SULUDO. Mojoj tvrdnji dao je prednost i biskup Košić na jednom nastupu na Mreži**.tv**.

Zapravo Meronova tvrdnja zasniva se na međunarodnom pravu, i same spomenute optužbe su teško kršenje istog. Naime, definicija ratnog zločina dana je u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.), a odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Ponavljam, zbog nerazumne optužbe naši generali i cijela Hrvatska bili su godinama na optuženičkoj klupi u Haagu. Od 2000. godine na vlasti su isključivo oni koji su služili svjetskim moćnicima u sprovođenju ovog zločina i nad generalima i nad hrvatskim narodom. Ako vjerujemo Josipoviću, kao što je ponovio i u ovoj emisiji, sve to ne bi tako bilo da se njega slušalo. Još je 1998. tražio da Gotovina ode u Haag i dokaže svoju nevinost. Drugim riječima, na očito nepriznavanje hrvatskoj državi elementarne činjenice da i za na nju,

kao na sve druge države, vrijedi međunarodno pravo, Josipović nas uvjerava da se tako nešto moralo prihvatiti. I to nakom poznate subpoene ministru Gojku Šušku, koji je Hrvatska dobila na tom sudu! U ovim knjigama imate puno tekstova o ovoj sramotnoj ulozi Josipovića i ne samo njega.

Smiješan je bio i njihov komentar, ali s druge strane opet smo mogli vidjeti zašto je akademik Slobodan Novak rekao da svi hrvatski političari nisu bili Tuđmanu ni do gležanja.

Dan je snimak kad teško bolestan Tuđman upozorava kako će na sud biti pozvani oni koji su oslobađali okupirane djelove svoje zemlje. Dakle, dali su Tuđmanove riječi u kojima on objašnjava zašto će mnogo godina kasnije sudac Meron govoriti o nerazumnim postupcima. Toliko je bio iznad njih da je 1999. u Saboru donesena Deklaracija po kojoj se osporava nadležnost nad akcijama oslobađanja hrvatskih teritorija nekome drugome. Deklaracija koja, zapravo, govori o ravnopravnosti hrvatske države.

Ono što to je meni posebno zanimljivo jest tvrdnja HTV-a kako su najzaslužniji za Tuđmanov „tvrd“ stav kako je Hrvatska jednako vrijedna država kao i sve druge bili Ivić Pašalić i Markica Rebić (jasno vam je da ovima s HTV-a nije jasno da su zapravo to rekli). Do sada sam znao, jer je o tome javno govorio akademik Aralica, kako su napadi na Pašalića krenuli 2000. godine jer se on najoštrijesuprostavio (bio je podpredsjednik Sabora) promjeni Deklaracije o nadležnosti nad „Bljeskom“ i „Olujom“. Znamo da je glavni u pisanju nove deklaracije, dakle one koja dopušta da se na Hrvatsku ne odnosi međunarodno pravo bio današnji predsjednik Hrvatske. Poslije je napisao i knjigu o ratnim zločinima u kojoj nije spomenuo ništa iz međunarodnog prava što ide na korist RH. Samo ono što služi svjetskim moćnicima.

Vjerojatno su urednicima s HTV-a još teže pale Miloševićeve riječi o obrani Vukovara, jer znamo za tvrdnje današnjeg predsjednika Srbije o Vukovaru kao srpskom gradu. Milošević divi hrvatskim braniteljima Vukovara, dok se današnje hrvatske vlasti svim silama trude sprovesti velikosrpski Memorandum SANU 2. u kome istaknuto mjesto ima i Vukovar. Danas Stožer za obranu hrvatskog Vukovara doista ima ogroman ugled u hrvatskom narodu, pa je ova

druga knjiga trebala biti neka vrsta zahvalnosti za sve što čine za našu Hrvatsku. Koliko ih se vlasti boje svjedoči i otezanje s provjerom potpisa za referendum.

Međutim i to sve što se događalo sa Sudom u Haagu, bolje reći podrškom koji je taj sud imao u Hrvatskoj, ponajviše me podsjeća na tvrdnju Winstona Churchilla:

Fašisti budućnosti *nazivat će se* ***antifašistima***.

O čemu se radi? Svi oni koji podržavaju Josipovićev pogled na zločine po kojima se uvijek priča da su se neki zločini dogodili u Oluji, a nije se do nedavno smjelo pričati kako je Olujom spriječen genocid u Bihaću, gdje je u okruženju bilo nekih 160,000 ljudi i to neposredno poslije genocida u Srebrenici, skupili su se nedavno u jedinstvenu antifašističku organizaciju (Savez antifašističkih boraca i antifašista, Srpsko narodno vijeće, Documenta i Građanski odbor za ljudska prava ijoš nekoliko manjinskih udruga, a ideolozi su Vesna Teršelič, Milorad Pupovac, Ivan Fumić, Slavko Goldstein, Ognjen Kraus, Predrag Matvejević, Vili Matula, Sanja Sarnavka, Zoran Pusić, et.cet.). Sjetimo se samo da je Teršelićku Josipović nagradio, a država Dokumenti daje ogromna sredstva da sprovode svoju antihrvatsku rabotu, O tome piše i Zvonimir Hodak u tekstu *Osnovana je Antifašistička liga – nešto kao liga šampiona u antifašizmu*, dnevno.hr 12. 05. 2014.

Hodak spominje njihove pretke:

Njihovi preci, a i oni sami borili su se navodno četiri godine protiv fašizma da bi poslije 69 godina udobno živjeli od antifašizma. Fašizam je bauk i nema države koja neće zavući ruku duboko u džep kako bi pametni i mudri ljevičari mogli uživati u čarima antifašizma. Hrvatski antifašisti su se četiri godine borili bježeći pred fašistima, nacistima i ustašama, a kad su Sveznici antifašisti za njih osvojili pobjedu u Drugom svjetskom ratu, naši su antifašisti/komunisti u znak zahvalnosti osnovali komunističku Jugu. Državu s jednim vođom, jednom partijom i jednim jezikom, ali s puno logora i jama u koje su pobacali sve fašiste koje su pohvatali.

A potom i njihov današnji angažman:

Trebaju samo naučiti kako osluškivati puzanje ustaške zmije, javno pljuvati po Tuđmanu i stvaranju te obrani Hrvatske, energično

inzistirati na kažnjavanju isključivo hrvatskih ratnih zločinaca, uporno inzistirati da ulice u svim gradovima dobiju Savo Štrbac, Milan Levar, Reichl-Kir, Zoran Pusić, Oliver Frljić i slični. Važno je i da nauče kako slati stalno u EU e-mailove kojima se prokazuju svi koji hrvatski misle ili pjevaju o Hrvatskoj…

Pa kakve to ima veze s Churchillovom izjavom, zapitat ćete se. Itekako ima.

Rodio sam se poslije II. Svjetskog rata i jedini fašizam koji sam doživio bio je velikorspski Miloševićev fašizam. Nije počeo s Miloševićem. Još 1984. ako ne i prije postalo mi je jasno o njegovom postojanju u Srbiji. Tražili su vođu i našli ga u Miloševiću. Kreirali su ga po ugledu na Mussolinija (ponašanje) i Hitlera.

Tako je Hitlerova izjava:

Njemačka i Austrija su dva oka u jednoj glavi

postala

Srbija i Crna Gora su dva oka u jednoj glavi.

Hitlerova izjava

Njemačka će biti svjetski faktor ili je neće biti

postala je

Srbija iz tri dela postat će cela ili je neće biti.

Kada sam dolaskom u Zagreb te 1987., dakle godine kada je srpski fuhrer došao na vlast, tvrdio kako će biti rata ljudi su me čudno gledali. Kao što su me i neki Hrvati u Beogradu čudno gledali kada sam ih pitao:

Zar vi ne vidite što se ovdje događa?

Njima je trebala godina dana da shvate pa su me nazvali telefonom i rekli:

Gore je nego što si nam Ti prošle godine govorio!

Znamo kako je dalje bilo i kako je krenula agresija na Hrvatsku.

Tko je zaustavio srpski fašizam?

Pa predsjednik Tuđman i hrvatski branitelji.

To su istinski antifašisti.

Tko je zaustavi genocid u Bihaću, za koji je američki vojni ataše u Hrvatskoj tvrdio da bi bio razmjera onim Hitlerovim u II. Svjetskom ratu.

Tuđman i hrvatski branitelji.

Pa koje antifašiste uopće znate ako ne hrvatske branitelje?
Vidjeli smo što Hodak govori o nasljednicima onih iz II. Svjetskog rata, koji sebe proglašavaju antifašistima. Cjelokupnu svoju aktivnost su usmjerili protiv hrvatski branitelja, a vlast ih finansira i nagrađuje.
Ima li logike da se oni koji progone istinske antifašiste sebe nazivaju antifašistima. Ima, ako se sjetimo Churchilove izjave.
Zapravo je nevjerojatno kako je Churchil točno, u jednoj rečenici, opisao današnje hrvatske „antifašiste". Doista, zar nisu istinski fašisti oni koji se bore protiv istinskih antifašista? A što su onda oni koji ih plačaju i nagrađuju?
Vidimo da u Hrvatskoj biraju upravo ove „antifašiste". One koji uporno „dokazuju" genocidnost hrvatskog naroda. Zapravo, to nas i ne treba iznenaditi. Pa da su Srbi i pobili u Bihaću stotinjak tisuća ljudi, pobijeni bi samo bili mrtvi ljudi. Ali ljudi. Ali zar nije mnogo gori genocid koji s napravili hrvatski branitelji u Oluji? Zar nije mnogo gore od ljudi napraviti zečeve?

Hvala.
akademik Josip Pečarić

glasbrotnja.net, 31. 05. 2014.
Dragovoljac.com, 01. 06. 2014.
http://www.dragovoljac.com/index.php?option=com_content&view=article&id=24716:govor-akademika-pearia-na-predstavljanju-knjige-u-posuju&catid=13:razno&Itemid=13

TUĐMAN O VUKUŠIĆEVIM FALSIFIKATIMA, KRIVOTVORINAMA, FRUSTRACIJAMA...

-------- Izvorna poruka --------
Naslov: Tuđman o Vukušićevim falsifikatima, krivotvorinama, fustracijama...
Datum: Fri, 06 Sep 2013 01:04:40 +0100
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: undisclosed-recipients:;

Izgleda da je praksa Hrvatskog tjednika, o kojoj sam već pisao, da daju komentare nekih mojih tekstova, a da nisu prenijeli moj tekst. To me doista već i zabavlja. S obzirom da su u prvom podnaslovu prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana i mene nazvali "Beogradskim kompleksašima" moram priznati da su pogodili "u sridu". Kako i ne bih bio iskompleksiran kada se u moju čast organiziraju međunarodne konferencije, posvečuju brojevi međunarodnih časopisa, i sl. A i prof. Tuđman može također navesti niz razloga za takve svoje komplekse.

Kako ne bih bio iskomleksiran Vukušićevom genijalnošću kada je on bolji matematičar od mene. Tako konstatira kako sam ja većinu profesionalnog života proveo u Birogradu. Koje li genijalnosti: Doista sam u Zagreb došao s 100 objavljenih radova, a dogodine će se održati međunarodna konferencija u čast mog tisućitog rada. Ja se bavim nejednakostima, ali ipak genijalni Vukušić zna kako je 900 manje od 100. Nadam se da to neće doznati u HAZU jer ga mogu odmah izabrati za akademika umjesto mene.

A zapravo, možda i nije tako genijalan već je samo pokupio ovaj genijalni račun od jednog ljevičara kojemu sam već na isti način narugao. Zanimljivo je kako jednako misle, zar ne? Naravno u Hrvatskom tjedniku ne daju i moj tekst jer bi bilo očito da

se on brani, od onog što ja govorim o njegovom poimanju pomirbe u početku rata brani, odlukom iz 1999. A doista se ne treba pozivati na Kazimira Svibena. Kazimir je bio izuzetno intelegentna osoba! (Uzgred budi rečeno Sabor nije ni usvojio njihovo Izvješće, a komentar Kazimira Svibena je objavljen u mojoj knjizi.) Izdvojit ću samo jednu rečenicu koja pokazuje koliko on plitko gleda na događaje, neistinito ih prezentira,a koja je posebno i izvučena iz teksta (valjda kao krunski dokaz njegove pameti): *Miro (Miroslav, op. JP) Tuđman je početkom 1990., dok se njegov otac s HDZ-om pripremao za prve višestranačke izbore u Hrvatskoj, s Antunom Vujićem i Zvonkom Lerotićem osnovao Socijal-demokratsku stranku Hrvatske koja je na tim izborima nastupila u koaliciji s Račanovim neokomunistima, s kojima se na kraju i sjedinila.*

Naravno, ovo je tipična Vukušićeva neistina jer su bili sa Savkinom Koalicijom narodnog sporazuma. Lerotić je nedugo poslije izbora postao savjetnikom Predsjednika, a prof. Tuđman je ocu bio blizak suradnik, a i poznato je koje je sve funkcije obnašao. Naravno, Vukušić kao ne napada Predsjednika već njegove suradnike. Da umreš od smijeha. Zapravo je dobro Vukušić i napisao kako sam "uznemiren" ovakvim njegovim "istinama" i njegovom fanscinantnom logikom!

Kako, Vukušić nije pošteno odgovori na moje prigovore ne treba ovdje posebice raščlanjivati to što je pisao. Zapravo, u pismu prof. Tuđmana puno toga o čemu sam pisao, pa će svatko moći zaključiti o čemu se radi. Zato vam šaljem taj tekst prof. Tuđmana. Iz njega se lako može zaključiti zašto Vukušić lažno interpretira Tuđmanove najnovije intervjue i napada ga. Zapravo, lako mpžete zaključiti koga on zapravo štiti.

Poštovano uredništvo,

Hrvatski tjednik, u broju od 29. kolovoza 2013., str. 46-49, objavio je 24 nastavak feljtona Bože Vukušića „Labradorovci protiv hrvatske

države“. Naslov je tog 24 nastavka „Odnos Miroslava Tuđmana i Josipa Perkovića“ u kojem B. Vukušić iznosi na moj račun niz insinuacija i diskvalifikacija, služeći se neistinama, lažima i falsifikatima. Zato Vas molim da sukladno pozitivnim zakonskim propisima objavite moj odgovor, ne radi polemike s B. V. jer se on očito ne želi ili ne može susresti s argumentima, nego radi Vaših čitatelja.

Pitan za mišljenje o lex Perković dao sam dva interviewa. Razgovori su objavljeni pod sljedećim naslovima: M. Tuđman „Štiteći Perkovića, lijeva opcija štiti svoju mračnu prošlost. Milanović je doista naslijedio slučaj Perković, ali ne od HDZ-a i Tuđmana, nego od SKH i Račana“ (**Hrvatski tjednik**, 4. srpnja 2013., str. 26-27.); te M. Tuđman: „Da je Franjo Tuđman proveo lustraciju, imali bismo građanski rat“ (**Večernji list**, 5. srpnja 2013., str. 10-11.).

Već poruke ovih naslova pobijaju osnovnu tezu B. Vukušića koji tvrdi: „Miroslav Tuđman je, dakle, u sklopu rasprave o lex Perković progovorio i o razlozima zašto, navodno, na početku stvaranja samostalne hrvatske države nije provedena lustracija, ***želeći ostaviti dojam da je to bio službeni stav državne politike*** i njenog glavnog stratega dr. Franje Tuđmana“ (str. 46, podvukao M.T.).

B. Vukušić zastupa tezu da je lustracija bila dio službene politike predsjednika Tuđmana: „Stoga tvrdnja da bi pokušaj njene provedbe doveo do građanskog rata predstavlja tek paušalnu, ničim argumentiranu pretpostavku te ***izaziva sumnju da je kao takva bila sastavni dio državne politike dr. Franje Tuđmana*** (str. 46, podvukao M.T.).

Opće je poznato da je predsjednik Tuđman svoj program gradio na pomirbi. „Prvi predsjednik upotrijebio je istu ideju pomirbe na kojoj je stvarana i EU ('opraštanje'). Pomirba nije značila izjednačavanje ideologija, nego zajedništvo svih opcija oko programa stvaranja države Hrvatske“ (M.T., **Večernji list**, 5. srpnja 2013.). No, za Vukušića program pomirbe predsjednika Tuđmana nije ni argument

niti je povijesna i politička činjenica. Prema Vukušiću „Do sada je bilo poznato da su glavni protivnici lustracije u Hrvatskoj … bili Josip Manolič, Ivan Fumić i Slavko Goldstein“. Po Vukušiću od sada i M. Tuđman, spada u tu grupu „… protivnika hrvatske države“. Jer: „… navedena tvrdnja Miroslava Tuđmana nameće dva pitanja: u jednom slučaju kako tumačiti mogućnost prikrivenih stajališta Franje Tuđmana nasuprot poznatim javnim, a u drugom slučaju, ako prikrivenih stajališta nije bilo, kakva je vjerodostojnost Miroslava Tuđmana u pogledu te problematike. Nameće se zaključak da se takvim insinuacijama najvjerojatnije želi oprati vlastita savjest…“ (str. 46-47).

Dakle, prema B.V. poznato je da je predsjednik Tuđman javno zagovarao lustraciju, a samo je prikriveno mogao provoditi politiku pomirbe! Ako pak ni prikrivenog stajalište o pomirbi nije bilo, koja je onda moja vjerodostojnost jer se protivim „poznatim javnim“ stajalištima službene politike o lustraciji tvrdnjom da bi lustracija početkom 1990-te bila uvod u građanski rat i otvaranje „unutarnje“ bojišnice, te da od hrvatske države i samostalnosti ne bi bilo ništa? Budući da zagovaram takvu tezu Vukušić zaključuje „…da se takvim insinuacijama najvjerojatnije želi oprati vlastita savjest…“!??

Zaključak B. Vukušića nema veze s činjenicama, ni sa zdravom pameću. Da je predsjednik Tuđman želio provesti lustraciju 1990-te mogao je to provesti jer je HDZ imao parlamentarnu većinu u Saboru. Ali to je bilo protiv njegove ideje pomirbe, jer mu je glavni cilj bio stvaranje hrvatske države i okupljanje svih snaga – i lijevih i desnih – na toj povijesnoj zadaći. Bilo bi iluzorno očekivati da Vukušić navede „poznata javna“ stajališta predsjednika Tuđmana, druga i suprotna onih o pomirbi.

No, da cijela priča o stajalištu predsjednika Tuđmana o lustraciji, koju B. V. dovodi u kontekst rasprave o lex Perković, nema smisla svjestan je i on sam. Jer i sam navodi da lustracija ni u jednoj zemlji ne može nikoga osloboditi i abolirati od ubojstava s političkom

pozadinom koja „… ne spadaju u djelokrug bilo kojeg lustracijskog zakona ili propisa, nego se isključivo mogu tretirati kroz kazneni zakon“ …“ (str. 47). Unatoč tome Vukušić mene smatra odgovornim radi toga što se „… u nedogled produžio *rok trajanja* neformalne, prešutne i nepisane amnestije počinitelja čak i najtežih kaznenih djela iz vremena komunizma…“ jer je „…to po nekima poput Miroslava Tuđmana bila profesionalna obveza“ spriječiti. Vukušić sam tvrdi da zločini ne zastarijevaju – bez obzira na ne postojanje zakona o lustraciji - ali mene optužuje da se time nisam bavio zbog „prikrivanja vlastitih propusta u prošlosti?“.

Dakle, prema Vukušiću zločini ne zastarijevaju. Ali ja sam kriv što su se rokovi amnestije u nedogled produljivali. Moja je profesionalna obveza bila – što? Baviti se rokovima koji ne zastarijevaju? Ali time se nisam bavio jer sam prikrivao 'vlastite propuste iz prošlosti', za koje ni Vukušić ne zna koji su pa ih i sam stavlja pod upitnik!

On svoju priču o „Labradorovcima protiv hrvatske države“ u 24-om nastavku gradi i na pisanju Vice Vukojevića koji je navodno bio „predmet i obavještajne spletke u režiji Josipa Perkovića“, budući da je Hrvatska izvještajna služba (HIS) u cilju Vukojevićeve „javne kompromitacije“ pokrenula 1998/1999. godine operativnu akciju „Barakuda“ a na prijedlog J. Perkovića. Prema B. V. akcija je bila „obrazložena potrebom borbe protiv organiziranog kriminala, a zapravo je bila izmišljena zbog kompromitacije određenog broja javnih osoba u Hrvatskoj“ (str. 48). Vukušić se poziva na V. Vukojevića koji tvrdi da su ga: „… Perković, odnosno Marinov, Akrap i Miroslav Tuđman na krajnje perfidan način, raznim insinuacijama, bez ikakva dokaza i utemeljenja, pokušali … povezati s podzemljem i čak mi podmetnuti sudjelovanje u pripremanju nekakvih likvidacija“ (str. 48).

Nemam pristup dokumentima HIS-a iz 1990-ih, pogotovo ne dokumentima o operativnim akcijama. Osim toga za korištenje tih dokumenata i podataka bila bi potrebna njihova deklasifikacija. Osobno, nikada javno nisam koristio klasificirane podatke koji su mi

bili poznati, pa to ni ovom prilikom ne želim činiti. No, da se i u ovom slučaju radi o diskvalifikacijama (ili frustracijama) od strane V. Vukojevića i B. Vukušića, svaki objektivni čitatelj može zaključiti posredno iz slijedećih činjenica. Prvo, neistina je da je J. Perković imao status savjetnika u HIS-u. Drugo, kao glavni dokaz kojim B. V. obrazlaže pozadinu operacije „Barakuda" navodi „sadržaj pisma kojega je ravnatelj HIS-a uputio 31. prosinca 1998. predsjedniku RH Franji Tuđmanu" sugerirajući tako čitatelju da sam ja pisao ili potpisao taj dopis. Javna je činjenica da u prosincu 1998. nisam bio ravnatelj HIS-a, jer sam te dužnosti razriješen na vlastiti zahtjev u svibnju 1998. (Ponovo sam imenovan u lipnju 1999.). Treće, kakva je to kampanja „javne kompromitacije" vođene tijekom 1998/1999. protiv Vice Vukojevića na „krajnje perfidan način, raznim insinuacijama" koja završava njegovom „kompromitacijom" na način da je u prosincu 1999. godine izabran na osam godina za suca Ustavnog suda? Ako je točno da je takva kampanja vođena, a rezultat je njegov izbor za ustavnoga suca, onda bi trebalo prihvatiti jednu od opcija: ili a) da se na mjesto ustavnog suca dolazi po logici kompromitacije i političke kazne, ili b) da HIS-ove kampanje kompromitacije V. Vukojevića nije ni bilo budući da je izabran za suca Ustavnoga suda.

Četvrto, B. V. koristi sliku kao argument koji čitatelju treba sugerirati kakva je vrsta ljudi vodila „javnu kompromitaciju" V. Vukojevića. Da bi B, V. prikazao kontinuitet HIS-a s udbašima, a njegovih djelatnika privrženost Titu, uz svoj tekst objavljuje i fotografiju Gordana Akrapa – ispod slike komunističkog maršala Tita. Kaže se da slika govori više od tisuću riječi. Međutim, ono što se za ovu fotografiju ne kaže je da je snimljena koncem 1989. ili početkom 1990. u poznatoj baraci HDZ-a u Savskoj 16, kada je Gordan Akrap bio predsjednik Mladeži HDZ-a. Kako je to tek jedna od fotografija iz toga prostora i vremena, lako je dokazati da je Titova slika fotomontažom ubačena na izvornu fotografiju. B. Vukušić treba se očitovati je li autor falsifikata ili je nasjeo na nečiji falsifikat. No, činjenica je da tadašnjem predsjedniku Mladeži HDZ-a pripisuje poklonstvo Titu, a središnjici HDZ-a u Savskoj 16 da je

bila „ukrašena“ Titovim slikama. (No, možda je prikazani falsifikat tek najava razrade teze o HDZ-u kao depandansi SKJ i KOS-a, teze koju su ionako prvi plasirali „Labradorovci“) .

Rečenice kojima B. Vukušić završava svoj tekst, uredništvo je izdvojilo velikim slovima kao poantu njegove poruke: „O čudnom odnosu između Miroslava Tuđmana i Josipa Perkovića postoji pregršt svjedočenja i dokumenata. Oni opovrgavaju tvrdnje da je ta veza bila površna i beznačajna. Možda će ona na kraju, ako M. Tuđman uistinu ne okrene leđa J. Perkoviću, i imati neke pozitivne posljedice za budućnost udbaške družine u Hrvatskoj, ali će se u tom slučaju teško moći spriječiti da se negativno ne odrazi na status Miroslava Tuđmana“ (str. 47).

Na stranu činjenica da samo za Vukušića i u njegovoj mašti „postoji pregršt svjedočenja i dokumenata“ o „čudnom odnosu“ između M. Tuđmana i J. Perkovića. Poruka je smušena, nerazumljiva i kontradiktorna u svojem nastavku: veza između M. Tuđmana i J. Perkovića imat će „pozitivne posljedice za budućnost udbaške družine u Hrvatskoj“ – ako ja ne okrenem leđa Perkoviću. A ako okrenem leđa Perkoviću – onda će valjda imati negativne „posljedice za budućnost udbaške družine u Hrvatskoj“. U prvom slučaju to će se negativno odraziti na moj status (?!), a u drugom slučaju vjerojatno će to biti pozitivno za moj status?

B. V. poručuje da „budućnost udbaške družine u Hrvatskoj“ ovisi - o mom mišljenju o J. Perkoviću. Mene pak upozorava da ako promijenim svoje mišljenje o Perkoviću da ću ugroziti svoj status i time vlastitu budućnost. Do statusa mi nikada nije bilo posebno stalo, ali do vlastita mišljenja i te kako držim. Jer, misao i mišljenje čovjeku može osigurati vjerodostojnost i dostojanstvo.

Što mislim o „slučaju“ Perković, tj. o lex Perković već sam rekao i u tjedniku za koji i Vukušić piše: „Meritum stvari nije uloga i odgovornost Josipa Perkovića kao jednog od ključnih ljudi Službe državne sigurnosti. Kada bi tome bilo tako, onda bi o njegovoj

sudbini odlučivalo pravosuđe. Međutim, srž je problema u tomu da je u njegovu 'obranu' stala cjelokupna lijeva opcija: od predsjednika države, Vlade, vladajuće koalicije u Saboru, tj. zakonodavna i izvršna vlasti, do DORH-a. I imaju pravo kada tvrde da se njihovo zauzimanje za 'lex Perković' ne odnosi na Josipa Perkovića, odnosno da se zakon ne donosi zbog jednog pojedinca. Za lustraciju je nakon 22 godina od osamostaljenja prekasno i to nije opasnost za SDP. Međutim, jest otvaranje toga pitanja. Naime, SDP nije se odredio prema svome komunističkom nasljeđu. Afera Perković postavlja pitanje odgovornosti komunističke partije za zločine počinjene od 1945. pa sve do propasti Jugoslavije i agresije na Hrvatsku. Lijeva se opcija, i SDP i HNS, skriva iza antifašizma, pravdajući antifašizmom sve zločine totalitarnog komunističkog sustava. Duboke podjele u hrvatskom društvu i na političkoj sceni izviru upravo iz te nespremnosti da se SDP odredi prema svojim komunističkim korijenima, uzorima i vrijednostima" **(Hrvatski tjednik**, 4. srpnja 2013., str. 26.).

Međutim, ta dimenzija odgovornosti lijeve opcije za zločine Vukušića uopće ne interesira. On se bavi falsifikatima: krivotvori osnovne postavke političkog programa predsjednika Tuđmana, meni pripisuje nevjerodostojnost i nečistu savjest jer zastupam tezu da bi lustracija 1990-ih vodila u građanski rat, HIS-u da je vodio prljavu kampanju radi diskreditacije V. Vukojevića koja je završila njegovim izborom za ustavnog suca, a HIS-ove djelatnike diskreditira krivotvorenim fotografijama.

Ostrašćen i zaslijepljen predmetom kojim se bavi B. Vukušić postao je zatočenik vlastitih predrasuda, frustracija i nečiste savjesti. B. Vukušić ne može razlučiti činjenice i istinu o (povijesnim) događajima od svojih projekcija i falsifikata. Zato je ovaj odgovor namijenjen čitateljima koji svoje sudove žele temeljiti na činjenicama i dokazima.

Prof. dr. Miroslav Tuđman

Zagreb, 31.8.2013

-------- Izvorna poruka --------
Naslov: Tuđman o Vukušićevim falsifikatima, krivotvorinama, frustracijama...(2)
Datum: Fri, 06 Sep 2013 10:28:03 +0100
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima:undisclosed-recipients:;

Dragi Miro,
Zahvaljujem Ti (mislim da to mogu reći i u ime profesora Tuđmana) na lijepim riječima. Zapravo ja Te doživljavam kao svog suradnika jer sam puno puta koristio Tvoje sugestije. To što si mnogo mlađi od mene i prof. Tuđmana ispunjava me ponosom.
I ovo pismo pokazuje kako znaš što je bit problema. Završetak pokazuje kako znaš da je lustracija sprovedena. Lustriran sam ja i mnogi slični Tuđmanisti. Oni koji su podržavali Sanadera - nisu. Pojavljuju se u novinama, televizijama. I pričaju o lustraciji:)
Pišeš, zapravo, o našem Franji što pokazuje da Ti je jasno tko je glavna meta napada

Moram priznati da sam ja bio mnogo naivniji. Bio sam doista iznenađen kada sam vidio da su se neki (npr. Vukojević, Vukušić,....) priklonili Sanaderu za koga se vrlo brzo moglo vidjeti da sprovodi detuđmanizaciju HDZ-a. Još kod ustupanja Haagu nadležnosti nad Bljeskom i Olujom smjenio je Pašalića koji se kao podpredsjednik Sabora tome žestoko suprostavio. I lustrirao sve nas tuđmaniste:)))

Pišeš o istini što pokazuje da Ti je očito kako Vukušić cijeli svoj napad na prof. Tuđmana počinje lažnom interpretacijom intervjua prof. Tuđmana. Zato sam vam svima poslao cijeli intervju iz HT.
Naravno, Vukušić to preskače i spominje 1999. godinu. Možda čovjek doista ne zna što se sve događalo u razdoblju od 1992. do 1999. tko bi znao:)
Kada budem doma poslat ću Ti ime ili imena lijevičara koji koriste iste glupe tvrdnje kao i Vukušić (zanimljiva koincidencija, zar ne :). Uvijek me razveseli kada vidim kako su sve dobro naučili pa se svima mogu narugati na isti način:)
Bog,
Josip

Ponosan sam što postoje ovakvi ljudi u Hrvatskoj, poput Vas g.Pečarić, i poput M.Tuđmana. Presretan sam što primam Vaše mailove. Nikad naklapanje, uvijek istina.
Ponosan sam što sam odrastao u vrijeme predsjednika Tuđmana. Premlad za rat, a opet dovoljno star da zapamtim najbitnije. Djeca su iskrena, i znaju prepoznat ono nešto u čovjeku. I može meni danas o Tuđmanu govoriti tko god što hoće, ali kad gledam onaj dokumentarac "Tuđman" (mislim da je Sedlarov), kad mu gledam lice, slušam riječi, kad se sjećam njegovih djela, i pogledam stare snimke na youtube... mogu reći samo ovo: Franjo Tuđman je bio vjerodostojan. I nema ga tko to može opovrgnuti. Već 13 godina na vlasti su izdajice, klevetnici i krivokletnici, ljudi bez morala i karaktera, ljudi kojima je sve relativno i koji lebde u zraku naglavačke i tvrde da stoje s obje noge na zemlji... i nikako da već jednom odlebde odavdje. Pa uostalom, ako mi ne vjerujete, bilo bi najbolje usporediti govore, nastupe i intervjue Tuđmana, Mesića i Račana. Govorim o video usporedbi. Samo ako ih gledate i slušate, vrlo brzo postane vam jasno tko je državnik a tko je

"došao bez svadbenog ruha" (da parafraziram Mt 22,12-13), tj. tko je onaj koji tamo ne pripada. Postane jasno tko voli Hrvatsku i razumije ovaj narod, a tko je "vršitelj dužnosti" ili kako je to prekrasno filmski prikazano u Tolkienovom Gospodaru prstenova - "Gondor nema kralja" (ima naime samo upravitelja, čuvara prijestolja koji si je prisvojio prijestolje, kraljevstvo propada a trenutak je sve mračniji i vremena više nema). Da pojednostavim, postane jasno tko je muljator. A Tuđman očito nije muljator. I u tih 13 godina neprijateljske domaće vlasti i žestoke detuđmanizacije, nisam primjetio dokaze protiv Franje Tuđmana, ni protiv obitelji Tuđman, ni protiv g.Miroslava Tuđmana... Iz toga se može zaključiti ili da je Tuđman kriminalac a oni njegovi suradnici, sve znaju i skrivaju - ili da su oba Tuđmana nevina, a ovi kleveću. Zaključak se nameće sam po sebi ;) Ako to usporedimo s npr.Titom - možemo iznositi dokaza koliko želimo, možemo ukazivati na dvostruke kriterije, ali oni će ga i dalje slaviti. Dakle, da imaju dokaze već bi ih pokazali, jer znaju da nam je do istine stalo, a ne do ideologije.

Pozdravljam i Vas, i gospodina Tuđmana, i sve Hrvate koji nisu "pogubljeni" u vremenu i prostoru, na krivoj strani povijesti. Želim Vam svima da se uspješnije probijate po medijima, pogotovo televiziji! Lijepi pozdrav!

-------- Izvorna poruka --------
Naslov: Vukusic i Tomic
Datum: Thu, 19 Sep 2013 11:12:12 +0200
Šalje:josip pecaric <pecaric@element.hr>
Prima:undisclosed-recipients:;

Dragi Miro,
Obecao sam Ti tekst u kojem sam reagirao na tvrdnje

ljevicara koji na isti nacin kao Boze Vukusic proucava moju biografiju.
Radi se o Anti Tomicu, a tekst sam dao u svojoj knjizi "Za hrvatske vrednote", str. 133-136. Tada mi je bilo mnogo interesantnije, nego ovo ponavljanje BV-a, pa sam bio mnogo zanimljiviji:)
Tekst je komentirao i Damir Pesorda u Hrvatskom listu, a na predstavljanu u Splitu vodidelj je sugerirao da ga se kopira i dijeli sugradjanima :)
Bog,
Josip
P.S. Oprosti sto Ti ovo saljem tek sada, ali puno je obaveza, a treba to i pronaci.

DARIO KORDIĆ, ZAGREB, 2019.

LUKA MIŠETIĆ ODGOVORIO NOVOM LISTU: ŠTO JE KORDIĆ UČINIO DA BUDE PROGLAŠEN "RATNIM ZLOČINCEM KOJI JE UBIJAO DJECU U AHMIĆIMA"?

Mihaela Tikvica /Gordana Sarkotić
3. travnja 2019. u 21:15

Nekadašnji odvjetnik generala Gotovine, Luka Mišetić, komentirao je članak Novog lista: "**Večeras će ratni zločinac zagrebačkim studentima govoriti o vjeri u Isusa**". U navedenom članku Novi list kritizira studentskog kapelana don Damira Stojića zbog organizacije ovog predavanja, nazivajući Darija Kordića ratnim zločincem te navodeći kako je osuđen je zbog pokolja koji su u selu Ahmići kod Viteza počinile snage Hrvatskog vijeća obrane pod njegovom kontrolom.
"Najmlađa žrtva Kordićevih vojnika bila je beba stara tri mjeseca, a nastarija – starica u devedesetim godinama života." – naveo je Novi list.
"**Što je Kordić učinio da bude proglašen ratnim zločincem koji je ubijao djecu u Ahmićima?**" Sud je utvrdio da je svojom prisutnošću dao političku potporu Blaškiću na sastanku gdje je Blaškić izdao zapovjed za pokolj u Ahmicima. **A Blaškić kasnije oslobođen**." – napisao je **Luka Mišetić** na svom Twiter profilu reagirajući na članak Novog lista.
Ispod objave razvila se podulja rasprava.

Za Kordića nisu navedeni dokazi da je ikad naredio klanje i paljenje

Odgovarajući na jedan od komentara, Mišetić je napisao:
"Dobro sam upoznat sa presudom žalbenog vijeća. Usporedite to sa prvostupanskom gdje je Kordić dao "potporu" Blaškićevoj zločinačkoj zapovjedi. Kad je Blaškiću ukinuta, Kordić je postao kriv jer je dao potporu nepoznatnom "nekome" iako je prvostupanjsko utvrdilo da zapovjednici poput Ljubičića su mogli na svoju ruku izdati zločinačke zapovjedi (ispod). Ostaje nejasno: kako je mogla zločinačka zapovijed ići bez potpore odgovornog vojnog zapovjednika Blaškića, a ne bez predsjednika HDZ Kordića?"

Dario Kordić i general Željko Glasnović podržali Hrvatsku republikansku stranku uoči izbora u BiH

Na komentar jednog korisnika da je Vijeće utvrdilo da je Blaškić dao naredbu za napad, a Ljubičić za klanje i paljenje, te da je utvrđeno da je sve bilo pod političkim pokroviteljstvom Kordića, Luka Mišetić je odgovorio:
"Netočno. Nisu utvrdili tko je taj koji je dao zapovijed za klanje i paljenje. Niti su naveli dokaz da je Kordić takvo nešto ikad zatražio, naredio, itd." – napisao je dodajući ispod isječak iz zaključaka sudskog Vijeća, u kojemu se ne navode dokazi za takvu Kordićevu ulogu, već se samo navodi da je Raspravno vijeće "uvjereno da je Kordić bio prisutan na sastancima političara na kojima je odobren napad".

Luka Misetic@MiseticLaw

Sto je Kordic ucinio da bude proglasen"ratnim zlocincem koji je ubijao djecu u Ahmicima?" Sud je utvrdio da je svojom prisutnoscu dao politicku potporu Blaskicu na sastanku gdje je Blaskic izdao zapovjed za pokolj u Ahmicima. A Blaskic kasnije oslobodjen.

Članak Novog lista bio je poticaj za aktiviste koji su upali na predavanje?

Podsjetimo, na predavanju "Bog iza rešetaka" kojega je, u organizaciji studentskog kapelana don Damira Stojića i Zavičajnog kluba hercegovačkih studenata, držao Dario Kordić, u jednom je trenutku došlo do nereda. Naime, u dvoranu su upali aktivisti koji su

počeli skandirati „ratni zločinac“ te su nosili natpis „Dario Kordić – ratni zločinac.“ Na takav potez aktivista žustro je reagirala publika i izbacila ih iz dvorane. Moderator je smirivao situaciju dok je Kordić rekao „Bože oprosti im, ne znaju što rade.“ Kordić je poručio kako se moli i za dobronamjerne i nedobronamjerne. Više o tome pročitajte**ovdje**.

(VIDEO) Na tribinu o vjeri upali aktivisti i napali dugogodišnjeg haaškog uznika Darija Kordića

Dario Kordić na tribini je govorio o trenutcima najveće patnje tijekom dugih 17 zatvorskih godina i kako je ondje susreo Boga koji ga je promijenio i kako je iz njega crpio mir i snagu.

Kordić je na tribini opisivao svoj put od ulaska u zatvor pa sve do izlaska. Rekao je kako je Bog čistio njegovu dušu. „Ja sam u svom srcu čuo glas koji je govorio: Dragi moj sine, prepusti se u moje ruke, tvoju parnicu ću ja voditi“, kazao je.

Sin Darija Kordića putovao s Bad Blue Boysima Europom, a sad s dečkima odlazi na duhovne obnove!

Tko je Dario Kordić?

Dario Kordić jedan je od vodećih političara bosanskih Hrvata od 1992. do 1995., potpredsjednik i član Predsjedništva Hrvatske Zajednice Herceg-Bosne (HZ H-B), a kasnije Hrvatske Republike Herceg-Bosne (HR H-B); od 1994. do 1995., predsjednik Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (HDZ-BiH).

Bio je jedan od političkih vođa HZ H-B u središnjoj Bosni. Zbog ratnih zločina počinjenih u bošnjačko-hrvatskom sukobu. Međunarodni sud za ratne zločine počinjene na području bivše Jugoslavije osudio ga je na 25 godina zatvora.

Kakva je situacija bila u srednjoj Bosni 1992-1995.?

Hrvatska mjesta središnje Bosne: Busovača, Vitez, Novi Travnik i Nova Bila našla su se u okruženju bošnjačkih snaga i pod oružanom vatrom bošnjačkih vojnika, potpomognutim jedinicom stranih islamskih dobrovoljaca El Mudžahid, što je potrajalo dvije godine. Iako je omjer snaga bio deset na prema jedan u korist bošnjačke vojske hrvatski branitelji se uspijevaju obraniti.

Dario Kordić, 'Prlić i drugi' – žrtve paradoksalnih presuda Haškoga suda

Kada je podignuta optužnica Haškog tribunala protiv Kordića i kakva je bila presuda?

Dana 10. studenoga 1995., tadašnji tužitelj Haškog tribunala podiže protiv Kordića i njegovih suradnika optužnicu zbog teškog kršenja međunarodnog prava, odnosno zločina protiv čovječnosti počinjenih nad bošnjačkim stanovništvom u gradovima, selima i zaseocima Lašvanske doline, prije svega u Ahmićima.

Zbog političke odgovornosti koju je imao u vrijeme pokolja u Ahmićima i bošnjačko-hrvatskog sukoba u dolini Lašve, Kordić je osuđen na 25 godina zatvora, mnogo više od bilo kojeg od vojnih zapovjednika koji su izravno sudjelovali u tim operacijama: Tihomir Blaškić 9 godina, Mario Čerkez 6 godina, Paško Ljubičić 10 godina i Vlado Šantić 18 godina.

Šerić: Haaški tribunal trebao je osloboditi i Darija Kordića koji nije držao oružje u rukama niti je izdavao naloge

Na čemu se temeljila presuda i kakve su njezine posljedice?

Čitava presuda temelji se na svjedočenju zaštićenog svjedoka optužbe AT, koji je i sam sudjelovao u akciji u Ahmićima u kojoj je ubijeno 116 bošnjačkih vojnika i civila, uključujući i nekoliko djece. Svjedok AT je izmijenio prvobitni iskaz, vjerojatno da bi dobio manju kaznu, prebacivši zapovjednu odgovornost s Tihomira Blaškića na Daria Kordića. Prema tom svjedočenju, Kordić je bio nazočan sastanku u Busovači s kojeg je došla zapovijed za napad na Ahmiće. Tim je svjedočenjem Blaškićev odvjetnik Anto Nobilo podupirao tezu o dvostrukoj liniji zapovijedanja koja je oslobađala njegova klijenta. Nema niti jednog drugog vjerodostojnog dokumenta niti svjedočenja koji bi tu tezu poduprli. Naprotiv, naknadno je ustanovljeno da je odvjetnik Nobilo zasnivao tezu o dvostrukoj liniji zapovijedanja na izvješću MUP-a, čiji je izvor bio on sam.

Kordićeva presuda je bila pravna podloga za sljedeću optužnicu, hercegbosanskoj šestorci (Prlić, Stojić, Praljak, Petković, Ćorić i

Pušić) za udruženi zločinački pothvat pod vodstvom dr. Franje Tuđmana s ciljem pripajanja Herceg-Bosne Hrvatskoj.
Mnogi su se pitali koliko je Kordićeva presuda pravno utemeljena. Zaključeno je da je Haaškom sudu, odnosno međunarodnoj zajednici, bila potrebna visoka presuda za političku odgovornost kako bi se mogla podići optužnica za udruženi zločinački pothvat na čelu s Franjom Tuđmanom, u cilju stvaranja Velike Hrvatske, kako se navodi u optužnici, a to se vidi iz članka 133.,136. i 142. Presude Dariju Kordiću i Mariju Čerkezu koji citiran glasi:
Čl 142. Pretresno vijeće zaključuje da je predsjednik Tuđman gajio teritorijalne pretenzije prema Bosni i Hercegovini, koje su bile dio njegovog sna o Velikoj Hrvatskoj koja bi uključivala zapadnu Hercegovinu i Srednju Bosnu.

Kako se Dario Kordić izjasnio o djelima za koja ga se tereti?
Dario Kordić se izjasnio da nije sudjelovao niti u vojnoj operaciji niti u zločinu u Ahimićima, da nije izdao zapovijed za tu akciju i da nije kriv za zločine za koje ga haaški tribunal tereti.
'**Najbolji pokazatelj da je Dario nevin je činjenica da na temelju dokumenta upravo to tvrdi Carla del Ponte** koja je nakon sramotne drugostupanjske presude, znajući da će prije ili kasnije izaći istina, podnijela zahtjev za obnovu postupka protiv Blaškića u kojem navodi da su **MUP i Vlada RH krivotvorili dokumente**. Nažalost, **Sudsko vijeće nije odobrilo ponavljanje postupka iz formalnih razloga**, kako su naveli zbog pravne sigurnosti žrtava i osuđenih, a bez obzira što stvari ne odgovaraju činjenicama", podsjetio je povjesničar dr. sc. Josip Jurčević.
U lipnju 2014. godine, nakon višegodišnje robije, izašao je iz zatvora i stigao u Zagreb. U zračnoj ga je luci satima unaprijed čekalo nekoliko stotina ljudi, a među njima bili su Zvonimir Šeparović, Zdravko Tomac, Ivić Pašalić, Ante Kovačević, Biskup Košić i mnogi drugi.

Izvor: narod.hr

https://narod.hr/hrvatska/luka-misetic-odgovorio-novom-listu-sto-je-kordic-ucinio-da-bude-proglasen-ratnim-zlocincem-koji-je-ubijao-djecu-u-ahmicima

KOMENTAR LUKE MIŠETIĆA NA TWITERU**:**

Vidim da su moji komentari o Dariju Kordiću privukli pozornost, pa dopustite mi da iznesem činjenice. (THREAD). I Blaškić i Kordić su prvostupanjski osuđeni (u odvojenim slučajevima) za zločin u Ahmićima. Utvrđeno je da je Blaškić izdao zapovijed da se ubiju svih vojno sposobni muškarci, protjeruju civili i spale kuće. Kordić je osuđen zato što je bio prisutan na sastanku 15. travnja 1993. gdje je Blaškić navodno izdao spornu zapovijed, i logično je da Blaškić takvu zapovijed ne bi izdao bez Kordićeve političke potpore. Sud je također utvrdio da je zapovjednik vojne policije HVO-a, Pasko Ljubičić, izdao zapovijed da "ne smije biti živih svjedoka" u Ahmićima, ali je sud zaključio da je moguće da je Ljubičić izdao ovu zapovijed na svoju ruku, bez ovlaštenja Blaškića ili Kordića. U Blaškićevoj žalbi, Blaškić je uveo nove dokaze: izvješće o policijskoj istrazi RH provedenoj nakon 2000. godine, u kojoj je zaključeno da Blaškić nije mogao zapovijedati ili kontrolirati vojnu policiju HVO-a, da je Kordić bio de facto zapovjednik vojne policije HVO-a preko paralelne (ili dvostruke linije zapovijedanja, da je vojna policija izvršila ubojstva u Ahmićima, da Blaškić nikada nije izdao nezakonitu zapovijed, te da je umjesto toga u Kordićevom domu bio tajni sastanak gdje je Kordić izdao nezakonitu zapovijed za ubijanje u Ahmićima. Žalbeno vijeće se oslonilo na ovo hrvatsko izvješće da bi Blaškića oslobodilo odgovornosti za Ahmiće. U Kordićevom žalbom postupku, ni Tužiteljstvo, ni Kordić nisu tražili prihvaćanje novih dokaza koje je Blaškić uveo u slučaju Blaškića, jer su se oba složila da ti dokazi nisu vjerodostojni. Kordić je tvrdio da, budući da je Žalbeno vijeće zaključilo da Blaškić nikada nije dao nezakonitu zapovijed na sastanku 15. travnja 1993. godine, Kordić nije mogao pružiti "političku potporu" nepostojećoj zapovijedi, i mora biti oslobođen odgovornosti, a novi Blaškićevi dokazi da je Kordić izdao

nezakonitu zapovijed nisu bili pred sudom u Kordićevom žalbenom postupku. Žalbeno vijeće je zaobilazilo taj problem time što je potvrdilo Kordićevu žalbu, zaključivši da čak i da Blaškić nije izdao zapovijed, "netko" je takvu zapovijed izdao, i da "netko" ne bi izdao takvu zapovijed bez Kordićevog autoriteta. Tako je Žalbeno vijeće pod utjecajem "novih Blaškićevih dokaza" osudilo Kordića, bez izričito spominjanje da je vijeće koristilo "nove Blaškićeve dokaze" koji službeno nisu bili pred Žalbenim vijećem u Kordićevom slučaju. Međutim, kasnije je otkriveno da je izvor informacija sadržanih u "Blaškićevim novim dokazima," to jest izvješću hrvatske policijske istrage o Ahmićima, zapravo zapisnik policijskog intervjua s Antom Nobilom, Blaškićevim odvjetnikom, nakon što je Blaškić osuđen. Hrvatska je Vlada od Tribunala prikrila da je izvor informacija u policijskoj istrazi (da Blaškić nije izdao naredbu, da ne može kontrolirati vojnu policiju, te da je Kordić zapovijedao vojnom policijom i izdao nezakonitu zapovijed) bio Blaškićev vlastiti odvjetnik. Međutim, u tom trenutku, Blaškić je već oslobođen i živi u Hrvatskoj, a Kordić je izdržavao 25-godišnju zatvorsku kaznu u Austriji. Kasnije, Pasko Ljubičić je priznao krivnju pred sudovima u BiH, priznavši da je kriv jer "nije odbio nezakonitu zapovijed Tihomira Blaškića". Pasko Ljubičić osuđen je bio na deset godina zatvora. KRAJ

https://twitter.com/MiseticLaw

AKADEMIK IVAN ARALICA, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020.

NOVO PREDSTAVLJANJE KNJIGA O GENERALU PRALJKU U ZNAKU DETUĐMANIZIRANOG HDZ-A

Srdačno Vas pozivamo u utorak 3. travnja 2018. u 19 sati u Domu branitelja HVIDRA Slovenska 21, Zagreb na novo predstavljanje knjiga dr. sc. Miroslava Međimorca i akademika Josipa Pečarića

GENERAL PRALJAK II.
U OBRANI
HRVATSKOG NARODA
i
GENERAL PRALJAK III.
S PRIJEZIROM ODBACUJEMO
VAŠU PRESUDU

Knjige će, u nazočnosti autora, predstaviti
Mate Kovačević, kolumnist
Marko Jurič, kolumnist
Marko Ljubić, kolumnist

Predstavljanja knjiga generalu Praljku su svojevrsne su tribine u vremenu kada vlast zaboravlja na žrtvu velikog generala. Danas svi govore o tom sluganstvu vladajuće stranke. Evo što sam još 2002. govorio o detuđmanizaciji u HDZ-u (Rasprava sa Simpozija povodom treće obljetnice smrti prvog hrvatskog predsjednika, Zagreb, 2002.):

Detuđmanizacija i HDZ

Čini mi se da bi naslov ovog mog teksta mogao biti "Zašto Soros hvali Sanaderov HDZ?" On bi u sebi sadržao i bit odnosa HDZ-a prema detuđmanizaciji - glavnoj zadaći koju je dobila trećesiječanjska vlast u Hrvatskoj od svjetskih moćnika. Da bi razumjeli zašto je to bila njihova glavna zadaća moramo znati što svjetski moćnici podrazumijevaju pod tim pojmom. Na promociji knjige "Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća" Ivan Aralica je rekao (vidjeti *Dom i Svijet*, 23. svibnja 2002. ili drugo izdanje te knjige): "Prva se u procesu detuđmanizacije na udaru našla nacionalna država kao prvorazredna vrijednost. U čitavom nizu postupaka uslijedilo je njeno poniženje. Poniženje njenih oltara, insignija i njena postojanja." Usudio bih se poistovjetiti sam pojam detuđmanizacija sa željom svjetskih moćnika da neovisne i samostalne Hrvatske uopće nema. Da je vrate u nekakvu tvorevinu u kojoj bi opet vladali Srbi pa zvali je Zapadni Balkan ili, kako više vole reći u posljednje vrijeme, četvrta Jugoslavija.

Kako se prema detuđmanizaciji odnosio HDZ? Aralica u istom tekstu kaže: "Bio bi propust (…) ne reći da je detuđmanizacija zahvatila i Tuđmanove političke sljedbenike. Organizacijska prestrukturiranja među njima mogla su se očekivati. Personalna nadmetanja također su bila neizbježna. Ali su se dogodile i neke nesmotrenosti u formulaciji stava prema Tuđmanovu nasljeđu i, kao posljedica tih nesmotrenosti, krivi koraci u prilagodbi Tuđmanove političke misli suvremenim prilikama. Nije trebalo prihvatiti tezu detuđmanizatora da se njegovi nasljednici trebaju demokratizirati ako žele sudjelovati u budućem političkom životu, jer je Tuđman uveo demokraciju, a ne neokomunisti koji čine jezgru detuđmanizatora. Nije trebalo od neokomunista prihvatiti podvalu da je u vrijeme Tuđmana bilo pogrešaka i od toga napraviti povod za unutarnja trvenja, jer se na taj način činjenica da u svim velikim pothvatima ima i grešaka, predimenzionirala i postala žarištem unutarnjeg razdora. Nije trebalo davati izjave da je netko nekoga izvukao iz blata, jer se ta metafora pretvarala u značenje da smo deset godina blato mijesili, a ne ispisivali najsvjetlije stranice hrvatske

povijesti. Nije trebalo davati isprike onima koji su, navodno, patili za vrijeme Tuđmanove vlasti, jer, ako je netko za to vrijeme patio, nisu to bili protivnici te vlasti, nego su to bili oni koji su se žrtvovali da vizije prvog predsjednika pretvore u ostvarenja. Ništa od toga nije trebalo, jer je to išlo u prilog detuđmanizatora."

Aralica je sigurno u pravu jer poslije trećesiječanjskih izbora pritisak na HDZ-ovce je bio ogroman, a oni nisu praktično ništa učinili da se odupru detuđmanizaciji. Pače, čini se da im je mnogo važnija bila borba za vlast unutar stranke. Tako oni ne održavaju Sabor stranke odmah poslije Tuđmanove smrti već mnogo kasnije. Možda je i to razlog što se njihov otpor detuđmanizaciji u tim vremenima uopće ne osjeća.

A sprovodila se žestoka detuđmanizacija. Udar na medije krenuo je odmah davanjem otkaza kolumnistici *Vjesnika* Maji Freundlich. HDZ ne reagira iako je Maja Freundlich kasnije postala zamjenica predsjednika stranke. Smjenjuju se "nepodobni i neposlušni" novinari i u drugim medijima. Ubrzo je postojala samo jedna dnevna novina u kojoj se moglo pročitati i oporbeno stajalište - *Slobodna Dalmacija*. Ona se držala koliko je mogla – pretvorena je konačno u "bilten SDP-a".

Naravno, najžešći napad je bio na Domovinski rat! Jasno, jer bez njega ne bi bilo Hrvatske, a onda ni potrebe za detuđmanizacijom. Osim toga napad na Hrvatsku vojsku je nužan i da bi se ona oslabila. Jaka vojska stasala u pobjedničkom ratu najveći je protivnik rastakanju Hrvatske – dakle detuđmanizaciji. Na meti su stalno generali, branitelji, invalidi Domovinskog rata. Obranu digniteta Domovinskog rata preuzimaju sami branitelji. Formiran je Čondićev Stožer koji je svojim djelovanjem doveo do reakcije generala, Crkve, sportaša, naroda. Sigurno je Čondićev stožer najzaslužniji što detuđmanizacija nije uspješno provedena već u prvoj ili drugoj godini trećesiječanjske vlasti.

Kada je Mesić umirovio hrvatske generale, HDZ je izdao Proglas u kome stoji: "Hrvatska demokratska zajednica upozorava da se ne radi samo o političkom sljepilu i nesposobnosti sadašnje vlasti da razumije u kakovu pogibelj vodi hrvatski narod i hrvatsku državu, nego naprotiv o ciljanim provokacijama i izazivanju

incidenata, koji bi bili povodom uvođenju izvanrednoga stanja, te mogućoj intervenciji nalogodavaca aktualnoga režima, s ciljem stvaranja dugotrajnoga protektorata u ovom dijelu Europe, protektorata pod kojim bi hrvatski nacionalni i državni interesi ostali tek uspomenom na godine ponosa i uspravnosti hrvatske države." Međutim, taj Proglas biva odmah obezvrijeđen kada je predsjednika HDZ-a Sanader izjavio da bi ih i on umirovio, ali bi prije toga s njima razgovarao. A u isto vrijeme smjenjuje podpredsjednika Sabora – svog protivnika Ivića Pašalića. Dakle, Mesić umirovljuje generale, a Sanader smjenjuje Pašalića. Vjerojatno je ovo najznačajniji korak u nastupajućoj detuđmanizaciji HDZ-a. Ne bi me začudilo da je ova – na prvi pogled priglupa – izjava predsjednika HDZ-a u stvari bio jasan signal svjetskim moćnicima da je nekakav Sanaderovov HDZ voljan surađivati s njima u detuđmanizaciji države. Takva poruka poslana je i sa Izvanrednog sabora HDZ. Prvi sabor koji je organizirao novi predsjednik trebao je proteći bez slike Oca hrvatske države i osnivača HDZ-a dr. Franje Tuđmana. Nacionalna država je trn u oku detuđmanizatora, a nema slike onog bez koga je nebi bilo. Može li to biti slučajno?

Pogotovo kad znamo koliko je žestok bio napad na samog oca hrvatske države dr. Tuđmana i na njegovu obitelj. Miroslav Tuđman, 5. srpnja 2002. piše: "Udruga HIP osnovana je i radi odgovora na bjesomučne napade na prvog predsjednika dr. Franju Tuđmana, kada vodstvo HDZ nije moglo (ili htjelo) reagirati na dnevne neargumentirane osude, objede, klevete, ponižavanja prvog predsjednika i članova njegove obitelji. Kada su bili najgrublji napadi na predsjednika dr. Tuđmana, gospođa Ankica Tuđman nekoliko je puta pisala i tražila potporu vodstva HDZ-a. Dobila je mlake ili nikakve odgovore. Članovi obitelji morali su sami podizati tužbe zbog klevete predsjednika Tuđmana, i u slučaju emitiranja reportaže *Kanala 4* na HTV-u, i protiv objavljivanja transkripata iz Ureda predsjednika RH, i zbog klevete za organizirani kriminal u *Latinici*, itd."

A kako to doživljavaju u vodstvu HDZ-a? U *Glasu Slavonije* od 29. siječnja 2001., Ivo Sanader kaže: "Gospoda osnivači HIP-a, i Andrija Hebrang i Miroslav Tuđman, bili su suradnici pokojnog

predsjednika Tuđmana i znaju da je ovo izravno upereno protiv njegova djela, jer je Tuđman stvorio HDZ. Oni izravno rade protiv HDZ-a i ako ta gospoda žele ući u političku utakmicu, neka ne ulaze kao lupeži, nego neka iziđu sa svojim programom i traže članove stranke, a ne da perfidno vrbuju članove HDZ-a."

U Spremnosti od 12. veljače 2001. komentirao sam ovu Sanaderovu izjavu: "Tako nasljednik dr. Tuđmana u HDZ-u kaže svom članstvu kako su nezreli pa ih HIP-ovci mogu perfidno vrbovati. Zar Sanaderu ne bi bilo pametnije da pogleda što to u HDZ-u ne valja kada mu članstvo netko uopće i može vrbovati. Možda bi 'čuo' i glasove koji mu ne gode. Recimo, Denis Vuk iz Huma na Sutli moli Uredništvo Slobodne Dalmacije (30. siječnja 2001.): 'Nadam se da ćete ostati dosljedni te upozoravati građane na neispunjena obećanja i ponovnu pljačku naših dobara kao i HDZ-ovce zašto su izgubili izbore, te da konačno ponovo postanu stranka kakvu je stvorio pokojni predsjednik Tuđman i da puste mlade ljude da dođu u prvi plan jer su oni branili Hrvatsku, a znat će je povesti i u bolju budućnost'. A jedan prekomorski HDZ-ovac mi piše: 'HDZ je sveden, ukratko, u borbu za egzistenciju, sigurnost radnog mjesta i redovitih mjesečnih primanja, i ništa više.'

Kao da dr. Sanaderu nije jasno kako je najveće Tuđmanovo djelo stvaranje neovisne hrvatske države a ne osnivanje HDZ-a. Slično njemu netko bi mogao reći da oni u HDZ-u kojima je vlast važnija od borbe za obranu neovisnosti hrvatske države izravno rade protiv Tuđmanovog djela. Ovakvim tvrdnjama Sanader ostavlja dojam da ne vidi kako je opstojnost hrvatske države dovedena u pitanje, tako da mu je sve samo politička utakmica. Sada bi HIP-ovci mogli reći da on kao lupež želi oteti njima Tuđmanovce kojima je važnija opstojnost hrvatske države od toga hoće li predsjednik Hrvatske biti netko iz HDZ-a. Čini se ipak da mnogi u HDZ-u nisu tako 'radikalni' kao sam predsjednik."

Čini se ipak da je detuđmanizacija najuspješnija u sramotnom odnosu prema ratnom ministru Gojku Šušku. Čovjeku koji je uz Tuđmana i kardinala Kuharića najzaslužniji za to što uopće imamo državu ne odajemo počast kakvu bi trebali. Ne suprotstavljamo se u dovoljnoj mjeri na napade na njega. Vjerojatno i zbog toga što se uz

njegovo ime vezuje postojanje HDZ-ove opcije koja se tako žestoko bori za opstojnost tuđmanizma u stranci i državi.

Događaji oko izboranog Sabora HDZ-a su dobro poznati. Pobjeđuje Sanader, ali i Pašalićeva lista. U situaciji koja sugerira zajedničko djelovanje Sanader traži ostavke. Nelegalnost formiranja Središnjeg odbora je očita. Slijedi isključivanje Pašalića. Mnogi su to doživjeli kao novi prilog detuđmanizaciji HDZ jer Tuđman nije isključivao one s kojima se nije slagao.

Josip Jović ovako komentira događanja oko Sabora HDZ-a u svojoj knjizi "Život po protokolima", Split 2002. (str.55-56):

"HDZ je doista jedina politička opcija koja bi s još nekim manjim strankama, uključujući i HSLS, mogla zaustaviti rasprodaju preostalog, sve dublji ulazak u balkanske integracije, kriminalizaciju Domovinskog rata, nebrigu za sudbinu Hrvata u BiH. I to je pravi razlog njegove sotonizacije, koja će se nastaviti i dalje.

Svi ti HDZ-eovi vjernici ponadali su se kako će stranka sada uoči parlamentarnih izbora djelovati snažno, složno i jedinstveno. Pomislili su, doista naivno, nema više pašalićevaca i sanaderovaca, izbori su završeni. U prilog zbijanju redova govorili su; prvo, stvoren odnos snaga koji je takav da nikoga nije moguće isključiti bez rizika potpunog rascjepa; drugo, programska načela, oko kojih i nema, barem deklarativno, razlika; treće, očekivanja stranačkog članstva i velikog dijela biračkog tijela; napokon, kao četvrto, i politička pragmatika, jer ako se nastavi s podjelama, na parlamentarnim izborima svi gube, čemu se svađati oko mjesta za stolom dok kuća gori.

Ipak, odmah se krenulo drugim smjerom. Pobjednik je pokazao želju da one koji nisu bili u njegovu klanu izolira i ignorira, tjerajući ih u ono što im predbacuje, a to je paralelizam i frakcionaštvo. Sve je završilo isključenjem Pašalića iz stranke, koji osniva sada svoju stranku, jer mu drugo i ne preostaje želi li se baviti politikom, te još nekih pojedinaca iz stranke te teško razumljivim raspuštanjem čitavih županijskih, odnosno gradskih organizacija u Splitu, Zagrebu, Šibeniku, Kninu i Slavonskom Brodu.

S obzirom na ovakav razvoj događaja pojavile su se razne sumnje i pitanja. Ako je Sanaderu glavni protivnik Račan, zašto

nastavlja rat s Pašalićem? Kako misli neutralizirati Pašalića i njegove ljude, ako oni imaju barem polovicu hadezeovskog članstva iza sebe, a da istovremeno ne neutralizira ili okrene protiv sebe i to članstvo? Zašto ih se boji ako je sada neprikosnoveni i priznati predsjednik, a za program rušenja sadašnje vlasti može lako postići konsenzus i opću podršku? Do raspodjele fotelja je ionako još dalek put.

Mesić i Račan su izrazili svoje neskriveno zadovoljstvo raspletom izbornog nadmetanja u najjačoj oporbenoj stranci, vjerojatno ne zato što ova dvojica i njihovi mediji žele povratak HDZ-a na vlast. Dobro, možda se oni i varaju, ali Sanader sa svoje strane kao da se trudi posljednjim potezima uvjeriti svoje političke protivnike kako je on za njih najbolje rješenje. Je li u pitanju samo borba pijetlova za primat u jatu, ili nešto mnogo gore od toga?

Svi oni koji su očekivali kako bi HDZ mogao ponuditi alternativu sadašnjem, krajne nepovoljnom razvoju događaja morat će se, izgleda, ipak razočarati ili potražiti neku drugu opciju. Ali ne zbog onoga što se događalo prije Sedmog općeg sabora i u tijeku njegova trajanja, nego zbog ovoga što se događa nakon njega."

Događaje oko tog Sabora komentirao sam na tribini o detuđmanizaciji koji je organizirao Maksimirski HDZ. Dogodilo se to dan nakon što je Ivić Pašalić isključen iz stranke. Između ostalog rekao sam:

"U današnjem *Večernjem listu* piše: 'Neki smatraju kako je Pašalić pogriješio što je pustio Sanaderu da na prošlom izbornom stranačkom saboru primijeni sva sredstva da pobijedi. Zbog Pašalićeva isključenja zasigurno će biti zadovoljni i neki međunarodni krugovi, koji su itekako dijelili savjete nekim našim političarima - da se riješe Pašalića.'

A 'sva sredstva' su bila očita svima na Saboru jer je Sanader poslao Glavaša dva dana prije Sabora da razbojnički oduzme sva prava Glavnom tajniku stranke oko izbora. Upad koji je dostojan upadu u Hercegovačku banku, a sve druge radnje, tj. nepoštivanje Statuta stranke, zaključno s Središnjicom jako podsjećaju na ono Miloševićevo: Ako ne može institucionalno, onda može vaninstitucionalno.

Navod iz Večernjeg lista sugerira da sve više i više postaje jasno u Hrvatskoj da su stratezi Račanove i Mesićeve pobjede na izborima 2000. pomagali i Sanaderu u njegovoj pobjedi. Jer bez detuđmanizacije HDZ-a ne može biti ni detuđmanizacije Hrvatske. Iako je vodstvo HDZ-a svojim pasivnim držanjem pomagalo današnjim vlastima u njihovoj detuđmanizaciji dogodio se narod koji je predvođen običnim članovima i simpatizerima HDZ-a, bolje reći državotvornog hrvatstva, iznjedrio pobjedu nad grubom detuđmanizacijom. Zato sada treba rafiniranija detuđmanizacija uz aktivnu potporu HDZ-a. Nema sumnje da je i rekonstrukcija vlade, tj. odstranjenja HSLS-a iz nje, izravna posljedica detuđmanizacije HDZ-a. Jer, kada HDZ više nije problem u detuđmanizaciji Hrvatske, onda im više nije potreban ni Budiša. Pa jača je stranka HDZ od HSLS-a. A Sanaderovov HDZ je izgleda, kako mi nedavno i priznao jedan član Središnice HDZ-a, lijeviji od Budišinog HSLS-a, a samim tim i bliži svjetskim moćnicima. Jadno li je državotvorno hrvatstvo HDZ-a, ako je HSLS hrvatskiji od njih.

Rafinirani pristup detuđmanizaciji očituje se i u tome da čak Račan ponekad izgovori riječ Hrvatska, a s druge strane imamo Sanaderovu izjavu da HDZ neće organizirati velike prosvjede protiv očekivanih novih optužbi iz Haaga. A treba li se uopće prisjetiti da je posljednja takva optužnica, ona protiv generala Gotovine, bila optužnica protiv Oca hrvatske države i same opstojnosti hrvatske države. Ovakva izjava nije ništa drugo nego aktivna politika sudjelovanja u detuđmanizaciji HDZ-a i hrvatske države. Zato je logična čistka HDZ-a od onih koji se ne odriču Tuđmanove državotvorne politike – čistka tuđmanista, koji su doista naivno pustili Sanaderu da na prošlom izbornom stranačkom saboru primijeni sva 'institucionalna i vaninstitucionalna' sredstva da pobijedi."

I doista nad Sanaderovom izjavom se treba zamisliti. Optužnice iz Haaga su stigle, a u Hrvatskoj nema prosvjeda. Umjesto prosvjeda u najvećoj oporbenoj stranci obračunavaju se sa neistomišljenicima. Nenad Ivanković u knjizi "Mesiću i Račane, zašto tako?" spominje riječi glavnog urednika *Globusa* od 11. listopada 2002.: "Ivica Račan i Goran Granić na svemu tome moraju biti zahvalni Ivi Sanaderu i

Vladimiru Šeksu, koji su stabilnost i mir u državi, kroz kontrolu rada Odbora za istinu o Domovinskom ratu, pretpostavili trenutnom interesu vlastite stranke. Cijela je ta složena političko-medijska operacija savršeno uspjela: dok se prije dva tjedna činilo da će se Hrvatska zbog Bobetka valjati po ulicama, tko danas još uopće razmišlja o slučaju Bobetko? Govori li to stvarni Račanov glasnogovornik da koalicija HDZ-a i SDP-a ne počinje s Afganistanom, već s slučajem Bobetko? Je su li i tada radili telefoni iz veleposlanstava?

Najugroženiji Hrvati u vremenu trećesiječanjske Hrvatske bez dvojbe su Hrvati u BiH. Takozvana implementacija Daytonskog sporazuma u BiH svodi se od samog početka na svođenje hrvatskog naroda na nacionalnu manjinu. Pri tome se koriste najdrastičnija sredstva kao što su primjerice razbojnički upad u Hercegovačku banku ili nepriznavanje rezultata izbora kada hrvatski narod ne predstavljaju oni koji su dobili i do 95 posto glasova već oni koji su spremni služiti svjetskim moćnicima u ukidanju konstitutivnosti hrvatskog naroda. A da im je to cilj diplomati velikih sila nisu ni krili. Tako su kardinalu Puljiću poručili, kako je on rekao u svom intervjuu u *Večernjem listu* od 28. travnja 2001., da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati. A koliko su uspješni u svom obračunu s Hrvatima u BiH pokazuju i rezultati: od 832.000 Hrvata 1991. godine, danas je u BiH ostalo samo oko 400.000. U Republiku Srpsku se želi vratiti 230.000 Hrvata, a vratilo se jedva 3000. U Federaciji je 70 posto Bošnjaka, a 30 posto Hrvata, koji su dežurni krivci za sve. Čak na vlasti nisu oni koji su na izborima dobili 95 posto glasova. Sve su to podatci koje je iznio kardinal Puljić u američkom Kongresu. Sadašnja vlast je učinila sve da to i omogući. Znamo koliko je predsjednik Tuđman brinuo o njima, znajući da je opstojnost hrvatskog naroda u BiH garancija opstojnosti hrvatske države. Je li ih sadašnji predsjednik HDZ-a ikada posjetio? Je li bio nazočan u najbitnijim trenutcima njihove borbe za opstojnost? Nije!

A najvažniji razlog sukoba u HDZ-u je i bio zbog toga što su mnogi HDZ-ovci, željeli jedinstvo hrvatskih državotvornih stranaka i pojedinaca u borbi protiv novih/starih komunista. Ona druga opcija je željela samo suradnju s onima koji su se dokazali u svojoj

poslušnosti prema svjetskim gazdama. Naime, u hrvatskim stranačkim elitama prevladava uvjerenje kako na slijedećim izborima mogu pobijediti samo oni koji uživaju potporu svjetskih moćnika. Sanaderove najave mogućeg koaliranja sa strankama koje su se i do sada iskazale u poslušnosti (HSLS i HSS), uz signale otklona od Tuđmana sigurno nisu mogle ostati nezamijećene. Istina, on je taktizirao pa je na prosvjednom skupu "Svi smo mi Mirko Norac" govorio o hrvatskom bloku. Na to su ga i prisilili uspjesi takvih koalicija i u Zagrebu, a posebno u splitskoj županiji. Međutim, Sanader nikada nije stvarno podržavao okupljanje svih hrvatskih državotvornih snaga, dakle ideju koja se rodila u razgovorima Ivana Aralice, Miroslava Tuđmana i Ivića Pašalića. Jedan Sanaderov suradnik mi je uoči Sabora HDZ-a, a i poslije njega, tvrdio da je Pašalić veća opasnost za Hrvatsku od Haaškog svjedoka Mesića ili Račana. To je mnogima vjerojatno postalo očitije poslije nedavnog Sabora Tomčićevog HSS-a, kada im je Vladimir Šeks u ime HDZ-a poručio da će u **"poštenim stremljenjima za probitak hrvatskog naroda i u HDZ-u imati vjernog partnera i saveznika",** a predsjednik SDP-a i premijer Ivica Račan je istaknuo da je HSS stabilan i važan politički partner. Akademik Dubravko Jelčić u brošuri "Što se dogodilo s Hrvatskom seljačkom strankom" za Franja Gažija i njegovu Hrvatsku republikansku seljačku stranku kaže da je to "dosad svakako najpogubnija faza HSS-a, kada se ona javila u svojoj najsramnijoj varijanti: kao trabant Komunističke partije u formi kolektivnog člana 'Narodnog fronta'". Jelčić zaključuje: "Maček je Radićevu državotvornost zamijenio automaštvom, ostavši vjeran njegovu antikomunizmu. Gaži je pogazio i jedno i drugo. Maček je dakle iznevjerio Radića, Gaži i Radića i Mačeka. Jest da su Gažijevi HRSS-ovci nešto kao glumili opoziciju, ali sasvim neuvjerljivo i nedjelotvorno, kao i Tomčić danas." S takvim HSS-om danas treba koalirati HDZ. S druge strane Ivić Pašalić i njegov Hrvatski blok stalno upozoravaju da je HSS u vlasti i nosi odgovornost za stanje u državi jednako kao i Račanov SDP.

Naravno, sigurno je veliki dio današnjeg HDZ-a skloniji ideji koaliranja s državotvornim hrvatstvom, međutim pitanje je kako će se taj sukob u HDZ-u odvijati. Hoće li svi oni biti eliminirani iz

tuđmanove stranke. Već do sada veliki je broj ogranaka i pojedinaca koji su eliminirani. Spomenimo zato da Zoran Vukman u *Hrvatskom slovu* 27. prosinca 2002. upozorava: "Veliko je pitanje hoće li osovina SDP-HNS imati snage suprotstaviti se mogućoj koaliciji HDZ-HSS s još nekoliko jačih stranaka na desnom centru. Ako bi HDZ krenuo kao integrativni faktor hrvatske oporbe, ako bi okupio cijeli spektar na centru i desnom centru, Račan i Vesna Pusić nemaju šanse." Dakle, Vukman govori o ideji hrvatskog bloka na kojoj je došlo do raskola u HDZ-u. Pitanje je: Je li vjerojatnija ideja koaliranja Sanadera s onima koje smatra većim zlom za Hrvatsku ili sa za njega manjim zlom - Mesićem i Račanom? Zar već najava suradnje s HSS-om nije prva stepenica u pripremanju stranke za "veliku koaliciju" sa SDP-om?

Vukman također upozorava: "Međutim, SDP-u i HNS-u ide u prilog činjenica da imaju jači utjecaj u medijima, odnosno, imaju naklonost gotovo svih utjecajnih listova u Hrvatskoj, a na televiziji apsolutnu nedodirljivost. Zato je moguća *pat-pozicija* između SDP-a i HDZ-a."

Dakle, Vukman spominje mogućnost *pat-pozicije* i kada bi HSS bio na Sanaderovoj strani. Zašto bi onda HSS izlazio iz koalicije u kojoj je sada? I to pokazuje da je ideja stvaranja hrvatskog bloka svih istinskih državotvornih snaga bila jedina ispravna. To je moralo biti jasno svima pa i onima u HDZ-u koji su stalno bili protiv nje. Zašto su uporno bili protiv takve ideje? Zar to doista ne govori u prilog tvrdnji o uspješnoj detuđmanizaciji i u HDZ-u. Da ironija bude veća, ljudi će glasovati za HDZ samo zato što je to Tuđmanova stranka. Vidjet ćemo hoće li time glasovati i za daljnju detuđmanizaciju. Vidjet ćemo zašto je Soros pohvalio Sanaderov HDZ.

http://www.dragovoljac.com/index.php/obavijesti/10282-novo-predstavljanje-knjiga-o-generalu-praljku-u-znaku-detudmaniziranog-hdz-a

AKADEMIK SLAVEN BARIŠIĆ, PORTAL HKV-A, 2021.

DVIJE ILI VIŠE STRANAKA?

15. kolovoza 2010.

Prolazeći oštrim korakom pored mene u hodniku svog ureda krajem daleke 1991. g. - kada su polagani temelji moderne Hrvatske - Franjo Tuđman se zaustavio, učinio korak unazad, i upitao "Dvije ili više stranaka?". Iako potpuno iznenađen tim pitanjem, odgovorio sam kao iz puške "Više!". Na pitanje "Zašto?" dodao sam "Zato što dvije političke stranke mogu postati dvije političke mafije, koje se uredno smjenjuju između vlasti i opozicije, zaustavljajući tako svaki protok novih ideja." Pogledao me vrlo prodorno, možda i ljutito, te šutke otišao. Bilo kako bilo, omogućio je Hrvatsku s više stranaka.

Kao što danas znamo, to nažalost nije riješilo problem, ponajviše zbog toga što je većina vođa malih saborskih stranaka (izuzimajući SDSS, koji funkcionira po drugom uzorku i koji se pokazao kao ozbiljan, Hrvatskoj nelojalan politički faktor) ispala potpuno nedorasla svojoj ulozi. Umjesto da budu nosioci novih rješenja mnogi od njih su se prometnuli u sitne trgovce političkim utjecajem, čak kad bi im poneki problem uopće dopro do malog mozga. Kako je većina takve sitne političke trgovine tekla kroz Sabor, ovaj se polako pretvarao u tržnicu političkih intriga i kompromisa, kojom dominiraju lokalni politički mešetari. Rezultat je da su se stvarne saborske debate zamrle, da se sve svelo na odrađivanje unaprijed riješenih domaćih partijskih zadaća, uz uglavnom lošu glumu naturščika, koja sve manje i manje zanima hrvatsku javnost. Zaista, koga više osim saborskih zastupnika zanimaju HTV-ovi prijenosi saborskih sjednica?

Što se tiče izvanparlamentarnih stranaka, njihov gotovo astronomski broj je često vezan uz ego-putovanja možda dobronamjernih ali politički neiskusnih pojedinaca i onda kad su obdareni prirodnom karizmom, bistrinom i elokvencijom. No elokvencija, iako u politici oduvijek nužna, nije danas i dovoljna, jer da bi se sudjelovalo u uspješnoj političkoj vlasti treba imati koordinirani politički program, koji vuče naprijed i koji je infrastrukturno poduprt tako da je realno ostvariv. Tako nešto nije viđeno ni kod naše dvije velike stranke, a kamo li kod izvanparlamentarnih stranaka, koje uglavnom znaju što ne će, ali ne znaju što hoće i, naročito, što mogu. Lako je na primjer biti protiv ulaska u EU, ali onda treba znati kako će se ponašati Hrvatska (koja kao podivljala loza izrasta u turističku monokulturu sličnu Grčkoj) ako mnogi svjetski mediji odluče objavljivati simultano, u sklopu poslovičnih „novinarskih sloboda“, da u Hrvatskoj na primjer maltretiraju turiste. Zato rizik razgovora o uvjetima ulasku u EU treba prihvatiti, a razgovore prekinuti jedino ako EU ustraje na nama neprihvatljivom konceptu Jugosfere unutar EU, koju, gle slučajnosti, Lisabonski ugovor artikulirano omogućuje. Treba ipak jasno reći da je u korijenu sadašnje gotovo očajne vanjsko-političke pozicije Hrvatske u prvom redu kriva neuspješna ili nepostojeća razvojna politika dviju velikih stranaka. To ne čudi u

slučaju SDP-a, jer je komunizam propao između ostalog zbog nesposobnosti njegovih političkih nomenklatura, koliko god su one bile „politički spretne“, i njihove bespogovorne pokornosti višem centru. S druge strane, možda je u svim tranzicijskim zemljama upravo zbog tih svojstva kriptokomunistima omogućena „pretvorba u socijal-demokrate". Tolika nesposobnost ipak čudi kod HDZ-a, jer ga je njegov osnivač Franjo Tuđman drugačije zamišljao i postavljao. Neposredno pred stranačke izbore 2000. duže sam razgovarao sa svakim posebno, Ivom Sanaderom i Ivićem Pašalićem, koji su se nametnuli za predsjedničke kandidate, i rekao im da bi trebalo razmisliti što činiti s državnom vlašću koju će HDZ

uskoro osvojiti, kako im se ne bi dogodilo, rekoh, da to ne znaju, kao što to nisu znali mnogi državni dužnosnici već poslije 1995. Za razliku od Ivića Pašalića, Ivo Sanader mi je s visoka odgovorio da on već sve zna i ponudio mi dekorativno mjesto svog savjetnika, što sam uljudno otklonio. On je pak pod nacionalističkim retorikom Hrvatsku odveo u Bruxelles i Beograd, a sad je, znamo, u Los Angelesu, dok HDZ tone pod teretom njegovog „velikog znanja".

Mislim dakle, kao i 91., da nije dilema treba li nam jedna mala stranka koja će postati velika, ili jedna velika stranka koja je postala mala. Pravo je pitanje u stvari kako poboljšati intelektualnu razinu naših malih i velikih stranaka i nadrasti sterilno političko ponašanje ponajprije naslijeđeno od komunizma, a kasnije još i dodatno primitivizirano. Iako se svaka zemlja u vanjskoj politici mora ponašati jedino po nemilosrdnim svjetskim pravilima, svoj unutarpolitički život može ipak urediti po uzorku koji se razlikuje od drugih. Nepobitna je međutim činjenica da dosadašnji veliki trud mnogih dobrih i pametnih ljudi uložen u pokretanje nove domoljubne stranke ili u ujedinjenje postojećih strančica, nije dao ozbiljne rezultate. Jednako je nepobitno opravdana često izražavana skepsa prema mogućnostima unutarnje demokratizacije politički petrificiranog HDZ-a, napose dok se ne razbistri način na koji je za predsjednika stranke izabran Ivo Sanader i ne odbaci metoda stranačkih izbora „aklamacijom".

Obje su te nepobitne činjenice zajedno dovele do krajnje kritične gospodarske i političke situacije. Neki su vanjski politički krugovi naime i dalje skloni definitivnom rješenju hrvatskog pitanja iskorjenjivanjem političkog hrvatstva. Ne vodi li na to i sadašnje stanje u kojem na primjer svaki treći visoko-obrazovani Hrvat odlazi u inozemstvo, dok nam inozemci dolaze isključivo kao gazde (i turisti), a ne kao partneri? Takva tiha, politički i medijski prešućivana "pretvorba", koja ozbiljno prijeti održanju političke pa i biološke supstance hrvatskog naroda, još je mnogo dublja i opasnija od neuspjele materijalne pretvorbe iz 90-ih godina. U neku su ruku sadašnje krizne prilike još teže nego 90-ih jer su izazovi rafiniraniji, a uspjeh je jednostavno nemoguć bez aktiviranja svekolikog znanja koje Hrvatska još posjeduje.

To se znanje može aktivirati samo ako za to postoji artikulirana volja hrvatskih političkih vlasti. Stoga držim, polazeći od izvornih zamisli Franje Tuđmana, da je pored daljnjeg napora za izgradnju i okrupnjavanje nove domoljubne stranke potrebno odmah prići unutarnjoj demokratizaciji svih stranaka uključujući već etablirani HDZ. Ključ tih procesa dakle leži u rukama političkih struktura velikih i malih stranaka koje, napose, moraju smoći hrabrost saslušati glas intelektualnih elita i kad im nije mio. Brojni načini takve komunikacije, koji uvažavaju etičku autonomiju intelektualaca, dobro su poznati zapadnim demokracijama i ne treba ih izmišljati nego samo provesti, bez fige u džepu. A ljudi znanja moraju pak izaći iz komocije svoje anonimnosti ili iz nametnute im izolacije i, prije svega, prevladati svoju odbojnost prema nemilim vidovima realnog političkog života. Hrvatska je naime premala da bi si smjela dopustiti još jedan veliki poraz, jer bi taj mogao biti konačan.

Akademik Slaven Barišić

https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/sbarisic/6600-dvije-ili-vie-stranaka.html

PROF. DR. SC. BRANIMIR LUKŠIĆ, PORTAL HKV-A, 2022.

Izlaganje prof. dr. Branimira Lukšića s predstavljanja knjige „Tuđmanova baština"

26. rujna 2010.

IZLAGANJE PROF.DR. BRANIMIRA LUKŠIĆA S PREDSTAVLJANJA KNJIGE „TUĐMANOVA BAŠTINA"

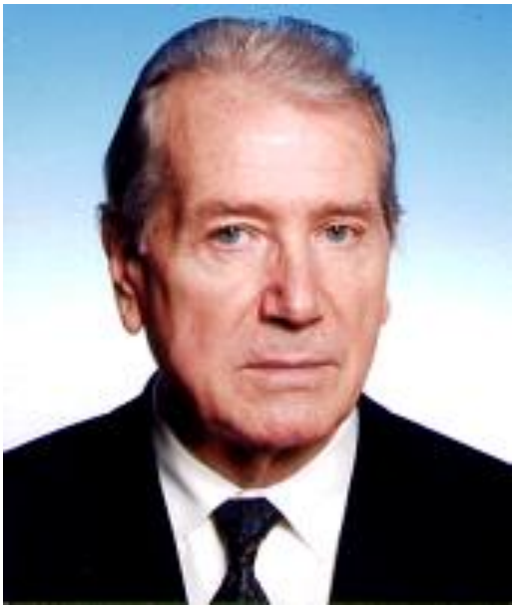

Knjiga dr. Nedjeljka Mihanovića „Tuđmanova baština" (izd. Detecta Zagreb, 2010.) koju prikazujemo stavlja pred čitatelja osobu, koja je odigrala ključnu ulogu u povijesti Hrvatske krajem 20. stoljeća, dr. Franju Tuđmana. Knjiga prikazuje prvoga predsjednika Hrvatske u njegovim znanstvenim, političkim i društvenim aktivnostima, čija je ideja vodilja kroz sve te aktivnosti bila spas hrvatske domovine, njezina sloboda postignuta na načelima čovječnosti, pravednosti i demokracije. Za njega autor kaže, da je svojim jasnim, logičnim, kritičkim i misaonim horizontom dosegao takve domete, da je postao jedan od fundamentalnih i najvidovitijih povjesničara novijeg razdoblja hrvatske historiografije. No Tuđman nije samo povjesničar i politolog, nego i političar, državnik i strateg. Knjiga oslikava društvenu i političku zbilju na ovim našim prostorima tijekom i nakon burnih događaja rušenja crvenoga imperija u Europi, a napose u bivšoj Jugoslaviji, kao i stanje u Hrvatskoj za vrijeme i nakon njezina nacionalnog i ideološkog oslobođenja.

Osobito dojmljivo pisac ocrtava neke od najbližih suradnika Tuđmana kroz ovo razdoblje, što izaziva čuđenje, kako je nepatvoreni duhovni div mogao biti okružen suradnicima koji su u većini bili nepatvoreni duhovni pigmejci, a neki od njih vjerojatno i u službi stranih centara moći sa zadatkom da ga spriječe u stvaranju samostalne hrvatske države. Jer svjetski gospodari kaosa su htjeli rušenje komunizma, ali ne i stvaranje novih nacionalnih država. Tuđmanu i hrvatskoj samostalnosti, osim toga, nisu bili skloni ni mnogi od bivših partijskih kadrova koji su se oko njega gurali, ni jugointegralisti, ni novinarski plaćenici u službi stranih gospodara. Što se tiče ovih zadnjih autor navodi činjenicu, da se kroz novinske stupce redovito javljaju defetističke misli, razorne, korozivne ideje koje nagrizaju sve što se zove tradicijsko, patriotsko, nacionalno, državotvorno, obiteljsko, etičko, spiritualno. Razmišljajući o ovome on se pita, odakle taj rušilački sindrom, taj grobarski posao i iracionalna pobuda za razaranjem hrvatskoga identiteta, ta demonska pobuna koja kao da namjerava sve hrvatsko raščovječiti, izobličiti, svako domoljublje i vjersko osvjedočenje izkarikirati. Objektivan promatrač nužno dolazi do zaključka, da se ovdje radi o petoj koloni u Hrvatskoj, koja ima za cilj potkopavanje hrvatske države.

Od mnogih tema koje izlaže autor ovdje ću se , zbog kratkoće vremena, zadržati samo na nekima.

Tuđman je znao da je Jugoslavija, kako monarhistička, tako i komunistička , bila samo krinka za srbijansko velikodržavlje . Ta tragična zabluda nazvana Jugoslavijom, sustavno je kao predvorje velike Srbije zatirala hrvatski nacionalni identitet. Ovom iskorištavanju i podčinjenosti Hrvatske služila je srpska mitomanija, koju je Tuđman prozreo i izložio znanstvenoj kritici. Tako je on razotkrio i jasenovački mit sa fantastično nerealnim brojem žrtava, koji je morao poslužiti da bi se prema vanjskom svijetu dokazala teza o genocidnosti hrvatskoga naroda, zbog čega bi opasno bilo Hrvatima dopustiti da imaju vlastitu državu, i da bi se kod samih Hrvata stvorio kompleks o njihovoj kolektivnoj krivnji, kako bi se nad njima lakše moglo vladati. I, kako kaže autor, kada se pokrenula mračna odmetnička furija pobune Srba u Hrvatskoj, divljanje njihove hajdučije, pljačke, ubojstava, barbarstva i terora, uz neprikrivenu potporu jugoarmije i ekstremnih srbijanskih nacionalboljševika, Tuđman se suprotstavio tome hrvatskom policijom i zborom narodne garde, te je uspješno svladao atavističko srpsko divljanje i barbarsku ratnu orgiju. Na srpski pokušaj odcjepljenja dijela područja međunarodno priznate hrvatske države, Tuđman je odgovorio vojnoredarstvenom akcijom „Oluja", koja je zloporabom i perverzijom međunarodnog kaznenog prava lažno okvalificirana kao „zajednički zločinački pothvat". Svrha je te podvale, da se uništi kod Hrvata svijest o nacionalnom ponosu i nacionalnoj samostojnosti, da se slomi otpor u Hrvatskoj prema nekoj balkanskoj asocijaciji, a možda i da se sruši sama samostalna hrvatska država. Tuđman je opetovano poručivao Srbima na tome području uoči i tijekom „Oluje" da ne odlaze i da ostanu kao lojalni hrvatski građani, i jamčio im je da im se ništa zla ne će dogoditi. To se najbolje vidi iz njegovih riječi izgovorenih povodom dolaska „vlaka slobode" kada je rekao: "Neka se prevlada to zlo na način, da onima koji su činili zlo, nikada više ne bude uzvraćeno zlo" (citirano iz „Vlak slobode", Zagreb 1996.s.33). Ova podvala u optužnicama, nastala u radionicama velikih meštara novoga svjetskog poretka, ima za cilj olakšati stvaranje nadnacionalne balkanske tvorevine u koju bi se Hrvatska

morala utopiti. Agenti ovoga „Big Brother-a" su vrlo vjerojatno po zadatku i Tuđmana okruživali. Tom istom cilju služe i one koncepcije europskog unitarizma, koje Europsku Uniju zamišljaju kao naddržavu za asimiliranje, a ne integriranje, malih naroda Europe. Pitaju li se naši europski pregovarači, što će biti s hrvatskom samostalnošću i s hrvatskim nacionalnim identitetom, kada se sve važnije političke, gospodarske, financijske, društvene i kulturalne odluke za Hrvatsku budu donosile nadglasavanjem u europskim institucijama, i kada Hrvatsku potpuno pokupuje strani kapital i osvoji strana radna snaga? Tuđman je znao da su Hrvati od svoga pokrštenja dio kulturalne i duhovne Europe, te da ako Hrvatska želi jednom postati članicom i institucionaliziranog europskog jedinstva, da to smije učiniti samo pod uvjetom da očuva svoj nacionalni identitet .

Promatrajući taj nadljudski Tuđmanov napor, taj njegov životni san da se stvori samostalna i neovisna hrvatska država, možda će netko postaviti pitanje, je li nacionalna država arhaizam danas u doba globalizacije, jesu li ti napori Tuđmana bili uzaludni? Duboko sam uvjeren da nisu. Nepobitna je činjenica, da je danas ujedinjenje čovječanstva u tehnologiji, gospodarstvu, financijama i informacijama ne samo spojivo, nego upravo obogaćeno nacionalnim različitostima. U doba omasovljenja, kad je osobni identitet sve više ugrožen, čovjek osjeća duboku nostalgiju za onim što ga razlikuje od drugih, za vlastitom osobnošću, za vlastitim domom. Kod bezličnosti, nomadske mobilnosti i iskorijenjenosti čovjeka u globalnom društvu, raste njegova čežnja za ukorijenjenošću, za osobnim i nacionalnim identitetom. Pogledajmo samo nacionalne, čak i lokalne, euforije na nogometnim natjecanjima. Danas u svijetu, nakon prestanka tzv. hladnoga rata, one bitne razlike među narodima nisu ni ideološke, ni političke, pa ni gospodarske, nego kulturalne i civilizacijske. Narodi sebe prvenstveno definiraju prema pretcima, vjeri, jeziku, povijesti, nacionalnim vrijednostima, običajima, tradiciji. Stoga je životni ideal dr. Franje Tuđmana o stvaranju nacionalne hrvatske države potreba dubokih slojeva ljudske psihe.

Iako je bio član komunističke partije Tuđman rano uviđa pogubnost marksističko-komunističke ideologije. On spoznaje da zločini komunizma, te najkrvavije utopije u povijesti čovječanstva, nisu samo „incidentni", samo slučajna zastranjivanja od navodno humane biti marksističkog komunizma, nego da oni nužno proizlaze iz dosljednog ostvarenja marksističkih teoretskih postavki. Marxov ateizam, njegovo poimanje otuđenja kao pojave koja ima isključivo društveno-ekonomske uzroke, njegovo razlikovanje negativne od pozitivne slobode, sa svim pogubnim posljedicama koje iz ovoga nastaju , njegova dogma o mesijanskoj ulozi proletarijata koji će navodno uvesti čovječanstvo iz pretpovijesti u povijest, njegova romantična utopija o budućem zemaljskom raju što će ga čovjek kao novi Prometej vlastitim snagama uspostaviti na zemlji, njegova naivna prosvjetiteljsko-deterministička ideja o nužnom napretku povijesti, njegovo poimanje da zlo ima isključivo ekonomsko-

socijalne, a ne antropološke, uzroke, sve je to razlog da se svugdje na svijetu marksistički komunizam razotkrio kao „najkrvavija utopija u povijesti" (Brzezinski). S pravom se možemo pitati, ako oko 27 milijuna ubijenih u svijetu od nacizma ukazuje na njegovu zločinačku bit, zašto bi se preko 150 milijuna ubijenih u svijetu od komunizma moralo shvaćati kao zastranjivanje od navodno humane biti marksističkog komunizma? I danas se skoro tjedno pronalaze masovna grobišta i jame na našim prostorima u kojima su Titovi komunisti punili „podzemni bataljun" nevinim žrtvama Ako je sve ovo Tuđman spoznao možemo postaviti pitanje, zašto on nije proveo u Hrvatskoj lustraciju ? Autor kaže, da kod tzv. hrvatske političke elite, podjednako desne i lijeve, nije bilo ni volje, ni moralne snage , ni dostojna cilja, da se provede lustracija, i da su u tome problemu bile odveć nazočne osobne kalkulacije i bojazni da se u postupku ne otkrije vlastita umiješanost te političke elite u partijsko doušničko djelovanje. To samo pokazuje, odakle je ta „politička elita"birana. Autor kaže, da je Tuđman smatrao, da bi u tim turbulentnim vremenima lustracija izazvala razdor umjesto pomirbe među Hrvatima. No možemo postaviti pitanje, zašto lustracija nije bila provedena nakon završetka Domovinskoga rata i učvršćenja unutarnje sigurnosti hrvatske države? Umjesto lustracije, vukli su se smioni i opasni potezi kao npr. kooptiranje notornog udbaša Josipa Manolića i drugih sličnih njemu u sami vrh HDZ-a s motivacijom, da će se tako te ljude imati pod nadzorom, i da će oni svojim iskustvom pomoći ustrojavanju hrvatskih državnih službi. Rezultat je, nažalost, bio sasvim suprotan. Oni su poput metastaza karcinoma prodrli u sve pore hrvatske države i političkih stranaka, gdje su rovarili protiv svehrvatske pomirbe podržavajući podjelu na „ustaše" i „partizane", protiv povratka hrvatskih iseljenika, čak i protiv samog Tuđmana. Nasupanost kroz duže razdoblje marksističkom ideologijom klasne mržnje prouzročila je u njima radikalne promjene kako u intelektualnom, tako i u karakternom smislu. I upravo su ti fosili komunističkog dogmatizma, ti karakterni kastrati, bili i ostali nakon Tuđmanove smrti najgrlatiji u poviku za tzv. „detuđmanizacijom" hrvatskoga društva, pri čemu je taj izraz za njih sinonim za rashrvaćenje Hrvatske. Kako kaže autor, oni i danas šire

maglu, da je komunistička totalitarna prošlost bila bolja od demokratske sadašnjosti, što je posljedica ili njihova defektnog pamćenja, ili političkog primitivizma i ideološke zasukanosti.

Neki od njih i danas s neukusnim patosom govore o komunističkom diktatoru i tiraninu Josipu Brozu Titu. Autor kao odgovor na ovo daje zastrašujući popis Titovih zlodjela, od pobijenih jugoslavenskih komunista u Sovjetskom Savezu koje je Tito cinkanjem poslao u smrt, od sprječavanja podjele jugoslavenskog područja prema dogovoru u Jalti po kojoj bi Hrvatska bila ušla u sferu zapadnoeuropskoga sustava i izbjegla strahote komunističke diktature, pa do holokausta na Bleiburgu i Križnome putu, do Jazovke i drugih bezbrojnih jama koje je Tito punio nevinim žrtvama, do Titova prepotentnog odbijanja ponude „Marshallovog plana" 1946. da bi tako sa svojom komunističkom oligarhijom lakše vladao bijednom socijalističkom rajom i proleterskim parijama, do zloglasnih kazamata i „prevaspitnih" koncentracijskih logora OZN-e i UDB-e, u kojima je zbog domoljublja robijalo oko 150 tisuća Hrvata i Hrvatica, do 800 tisuća „gastarbajtera" prisiljenih na pečalbu zbog bijede u „socijalističkome raju", i do Domovinskoga rata u kojemu je Titova armijska soldateska počinila zvjerstva nad Hrvatima.Nakon svega ovoga čudi, da su bilo koji pragmatički razlozi mogli biti toliko jaki, da se prilikom ideološkog oslobođenja Hrvatske od zločinačkog komunizma otvoreno i jasno nije osudilo Tita, kojega njemački sociolog Klaus Jacobi stavlja na nečasno 10. mjesto na listi svjetskih megaubojica 20. stoljeća zbog milijun i sto tisuća pobijenih nakon završetka Drugoga svjetskog rata. Isto je tako nespojivo s nužnom dekomunizacijom hrvatskoga duhovnog ozračja spominjanje u hrvatskome Ustavu ZAVNOH-a kao jedne od izvorišnih osnova hrvatske države kad znamo, da je ZAVNOH bio samo fasada one komunističke partije Jugoslavije, koja je osloboditeljsku borbu protiv njemačkog i talijanskog okupatora hrvatske države nečuvenom povijesnom krivotvorinom prisvojila kao svoju zaslugu, iako se ta komunistička partija borila za sovjetsku Jugoslaviju, a nikada za samostalnu hrvatsku državu.

Nakon smrti Tuđmana i marginaliziranja, ili čak isključenja iz HDZ-a pod vodstvom Sanadera naglašeno antikomunističkih i „ognjištarskih" članova, mnogi su iskreno smatrali da je Tuđmanov duh HDZ-a prešao na novoutemeljenu stranku „Hrvatski blok" koju je osnovao Tuđmanov savjetnik Pašalić, pa su prišli toj stranci. Nažalost, prevarili su se, jer Tuđmanova samopožrtvovna ljubav prema hrvatskoj domovini, njegovo protivljenje da se Hrvatska rasproda strancima, njegovo ponosno sučeljavanje sa bjelosvjetskim protuhama i predstavnicima gospodara kaosa, sve je to nedostajalo obojici tih stranačkih čelnika. Kako veli autor za njih, obojica su vodila stranke po načelu vlastoljublja, a ne domoljublja, osobnog bogaćenja, a ne blagostanja naroda i države.Po riječima autora, stranka im je služila za njihov osobni „karijeristički alpinizam", a ne za uzdizanje neovisne hrvatske države.

Zaključak

Ova knjiga dokazuje da su Hrvati imali u presudnom času svoje povijesti političara, državnika, znanstvenika i vojnog stratega, kojemu mogu zahvaliti svoju državnu samostalnost. Dr. Franjo Tuđman je bio utjelovljenje duha Starčevića, Radića, Stepinca i drugih predstavnika „vječne Hrvatske". Uspravan i ponosan, on se usudio usprotiviti svjetskim „olimpijcima" i krojačima tzv. novoga svjetskog poretka. Veličina dra Franje Tuđmana je u tome, što je uspio prepoznati povijesni trenutak za ostvarenje vjekovne hrvatske težnje za slobodnom i neovisnom hrvatskom državom, a onda povući konkretne poteze da se taj cilj ostvari u zajedničkom poletu, i uz nesebičnu žrtvu, većine hrvatskoga naroda. Poput Starčevića on je znao, da hrvatski narod predstavlja zaseban narodnosni i povijesno-psihički tip , te da je stoga mit o jugoslavenstvu grob hrvatskoga naroda i gubitak njegova identiteta. Tuđman je znao, da dok god Srbi u Hrvatskoj ne shvate da ne mogu živjeti u njoj kao produžena ruka tuđinske i ugnjetavačke vlasti, nego kao lojalni građani Hrvatske, da će uvijek postojati opasnost da se Hrvati moraju boriti u svome domu za svoj dom. On je znao, da samo jaka hrvatska država može biti jamstvo, da se to ne će dogoditi, nego da će teći mirno suživot Srba i Hrvata u Hrvatskoj. Dr. Franjo Tuđman je, što se rijetko spominje,

bio čovjek, koji je zbog ostvarenja ovih ideala stoički strpljivo nosio svoj križ. Kao predsjednik hrvatske države on je morao kontaktirati sa stranim hohštaplerima i manipulatorima, sa domaćim sitnim politikantima; morao je podnositi duhovne patuljke, zatornike hrvatske kulture, jugane i njihove slugane koji su htjeli vratiti Hrvatsku na krvopleti i zloguki prostor Balkana, mržnju medijskih kroatofoba i klevetanja jugofila. On je ovaj križ svjesno i voljno nosio uspinjući se na svoju Golgotu. Nosio ga je za svoj ideal slobodne, demokratske i nezavisne hrvatske države iako je znao, da ga na vrhu te Golgote čeka prijevremena smrt. A da je Tuđman nosio svoj križ s osobno izgrađenom religioznošću neka posvjedoči i ovaj događaj. Prilikom posjete pape Ivana Pavla II. Splitu 1998. godine imao sam privilegij cijelo poslije podne bitni s predsjednikom Tuđmanom u vili „Dalmacija", jer je protokol zahtijevao da se predsjednik, gradonačelnik i župan oproste od sv. Oca tek navečer u kaštelanskoj zračnoj luci. To sam poslijepodne razgovarao s Predsjednikom, među ostalim, i o Bogu, vjeri i bibliji. Sjećam se , da je Tuđman s dubokim poštovanjem govorio o Kristovoj osobi i poruci. Rekao je i to, da je Katolička crkva u Hrvata ujedno i najbolji jamac da će Hrvati sačuvati na ovoj zemljopisnoj vjetrometini svoj nacionalni i vjerski identitet.

Citiram na završetku riječi jednog stranog diplomatskog promatrača:" S vremena na vrijeme povijest, okolnosti i ličnost zajedno proizvedu dominantne osobe, kao što su Charles de Gaulle u Francuskoj, ili George Washington i Franklin D. Roosevelt u SAD-u. Tuđman i njegova apsolutna predanost nezavisnosti hrvatskoga naroda bili su duša pokreta za nezavisnost, kada su drugi oklijevali u koracima i gubili se u pojedinostima. Tuđman je uvijek promatrao veliku sliku, ne gubeći iz vida cilj: nezavisnost...Pažljivo je čuvao ključne vrijednosti hrvatske kulture. Poput de Gaulla nije želio kompromitirati hrvatske vrijednosti i tradiciju...Hrvatska je danas nezavisna. Franjo Tuđman zaslužuje posebno priznanje za jedinstvenu ulogu u pretvaranju hrvatskih snova u stvarnost" (Thomas P. Melady u knjizi „Tuđman i budućnost Hrvatske", Zagreb 2003.).

Knjiga koju prikazujemo nepobitan je dokaz istinitosti ovih riječi. Stoga je toplo preporučam svakom onom, tko želi dublje poniknuti u osobnost, motivaciju, ideale i djela dr. Franje Tuđmana. Autoru ove knjige čestitam na bogatstvu prikupljenog materijala i na sistematizaciji i jasnoći prikaza, što će bez sumnje ovo djelo učiniti da dugo vremena bude nezaobilazno vrelo podataka i referentna literatura za dr. Franju Tuđmana i njegovu baštinu.

Prof. dr. Branimir Lukšić

https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/6846-izlaganje-profdr-branimira-lukia-s-predstavljanja-knjige-tumanova-batinaq.html

JELČIĆ U NAŠIM KNJIGAMA, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

OSOBNO STAJALIŠTE
ULOMCI IZ DNEVNIKA
Drugi niz

(II.)

II.

8. studenoga 2002.

Hrvatstvo je opet nepodobno, žali se Budiša u današnjem "Fokusu", ali ne kaže koliko je on sâm kriv za to. Nereformirane, tek više-manje (ne)vješto kamuflirane komuniste Ivice Račana on je doveo na vlast, a kroatofobija je njihova tradicionalna, genetski zadana orijentacija. A prošle nedjelje je taj isti gospodin izjavio u emisiji na TV, da je komunizam ostavio više žrtava od fašizma, što je sasvim točan statistički podatak. Nije mi samo jasno zašto je onda paktirao s čovjekom koji je počeo kao tamničar u komunističkom poretku, a dogurao na kraju komunističkog sustava do prvog čovjeka komunističke partije u Hrvatskoj?

Zato mi sada Budišine lamentacije nalikuju poslovičnim krokodilskim suzama. Budiša mi danas, moram to nažalost reći, nije više nimalo vjerodostojan. Godinama sam tvrdio da je on jedini čovjek u tadašnjoj oporbi, koji zavrjeđuje povjerenje. Poslije 1998. sam posumnjao, a poslije 2000. sam već znao, da sam bio u zabludi. Danas sam još uvjereniji u to. A žao mi je što sam se prevario. Ne zbog sebe nego zbog njega.

Nedavno mi jedan filozof kaže da je i Churchill, unatoč svome ljutom antikomunizmu u ranijem razdoblju, četrdeset i prve paktirao s komunističkim SSSR-om i Staljinom; drugim riječima, zašto to ne

bi smio i Budiša? Jer, najzad, i Churchill se poslije vratio svome antikomunizmu, kao i Budiša sada. Ergo, Budiša je genijalni političar Churchillova ranga. Rekao sam gospodinu filozofu, da svoju mudrost sačuva za sebe i sebi ravne mudrace. Churchill je paktirajući s SSSR-om progutao žabu da bi spašavao (a zacijelo je i spasio) svoju domovinu, a Budiša? Recite, zašto je on progutao žabu? Jer je mislio da je slatka? Ili je mislio, da žaba nije žaba nego slavuj? Kako god bilo, krivo je mislio. Žaba mu je prisjela, pozlilo mu je, a svoju domovinu nije spasio nego upropastio. A čini mi se, nažalost, i sebe.

Danas završio znanstveni skup o Vitezoviću. Dostojno. Da je bio uspješan, dokazuje i to što sam ga odslušao od riječi do riječi. Iznenađen sam dosezima pojedinih izlaganja. Nema nikoga ni među onima koji su o Vitezoviću puno znali a da nisu čuli i nešto što im je bilo nepoznato. Ali za našu slobodnu dalekovidnicu koja se s nepravom zove Hrvatskom televizijom, to očito nije bila vijest od ikakva značenja, pa ni u sinoćnjem ni u večerašnjem Dnevniku ne reče o tome ni bijele ni crne. Dopuštam da velika većina njih, direktora, urednika i novinara pojma nema o Vitezoviću, što onda bjelodano dokazuje njihovu kompetenciju za posao na koji su "demokratski" (bez političkih upletanja!) postavljeni, ali bi ipak morao postojati i netko tko to zna i bio bi im onda dužan to i reći. No možda baš u tome i jest zamka: odgovorni je to dobro znao, zato je i naredio da se o tome ne javlja ništa! Jasno mi je da je ta odluka ispečena u SDP-ovsko-račanovskoj komunističkoj kuhinji, ali mi nije jasno, što o tome misli Račanov najvjerniji trabant, HSS-ovac Zlatko Tomčić? Misli li i on, oficijelno deklarirani sljedbenik Stjepana Radića, isto što i Račan? Sudeći po nekim znacima – misli! Upravo tako! ali onda ne misli kao Radić, jer Radić sigurno ne bi mislio kao Račan. I to je ključ istine. Jer on, predsjednik HSS-a, iako je kao predsjednik Sabora pristao biti pokrovitelj toga skupa, nije se udostojao doći na nj barem kojih pola sata, ali se požurio, u isto vrijeme, na proslavu 40-godišnjice (i danas crvenog, ili barem dosta crvenkastog) Fakulteta političkih znanosti. A ni to nije nimalo radićevski. Dalje, sasvim neradićevski, Tomčić nije osudio ni "demokratski" postupak "slobodne" "hrvatske" televizije, da ignorira proslavu obljetnice jednoga od najvećih Hrvata prije tristo godina i

veliki međunarodni znanstveni skup o njemu, koji osim svega još i priređuje najviša hrvatska znanstvena i umjetnička ustanova – Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti! Kad bi se tako ponijela francuska televizija prema nekom velikanu francuske prošlosti, letjela bi direktorska i urednička perja na sve strane svijeta. U Hrvatskoj će, naprotiv, za te "zasluge" netko možda dobiti i odličje od aktualnog Predsjednika Republike. Na prijedlog predsjednika vlade, natürlich. Of course. (Ne znam, naime, koji jezik oni bolje razumiju.)

Najzad, da stvar bude do kraja zaokružena, valja znati da su dva redovita člana HAZU članovi Vijeća HRT-a, od kojih je jedan čak i njegov predsjednik. Pita se, hoće li oni prosvjedovati protiv tako ignorantskog ponašanja televizije prema jednoj značajnoj znanstvenoj temi i njena tako uvredljivog odnosa prema njihovoj instituciji, naime prema Hrvatskoj akademiji?

Vitezović je bio političar i povjesnik, književnik i jezikoslovac, svestrani stvaralac, pa se na skupu govorilo o svim tim aspektima. Ali ni iz Akademijina Razreda za društvene znanosti (a to su dijelom povjesničari) osim Strčića nitko nije sudjelovao, a samo je još Raukar danas dopodne bio nazočan. Ni tajnik Razreda, povjesničar, nije našao vrijednim barem na tren proviriti nosom na taj skup. Bojao se očito, da se ne inficira hrvatstvom i da mu tko od njegovih drugova ne bi zamjerio kroatonostagičnost, kao što neki novinarski veleum u današnjem "Vjesniku" etiketira oko tisuću dvjesto ili tisuću tristo ljudi, koji su prošloga utorka bili u Sheratonu na predstavljanju Domazetove knjige. Za tog učenjaka smo mi bili "šareno društvo u Sheratonu". Doista smo i bili šareno društvo, *šareno društvo hrvatskih domoljuba svih orijentacija*, od Pašalića do Tomca, a to samo pokazuje i dokazuje pluralističku demokratičnost hrvatskog domoljublja, dok dotični gospodin, obratno, predstavlja jednobojno, i to crveno društvo jugovinilskih svojih gospodara, koji mu drže ruku dok piše svoje dobro plaćene kroatofobične članke.

Tužno je to (a moralo bi biti i nevjerojatno i nemoguće), da svaka fukara, doslovce svaka fukara, duševna i moralna, smije danas pljuckati po hrvatstvu. Ovaj narod podnosi, što ne bi nijedan drugi. Bi li se jedan Francuz usudio reći za francuske patriote da su

"frankonostalgičari"? Volio bih da to pokuša provjeriti i "Vjesnikov" crveni vitez s orjunaškim perjem. Jedino Hrvatska ima takav tip Hrvata, koje je Starčević nazivao *slavoserbima* (tj. tuđinskim robovima i slugama, to je pravo značenje tog pojma), a Matoš jednostavno Judama. Izdajicama, dakle. Gotovo dva stoljeća taj zanat se u Hrvatskoj pokazuje vrlo unosnim, naši Efijalti žive vrlo udobno. Možda će Hrvati jednoga dana požaliti što su cijelo ovo vrijeme bili toliko tolerantni, ponašajući se kao vrtlar koji mirno gleda kako mu korov pokriva i zagušuje cvijeće.

"Fokus", 15. studenoga 2002.

MILANOVIĆ HVALI GRLIĆ-RADMANA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

ZAHVALA 2.
(MILANOVIĆ HVALI GRLIĆ-RADMANA, 6.)

I dalje se pitam zašto Predsjednik tako hvali Ministra. Tu je Titova slika u uredu veleposlanika, zasluge i Predsjednika i njegovog Veleposlanika (bivšeg i budućeg) u istraživanju (ne)hrvatske povijesti u RH. Prvo je izravno vezano za Francusku, a drugo samo i za francuski interes. Vidim da Internetom kruži i popis suradnika inozemnih medija ka kome piša da je Veleposlanika angažirala TV France. Možda se Ministru samo to ne sviđa, mada sam vjerujem da mu je u kabinetu veleposlanika draža slika onog tko je Utemeljitelj države koju kao ministar predstavlja nego tamo nekog predsjednika neke propale države i uz to jednog od najvećih ubojica u povijesti.

Zapravo ovaj komentar je nastavak na moju Zahvalu i posljedica je činjenice da sam s portala HKV-a prenio tekst naše sjajne književnice Nevenke Nekić o našem prijatelju bivšem veleposlaniku koji je bio žrtva zločinca kome se dive i Predsjednik i njegov veleposlanik (njegovi veleposlanici?).
Naime, prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru, rođen je 1. veljače 1938. godine u Mrljanama na otoku Pašmanu. Pripada skupini zadarskih intelektualaca, koji su bili osuđeni na robiju na otoku Sv. Grgur, koji je uz Goli otok bio jedan od simbola zločina i represije komunističkog sustava.
Dužnost predsjednika Skupštine općine Zadar obnašao je od 1990. do 19. ožujka 1992. U svibnju 1992. bio je imenovan za prvog veleposlanika Republike Hrvatske u Vatikanu.
Doista me je iznenadila ta vijest. Pogledao sam njegove e-maile i tek sada vidim da za ovogodišnji imendan nisam dobio njegovu čestitku:

Subject:*Sretan imendan!*
Date:*Fri, 19 Mar 2021 17:54:31 +0100*
From:*Ive Livljanić <ive.ivljanic@zd.t-com.hr>*
To:*'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>*
Poštovani i dragi akademiče,
kažu da za dobre želje nikada nije kasno. Sretan Vam imendan želim. A po zagovoru Vašeg nebeskog zaštitnika, sv. Josipa, Gospodin Vam podario dobro zdravlje i dug život! Na radost Vaših najbližih, svih koji Vas poštuju i vole, a na korist naše drage domovine Hrvatske.

Srdačno i iskreno
Ive Livljanić

Subject:*Sretan imendan*
Date:*Sat, 19 Mar 2022 11:56:16 +0100*
From:*Ive Livljanić <ive.ivljanic@zd.t-com.hr>*
To:*'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>*
Poštovani i dragi akademiče,
Sretan Vam imendan!
Čuvao Vas i bdio nad Vama Vaš nebeski zaštitnik sv. Josip!
Srdačno
Ive Livljanić
Subject:RE: ČESTITKA I DAR AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA
Date: Fri, 23 Dec 2022 18:21:42 +0100
From: Ive Livljanić <ive.livljanic@zd.t-com.hr>
To: 'Josip Pečarić' <pecaric@element.hr>

Radostan i blagoslovljen Božić želim, a u Novoj godini dobro zdravlje i zadovoljstvo.
Iskreno
Ive Livljanić

Kakva je veza moje zahvale i ovog prenošenja teksta s Portala HKV-a?
U Zahvali sam dao i jednu čestitku u kojoj se spominje kao legendarni citat ono kako Srbi dijele Hrvate na Ustaše i Srpske sluge:

(snimak s Twiterra dan je u tekstu ZAHVALA)

Spomenuo sam i kako su mi se poneko znao predstavljati s; „Ni ja ne volim biti sluga.“
A danas vidim da je uz tekst gđe Nekić komentar:
Gubecbeg *13 hours ago edited*
Čestitke gđo profesorice Nekić - ovo je podijelio i veliki hrvatski akademik Josip Pečarić (kojeg srpski mediji zovu 'ustaški akademik'

a domaći ne mogu smisliti), na nekoliko tisuća e - mail adresa - i njemu treba čestitati - jer ovaj spomen, na Ivu, bi i meni prošao nezapaženo - da nisam jutros vidio(e-m) ak.JP 'šalji dalje'.
https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/m-o/nekic-nevenka/42290-n-nekic-od-svetog-grgura-do-svetog-petra.html#disqus_thread
Ovo bi trebalo zabrinuti moje kolega iz HAZU. Pa nisam ja jedini u Akademiji koji nije srpski sluga, zar ne. A da me domaći mediji ne mogu smisliti sasvim je očekivano. Pa sigurno se i mnogi iz medija gade samih sebe kada vide da netko zna su srpske sluge. A onda onoga tko ih podsjeća na to ne mogu smisliti.
Ali vjerovali ili ne danas sam dobio jedan tekst od jednog od onih koji mi se kod upoznavanja predstavio s „I ja Vam ne volim biti sluga.“
Evo tog teksta da vidite – zapravo – zašto on ne voli biti sluga:

ŠARMERI BEZ POKRIĆA
USUSRET IZBORIMA

Hrvatska je sa 17. 260 eura BDP-a po stanovniku samo na 49 % prosjeka Europske unije.
Uz Bugarsku imamo najnižu kupovnu moć u Europi.
Po inflaciji Hrvatska je druga najgora država u EU.
Svjedoci smo pada izvoza od 9,7 %.
Poljoprivreda, šumarstvo i ribarstvo pali su nam 10 %.
Obećanja da ćemo ulaskom u Europsku uniju, doživjeti procvat, pokazala su se lažnima.
Prošle godine svaka naša županija imala je više umrlih nego rođenih.
U zadnjih 10 godina Hrvatsku je napustilo preko 400.000 stanovnika.
Tako se samo 2022. godine iz Hrvatske, prema podacima Državnog zavoda za statistiku (DZS), u inozemstvo odselilo čak 46.287 ljudi, dok smo istodobno, u 2022. imali najveći broj doseljenika iz inozemstva od 2013., njih 57.972. Stručnjaci procjenjuju da se broj doseljenika najvećim dijelom odnosi na uvezenu radnu snagu. Trenutno u Hrvatskoj radnu dozvolu ima oko 200. 000 stranaca,

Dodamo li tome da smo lani u Hrvatskoj imali i oko 40, 000 migranata, a da se taj broj intenzivira, evidentno je da se mijenja se etnička slika Hrvatske.
Dolazi i do rasprodaje nacionalnog blaga
Dolazi do dekroatizacije Domovine.
Slijede Izbori za Sabor Republike Hrvatske.
Viđeniji pojedinci osnivaju nove strančice, pomoću kojih si kane priskrbiti mjesto u Saboru Republike, jer unosno je biti Saborski zastupnik.
Neke svojom retorikom, izvorima informacijama, i dosadašnjom hibernacijom u Saboru po krucijalnim pitanjima za narod i državu, zatajenjem osoba koji su im pomagale u političkom usponu, pokazuju da su samo virtualna oporba, s upitnim moralnom kvalitetom.
Virtualnom oporbom držim i samozvane oporbene stranke koje, financiraju miljenici vladajuće strukture, a koje , u nedostatku prijedloga spram rješavanja životnih problema građana i očuvanja državnog identiteta, posebno naglašavaju samo teme političke ugroženosti.
Čine mi se pričuvnim čuvarima vladajućih, za slučaj da današnjim vlastodršcima uzmanjka saborskih zastupnika.
Na političkom se nebu naslućuje i nicanje novih radikalnijih strančica, bez programatskih ideja, koje će huškanjem naroda na otpor, samo pogoršati stanje i pokušati stvarati kaos. Meni se čini, ne u interesu naroda.
O, dokazano nesposobnoj oporbi, bez nacionalnog naboja, slugama tuđih interesa i sljedbenika propalih antihrvatskih režima ne vrijedi ni trošiti riječi.
Neki se uzdaju u čast iseljeništva, ali mi se čini da se njima, kao posrednici, nameću osobe osobnih interesa.
Od strane, pak vladajućih dolazi vrijeme: preuveličavanja, posebno „međunarodnih uspjeha“, koji se nisu utjecali na osjetno bolji život naših građana i prešućivanja brojnih slabosti.
Sve skupa skup falschspielera i persona bez ideja o rješenju izbave iz krize.

Nada bi, kao u povijesti, mogla biti naša Crkva, ali ona je utonula u sladostrašće vlastitih slabosti, i, iz materijalnih interesa, podilazeći vlasti, izgubila dosadašnji ugled i poslanje.
O viđenju demokracije u našeg, Hrvatskog naroda napisah:
U nas je demokracija, pravo neupućenog, frustriranog, komunizmom duševno razorenog, preplašenog, lažima obgrljenog, časnog naroda, na izbor, globalizmu pogodnog autokrata.
Treba nam, politička, DOMOLUBNA OLUJA, a ne neke tobožnje, „Kurta – Murta", promjene istih komunističko –globalističkih provenijencija.
Treba nam više Boga, kršćanskog ponašanja, pravične pameti, stalne hrabrosti i zajedništva.
Dolazi vrijeme odluke o opstojnosti naroda i države.
Svatko od nas ima odgovornost za sudbinu, u povijesti, krvlju natapane Domovine, Hrvatske.

Branko Smrekar,
birač s, 0,0000259 postotnim utjecajem na društvenu zbilju.
G. Smrekar nam govori o učincima globalizacije i globalizatora u RH. Bilo bi zgodno pogledati knjigu:
Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća, Rasprave za okruglim stolom uz drugu obljetnicu smrti prvoga hrvatskog predsjednika, Zagreb 2002.
Moj govor i sudjelovanje u raspravi objavio sam i ja u knjizi: J. Pečarić, *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003.
Na str. 29. je tekst „Važnost nacionalnog ponosa" u kome kažem: *...bez povratka državotvornog hrvatstva na vlast u Hrvatskoj nema prosperiteta Hrvatske. S državotvornim hrvatskom bi se budio ponos koji treba iskoristiti, elan koji bi nosio ljude u progres i napredak.*
Zanimljivo je vidjeti koji su sve tekstovi dani u toj knjizi:
Ivić Pašalić: Bojišnica Josipa Pečarića
Josip Jović, Trijumf Tuđmanizma
UMJESTO UVODA
Vratimo Hrvatskoj ponos!
ZA TUĐMANOVU HRVATSKU HRVATSKU
Kuda idu Hrvati

Je li HNS rasistička stranka?
Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća: Hrvatska i Svijet
Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća: Iz rasprave
Srbi su se sami etnički očistili
Pobjeđuje li tuđmanizam?
Račanov predizborni trik
Pismo Glasu Koncila
Sramotni sud u Haagu
Detuđmanizacija i HDZ
Globalizacija u svijetlu Suda u Haagu
Pismo Glasniku HSS-a Kanade
TRIBINE I INTERNET
Tribina u Maksimiru
Tribina «Godinu dana nakon Rive»
Promotivni skup Društva domovinskog ponosa i časti VIRIBUS UNITIS
Gostovanje na mreži: Hrvati.de
Gostovanje na mreži: Forum Croaticum
BULAJIĆEVI UČENICI - DETUĐMANIZATORI
Najveća ličnost u hrvatskoj povijesti
Koliko vrijedi 50 yu-dinara?
Je li Ivo Goldstein antisemit?
Prilog: Vladimir Paar, Tko je 'izvjesni Josip Pečarić, priučeni matematičar' i akademik HAZU?
Boljševičko-fašistoidni pamfletić Ive Goldsteina
Pismo Večernjem listu
Smijati se ili plakati?
Alijansa za treću Hrvatsku – četvrta Jugoslavija
Ugroženi anacionalni književnik

Već sami naslovi koji kao da je knjiga napisana kao podrška prijedlog Predsjednika za novog/starog veleposlanika, zar ne? Još tada se on spominjao upravo zbog zasluga u povijesti i u drugim znanostima.
Na tu knjigu je upozorio mladi hrvatski političar Roko Antić i o tome sam napisao članak:

ROKO ANTIĆ I KNJIGA „TRIJUMF TUĐMANIZMA"

Predsjednik kistanjskog ogranka HDZ-a, inače dogradonačelnik općine Kistanje, Roko Antić, podnio je neopozivu ostavku na dužnost predsjednika ogranka i člana Županijskog odbora HDZ-a, a uz njega su stali i svi članovi ogranka i jednoglasno donijeli odluku o raspuštanju kistanjske organizacije HDZ-a. Sve zbog Istanbulske konvencije koja duboko vrijeđa Antićeva uvjerenja i kršćanski habitus (pogledajte npr.:
https://kamenjar.com/biskup-vlado-kosic-molite-da-sluganska-vlast-ne-ratificira-istanbulsku-konvenciju/ .)
Priopćenje Antić završava riječima:
Zbog svega ovoga 'svoju knjigu razočaranja s HDZ-om' završit ću citatima naših poznatih književnika, koji najbolje oslikavaju današnje stanje u koje ste nas doveli: MATOŠ: 'Među Hrvatima ima više izdajica, nego kod svih europskih naroda zajedno'; ŠEGEDIN: 'Nevjerojatno je koliko ima Hrvata koji tako strasno mrze svoj narod'; ŠENOA: 'Hrvati znaju biti samo sluge'.
http://tris.com.hr/2018/03/roko-antic-napustio-hdz-pala-prva-ostavka-radi-istanbulske-i-to-u-kistanjama/
Međutim, u jučerašnjoj Bujici Antić je objasnio da je ove citate uzeo iz moje knjige (zahvaljujem mu se na ono 'genijalni um') „Trijumf tuđmanizma!, Zagreb 2003.
https://www.youtube.com/watch?v=UxIdB_m5F-8
Zapravo je lijepo znati da netko citira tvoju knjigu i nakon 15 godina. Ipak nije bilo uzalud sve to što radim, zar ne? Tim više što je u prethodnoj Bujici dr. Pavuna govorio i Prvom Pečarićevom poučku, a ta emisija je samo na youtube-u imala preko 110,000 pregleda. A taj broj ubrzano raste!
https://www.youtube.com/watch?v=7Mwfji_5Smg
O tome mi piše i Miro:
Naslov:*Prvi Pečarićev poučak*
Datum:*Tue, 13 Mar 2018 17:35:00 +0100*
Šalje: *Miro B.*
Prima: *Josip Pecaric <pecaric@element.hr>*

Gledam snimku Bujice u kojoj je gostovao Davor Pavuna. Napravio je show. No, najbolji dio mi je kad kaže da smo mi svi u Hrvatskoj ustaše. To je Prvi Pečarićev poučak: tko nije po SANU 2, taj je ustaša. :)
lp
Miro
Mislim da je kolega Pavuna dodatno objasnio: To Ti je, bre, Velika Srbija☺
Ali vratimo se g. Antiću.
Natjerao me je da ponovno pogledam svoju knjigu i pronađem tekst u kome je pronašao ove citate, a kojega se sjetio poslije toliko godina.
Radi se o tekstu Tribina «Godinu dana nakon Rive». Tribina je održana u Splitu 11. veljače 2002. Gosti Tribine bili su i general Krešimir Ćosić i publicist i kolumnist Josip Jović.
Po sugestiji Uredništva našeg portala dragovoljac.com (o kojoj sam već pisao - da ponavljam i svoje stare tekstove) evo i tog teksta:
Tribina «Godinu dana nakon Rive»
(…)
Cijeli tekst dan je u knjizi:
J. Pečarić: *Matematika, pjesme i nogomet,* Zagreb, 2018.
U svakom slučaju jedno je sigurno. U mojoj seriji knjiga posvećenoj izuzetnim Hrvatima sigurno bi se trebale naći i knjige o našoj sjajnoj književnici prof. Nevenki Nekić i o prvom veleposlaniku Republike Hrvatske u Vatikanu g. Ivu Livljaniću.

Josip Pečarić

VUKOVAR: TRIJUMF TUĐMANIZMA DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

VUKOVAR: TRIJUMF TUĐMANIZMA (PADNE LI HOS I SVI OSTALI ĆE DOĆI NA RED, 20.)

„Da nije bilo HOS-a, Vukovar bi pao već u rujnu mjesecu.“
(Siniša Glavašević, studeni 1991.)

„Pustite da prvo prođu Hrvati“
(Redar koloni Vlade u Vukovaru 2013.)

Dvadeset godina je prošlo od kako sam objavio knjigu:
J. Pečarić, *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003.
Tada je bilo očito da oni svjetski moćnici koji nisu željeli Hrvatsku nastavljaju borbu po onoj tvrdnji kineskog filozofa i ratnika Sun Tzua o najogavnijim ljudima iz naroda čiju zemlju treba pokoriti.
Dvadeset godina oni korak po korak rashrvaćuju Hrvatsku. Uvjereni su bili da su ispunili želje svojih gazda.
A onda im se dogodio Vukovar. I Penava.
Njihova zadaća nazvana je detuđmanizacijom , pa sam napisao tekst dan u toj knjizi:

Detuđmanizacija i HDZ[8]

[8] Tekst je ponovo objavljen na portalu dragovoljac.com:

Čini mi se da bi naslov ovog mog teksta mogao biti "Zašto Soros hvali Sanaderov HDZ?" On bi u sebi sadržao i bit odnosa HDZ-a prema detuđmanizaciji - glavnoj zadaći koju je dobila trećesiječanjska vlast u Hrvatskoj od svjetskih moćnika. Da bi razumjeli zašto je to bila njihova glavna zadaća moramo znati što svjetski moćnici podrazumijevaju pod tim pojmom. Na promociji knjige "Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća" Ivan Aralica je rekao (vidjeti Dom i Svijet, 23. svibnja 2002. ili drugo izdanje te knjige): "Prva se u procesu detuđmanizacije na udaru našla nacionalna država kao prvorazredna vrijednost. U čitavom nizu postupaka uslijedilo je njeno poniženje. Poniženje njenih oltara, insignija i njena postojanja." Usudio bih se poistovjetiti sam pojam detuđmanizacija sa željom svjetskih moćnika da neovisne i samostalne Hrvatske uopće nema. Da je vrate u nekakvu tvorevinu u kojoj bi opet vladali Srbi pa zvali je Zapadni Balkan ili, kako više vole reći u poslijednje vrijeme, četvrta Jugoslavija.

Kako se prema detuđmanizaciji odnosio HDZ? Aralica u istom tekstu kaže: "Bio bi propust (...) ne reći da je detuđmanizacija zahvatila i Tuđmanove političke sljedbenike. Organizacijska prestrukturiranja među njima mogla su se očekivati. Personalna nadmetanja također su bila neizbježna. Ali su se dogodile i neke nesmotrenosti u formulaciji stava prema Tuđmanovu nasljeđu i, kao posljedica tih nesmotrenosti, krivi koraci u prilagodbi Tuđmanove političke misli suvremenim prilikama. Nije trebalo prihvatiti tezu detuđmanizatora da se njegovi nasljednici trebaju demokratizirati ako žele sudjelovati u budućem političkom životu, jer je Tuđman uveo demokraciju, a ne neokomunisti koji čine jezgru detuđmanizatora. Nije trebalo od neokomunista prihvatiti podvalu da je u vrijeme Tuđmana bilo pogrešaka i od toga napraviti povod za unutarnja trvenja, jer se na taj način činjenica da u svim velikim pothvatima ima i grešaka, predimenzionirala i postala žarištem unutarnjeg razdora. Nije trebalo davati izjave da je netko nekoga izvukao iz blata, jer se ta metafora pretvarala u značenje da smo deset godina blato mijesili, a ne ispisivali najsvjetlije stranice hrvatske povijesti. Nije trebalo davati isprike onima koji su, navodno, patili za

---

https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37582-detudmanizacija-i-hdz

vrijeme Tuđmanove vlasti, jer, ako je netko za to vrijeme patio, nisu to bili protivnici te vlasti, nego su to bili oni koji su se žrtvovali da vizije prvog predsjednika pretvore u ostvarenja. Ništa od toga nije trebalo, jer je to išlo u prilog detuđmanizatora."

Aralica je sigurno u pravu jer poslije trećesiječanjskih izbora pritisak na HDZ-ovce je bio ogroman, a oni nisu praktično ništa učinili da se odupru detuđmanizaciji. Pače, čini se da im je mnogo važnija bila borba za vlast unutar stranke. Tako oni ne održavaju Sabor stranke odmah poslije Tuđmanove smrti već mnogo kasnije. Možda je i to razlog što se njihov otpor detuđmanizaciji u tim vremenima uopće ne osjeća.

A sprovodila se žestoka detuđmanizacija. Udar na medije krenuo je odmah davanjem otkaza kolumnistici Vjesnika Maji Freundlich. HDZ ne reagira iako je Maja Freundlich kasnije postala zamjenica predsjednika stranke. Smjenjuju se "nepodobni i neposlušni" novinari i u drugim medijima. Ubrzo je postojala samo jedna dnevna novina u kojoj se moglo pročitati i oporbeno stajalište - Slobodna Dalmacija. Ona se držala koliko je mogla – pretvorena je konačno u "bilten SDP-a".

Naravno, najžešći napad je bio na Domovinski rat! Jasno, jer bez njega ne bi bilo Hrvatske, a onda ni potrebe za detuđmanizacijom. Osim toga napad na Hrvatsku vojsku je nužan i da bi se ona oslabila. Jaka vojska stasala u pobjedničkom ratu najveći je protivnik rastakanju Hrvatske – dakle detuđmanizaciji. Na meti su stalno generali, branitelji, invalidi Domovinskog rata. Obranu digniteta Domovinskog rata preuzimaju sami branitelji. Formiran je Čondićev Stožer koji je svojim djelovanjem doveo do reakcije generala, Crkve, sportaša, naroda. Sigurno je Čondićev stožer najzaslužniji što detuđmanizacija nije uspješno provedena već u prvoj ili drugoj godini trećesiječanjske vlasti.

Kada je Mesić umirovio hrvatske generale, HDZ je izdao Proglas u kome stoji: "Hrvatska demokratska zajednica upozorava da se ne radi samo o političkom sljepilu i nesposobnosti sadašnje vlasti da razumije u kakovu pogibelj vodi hrvatski narod i hrvatsku državu, nego naprotiv o ciljanim provokacijama i izazivanju incidenata, koji bi bili povodom uvodjenju izvanrednoga stanja, te mogućoj intervenciji nalogodavaca aktualnoga režima, s ciljem stvaranja dugotrajnoga protektorata u ovom dijelu Europe, protektorata pod kojim bi hrvatski nacionalni i državni interesi ostali tek uspomenom na godine ponosa i uspravnosti hrvatske države." Međutim, taj Proglas biva odmah obezvrijeđen kada

je predsjednika HDZ-a Sanader izjavio da bi ih i on umirovio, ali bi prije toga s njima razgovarao. A u isto vrijeme smjenjuje podpredsjednika Sabora – svog protivnika Ivića Pašalića. Dakle, Mesić umirovljuje generale, a Sanader smjenjuje Pašalića. Vjerojatno je ovo najznačajniji korak u nastupajućoj detuđmanizaciji HDZ-a. Ne bi me začudilo da je ova – na prvi pogled priglupa – izjava predsjednika HDZ-a u stvari bio jasan signal svjetskim moćnicima da je nekakav Sanaderovov HDZ voljan surađivati s njima u detuđmanizaciji države. Takva poruka poslana je i sa Izvanrednog sabora HDZ. Prvi sabor koji je organizirao novi predsjednik trebao je proteći bez slike Oca hrvatske države i osnivača HDZ-a dr. Franje Tuđmana. Nacionalna država je trn u oku detuđmanizatora, a nema slike onog bez koga je nebi bilo. Može li to biti slučajno?

Pogotovo kad znamo koliko je žestok bio napad na samog oca hrvatske države dr. Tuđmana i na njegovu obitelj. Miroslav Tuđman, 5. srpnja 2002. piše: "Udruga HIP osnovana je i radi odgovora na bjesomučne napade na prvog predsjednika dr. Franju Tuđmana, kada vodstvo HDZ nije moglo (ili htjelo) reagirati na dnevne neargumentirane osude, objede, klevete, ponižavanja prvog predsjednika i članova njegove obitelji. Kada su bili najgrublji napadi na predsjednika dr. Tuđmana, gospođa Ankica Tuđman nekoliko je puta pisala i tražila potporu vodstva HDZ-a. Dobila je mlake ili nikakve odgovore. Članovi obitelji morali su sami podizati tužbe zbog klevete predsjednika Tuđmana, i u slučaju emitiranja reportaže Kanala 4 na HTV-u, i protiv objavljivanja transkripata iz Ureda predsjednika RH, i zbog klevete za organizirani kriminal u Latinici, itd."

A kako to doživljavaju u vodstvu HDZ-a? U Glasu Slavonije od 29. siječnja 2001., Ivo Sanader kaže: "Gospoda osnivači HIP-a, i Andrija Hebrang i Miroslav Tuđman, bili su suradnici pokojnog predsjednika Tuđmana i znaju da je ovo izravno upereno protiv njegova djela, jer je Tuđman stvorio HDZ. Oni izravno rade protiv HDZ-a i ako ta gospoda žele ući u političku utakmicu, neka ne ulaze kao lupeži, nego neka iziđu sa svojim programom i traže članove stranke, a ne da perfidno vrbuju članove HDZ-a."

U Spremnosit od 12. veljače 2001. komentirao sam ovu Sanaderovu izjavu: "Tako nasljednik dr. Tuđmana u HDZ-u kaže svom članstvu kako su nezreli pa ih HIP-ovci mogu perfidno vrbovati. Zar Sanaderu ne bi bilo pametnije da pogleda što to u HDZ-u ne valja kada

mu članstvo netko uopće i može vrbovati. Možda bi 'čuo' i glasove koji mu ne gode. Recimo, Denis Vuk iz Huma na Sutli moli Uredništvo Slobodne Dalmacije (30. siječnja 2001.): 'Nadam se da ćete ostati dosljedni te upozoravati građane na neispunjena obećanja i ponovnu pljačku naših dobara kao i HDZ-ovce zašto su izgubili izbore, te da konačno ponovo postanu stranka kakvu je stvorio pokojni predsjednik Tuđman i da puste mlade ljude da dođu u prvi plan jer su oni branili Hrvatsku, a znat će je povesti i u bolju budućnost'. A jedan prekomorski HDZ-ovac mi piše: 'HDZ je sveden, ukratko, u borbu za egzistenciju, sigurnost radnog mjesta i redovitih mjesečnih primanja, i ništa više.'

Kao da dr. Sanaderu nije jasno kako je najveće Tuđmanovo djelo stvaranje neovisne hrvatske države a ne osnivanje HDZ-a. Slično njemu netko bi mogao reći da oni u HDZ-u kojima je vlast važnija od borbe za obranu neovisnosti hrvatske države izravno rade protiv Tuđmanovog djela. Ovakvim tvrdnjama Sanader ostavlja dojam da ne vidi kako je opstojnost hrvatske države dovedena u pitanje, tako da mu je sve samo politička utakmica. Sada bi HIP-ovci mogli reći da on kao lupež želi oteti njima Tuđmanovce kojima je važnija opstojnost hrvatske države od toga hoće li predsjednik Hrvatske biti netko iz HDZ-a. Čini se ipak da mnogi u HDZ-u nisu tako 'radikalni' kao sam predsjednik."

Čini se ipak da je detuđmanizacija najuspješnija u sramotnom odnosu prema ratnom ministru Gojku Šušku. Čovjeku koji je uz Tuđmana i kardinala Kuharića najzaslužniji za to što uopće imamo državu ne odajemo počast kakvu bi trebali. Ne suprotstavljamo se u dovoljnoj mjeri na napade na njega. Vjerojatno i zbog toga što se uz njegovo ime vezuje postojanje HDZ-ove opcije koja se tako žestoko bori za opstojnost tuđmanizma u stranci i državi.

Događaji oko izboranog Sabora HDZ-a su dobro poznati. Pobjeđuje Sanader, ali i Pašalićeva lista. U situaciji koja sugerira zajedničko djelovanje Sanader traži ostavke. Nelegalnost formiranja Središnjeg odbora je očita. Slijedi isključivanje Pašalića. Mnogi su to doživjeli kao novi prilog detuđmanizaciji HDZ jer Tuđman nije isključivao one s kojima se nije slagao.

Josip Jović ovako komentira događanja oko Sabora HDZ-a u svojoj knjizi "Život po protokolima", Split 2002. (str.55-56):

"HDZ je doista jedina politička opcija koja bi s još nekim manjim strankama, uključujući i HSLS, mogla zaustaviti rasprodaju preostalog, sve dublji ulazak u balkanske integracije, kriminalizaciju Domovinskog

rata, nebrigu za sudbinu Hrvata u BiH. I to je pravi razlog njegove sotonizacije, koja će se nastaviti i dalje.

Svi ti HDZ-ovi vjernici ponadali su se kako će stranka sada uoči parlamentarnih izbora djelovati snažno, složno i jedinstveno. Pomislili su, doista naivno, nema više pašalićevaca i sanaderovaca, izbori su završeni. U prilog zbijanju redova govorili su; prvo, stvoren odnos snaga koji je takav da nikoga nije moguće isključiti bez rizika potpunog rascjepa; drugo, programska načela, oko kojih i nema, barem deklarativno, razlika; treće, očekivanja stranačkog članstva i velikog dijela biračkog tijela; napokon, kao četvrto, i politička pragmatika, jer ako se nastavi s podjelama, na parlamentarnim izborima svi gube, čemu se svađati oko mjesta za stolom dok kuća gori.

Ipak, odmah se krenulo drugim smjerom. Pobjednik je pokazao želju da one koji nisu bili u njegovu klanu izolira i ignorira, tjerajući ih u ono što im predbacuje, a to je paralelizam i frakcionaštvo. Sve je završilo isključenjem Pašalića iz stranke, koji osniva sada svoju stranku, jer mu drugo i ne preostaje želi li se baviti politikom, te još nekih pojedinaca iz stranke te teško razumljivim raspuštanjem čitavih županijskih, odnosno gradskih organizacija u Splitu, Zagrebu, Šibeniku, Kninu i Slavonskom Brodu.

S obzirom na ovakav razvoj događaja pojavile su se razne sumnje i pitanja. Ako je Sanaderu glavni protivnik Račan, zašto nastavlja rat s Pašalićem? Kako misli neutralizirati Pašalića i njegove ljude, ako oni imaju barem polovicu hadezeovskog članstva iza sebe, a da istovremeno ne neutralizira ili okrene protiv sebe i to članstvo? Zašto ih se boji ako je sada neprikosnoveni i priznati predsjednik, a za program rušenja sadašnje vlasti može lako postići konsenzus i opću podršku? Do raspodjele fotelja je ionako još dalek put.

Mesić i Račan su izrazili svoje neskriveno zadovoljstvo raspletom izbornog nadmetanja u najjačoj oporbenoj stranci, vjerojatno ne zato što ova dvojica i njihovi mediji žele povratak HDZ-a na vlast. Dobro, možda se oni i varaju, ali Sanader sa svoje strane kao da se trudi posljednjim potezima uvjeriti svoje političke protivnike kako je on za njih najbolje rješenje. Je li u pitanju samo borba pijetlova za primat u jatu, ili nešto mnogo gore od toga?

Svi oni koji su očekivali kako bi HDZ mogao ponuditi alternativu sadašnjem, krajne nepovoljnom razvoju događaja morat će se, izgleda, ipak razočarati ili potražiti neku drugu opciju. Ali ne zbog onoga što se

događalo prije Sedmog općeg sabora i u tijeku njegova trajanja, nego zbog ovoga što se događa nakon njega."

Događaje oko tog Sabora komentirao sam na tribini o detuđmanizaciji koji je organizirao Maksimirski HDZ. Dogodilo se to dan nakon što je Ivić Pašalić isključen iz stranke. Između ostalog rekao sam:

"U današnjem Večernjem listu piše: 'Neki smatraju kako je Pašalić pogriješio što je pustio Sanaderu da na prošlom izbornom stranačkom saboru primijeni sva sredstva da pobijedi. Zbog Pašalićeva isključenja zasigurno će biti zadovoljni i neki međunarodni krugovi, koji su itekako dijelili savjete nekim našim političarima - da se riješe Pašalića.'

A 'sva sredstva' su bila očita svima na Saboru jer je Sanader poslao Glavaša dva dana prije Sabora da razbojnički oduzme sva prava Glavnom tajniku stranke oko izbora. Upad koji je dostojan upadu u Hercegovačku banku, a sve druge radnje, tj. nepoštivanje Statuta stranke, zaključno s Središnjicom jako podsjećaju na ono Miloševićevo: Ako ne može institucionalno, onda može vaninstitucionalno.

Navod iz Večernjeg lista sugerira da sve više i više postaje jasno u Hrvatskoj da su stratezi Račanove i Mesićeve pobjede na izborima 2000. pomagali i Sanaderu u njegovoj pobjedi. Jer bez detuđmanizacije HDZ-a ne može biti ni detuđmanizacije Hrvatske. Iako je vodstvo HDZ-a svojim pasivnim držanjem pomagalo današnjim vlastima u njihovoj detuđmanizaciji dogodio se narod koji je predvođen običnim članovima i simpatizerima HDZ-a, bolje reći državotvornog hrvatstva, iznjedrio pobjedu nad grubom detuđmanizacijom. Zato sada treba rafiniranija detuđmanizacija uz aktivnu potporu HDZ-a. Nema sumnje da je i rekonstrukcija vlade, tj. odstranjenja HSLS-a iz nje, izravna posljedica detuđmanizacije HDZ-a. Jer, kada HDZ više nije problem u detuđmanizaciji Hrvatske, onda im više nije potreban ni Budiša. Pa jača je stranka HDZ od HSLS-a. A Sanaderovov HDZ je izgleda, kako mi nedavno i priznao jedan član Središnice HDZ-a, lijeviji od Budišinog HSLS-a, a samim tim i bliži svjetskim moćnicima. Jadno li je državotvorno hrvatstvo HDZ-a, ako je HSLS hrvatskiji od njih.

Rafinirani pristup detuđmanizaciji očituje se i u tome da čak Račan ponekad izgovori riječ Hrvatska, a s druge strane imamo Sanaderovu izjavu da HDZ neće organizirati velike prosvjede protiv očekivanih novih optužbi iz Haaga. A treba li se uopće prisjetiti da je posljednja takva optužnica, ona protiv generala Gotovine, bila optužnica protiv

Oca hrvatske države i same opstojnosti hrvatske države. Ovakva izjava nije ništa drugo nego aktivna politika sudjelovanja u detuđmanizaciji HDZ-a i hrvatske države. Zato je logična čistka HDZ-a od onih koji se ne odriču Tuđmanove državotvorne politike – čistka tuđmanista, koji su doista naivno pustili Sanaderu da na prošlom izbornom stranačkom saboru primijeni sva 'institucionalna i vaninstitucionalna' sredstva da pobijedi."

I doista nad Sanaderovom izjavom se treba zamisliti. Optužnice iz Haaga su stigle, a u Hrvatskoj nema prosvjeda. Umjesto prosvjeda u najvećoj oporbenoj stranci obračunavaju se sa neistomišljenicima. Nenad Ivanković u knjizi "Mesiću i Račane, zašto tako?" spominje riječi glavnog urednika Globusa od 11. listopada 2002.: "Ivica Račan i Goran Granić na svemu tome moraju biti zahvalni Ivi Sanaderu i Vladimiru Šeksu, koji su stabilnost i mir u državi, kroz kontrolu rada Odbora za istinu o Domovinskom ratu, pretpostavili trenutnom interesu vlastite stranke. Cijela je ta složena političko-medijska operacija savršeno uspjela: dok se prije dva tjedna činilo da će se Hrvatska zbog Bobetka valjati po ulicama, tko danas još uopće razmišlja o slučaju Bobetko? Govori li to stvarni Račanov glasnogovornik da koalicija HDZ-a i SDP-a ne počinje s Afganistanom, već s slučajem Bobetko? Je su li i tada radili telefoni iz veleposlanstava?

Najugroženiji Hrvati u vremenu trećesijećanske Hrvatske bez dvojbe su Hrvati u BiH. Takozvana implementacija Daytonskog sporazuma u BiH svodi se od samog početka na svođenje hrvatskog naroda na nacionalnu manjinu. Pri tome se koriste najdrastičnija sredstva kao što su primjerice razbojnički upad u Hercegovačku banku ili nepriznavanje rezultata izbora kada hrvatski narod ne predstavljaju oni koji su dobili i do 95 posto glasova već oni koji su spremni služiti svjetskim moćnicima u ukidanju konstitutivnosti hrvatskog naroda. A da im je to cilj diplomati velikih sila nisu ni krili. Tako su kardinalu Puljiću poručili, kako je on rekao u svom intervjuu u Večernjem listu od 28. travnja 2001., da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asilimirati. A koliko su uspješni u svom obračunu s Hrvatima u BiH pokazuju i rezultati: od 832.000 Hrvata 1991. godine, danas je u BiH ostalo samo oko 400.000. U Republiku Srpsku se želi vratiti 230.000 Hrvata, a vratilo se jedva 3000. U Federaciji je 70 posto Bošnjaka, a 30 posto Hrvata, koji su dežurni krivci za sve. Čak na vlasti nisu oni koji su na izborima dobili 95 posto glasova. Sve su to podatci koje je iznio kardinal Puljić u

američkom Kongresu. Sadašnja vlast je učinila sve da to i omogući. Znamo koliko je predsjednik Tuđman brinuo o njima, znajući da je opstojnost hrvatskog naroda u BiH garancija opstojnosti hrvatske države. Je li ih sadašnji predsjednik HDZ-a ikada posjetio? Je li bio nazočan u najbitnijim trenutcima njihove borbe za opstojnost? Nije!

A najvažniji razlog sukoba u HDZ-u je i bio zbog toga što su mnogi HDZ-ovci, želeći jedinstvo hrvatskih državotvornih stranaka i pojedinaca u borbi protiv novih/starih komunista. Ona druga opcija je željela samo suradnju s onima koji su se dokazali u svojoj poslušnosti prema svjetskim gazdama. Naime, u hrvatskim stranačkim elitama preovladava uvjerenje kako na slijedećim izborima mogu pobijediti samo oni koji uživaju potporu svjetskih moćnika. Sanaderove najave mogućeg koaliranja sa strankama koje su se i do sada iskazale u poslušnosti (HSLS i HSS), uz signale otklona od Tuđmana sigurno nisu mogle ostati nezamijećene. Istina, on je taktizirao pa je na prosvjednom skupu "Svi smo mi Mirko Norac" govorio o hrvatskom bloku. Na to su ga i prisilili uspjesi takvih koalicija i u Zagrebu, a posebno u splitskoj županiji. Međutim, Sanader nikada nije stvarno podržavao okupljanje svih hrvatskih državotvornih snaga, dakle ideju koja se rodila u razgovorima Ivana Aralice, Miroslava Tuđmana i Ivića Pašalića. Jedan Sanaderov suradnik mi je uoči Sabora HDZ-a, a i poslije njega, tvrdio da je Pašalić veća opasnost za Hrvatsku od Haaškog svjedoka Mesića ili Račana. To je mnogima vjerojatno postalo očitije poslije nedavnog Sabora Tomčićevog HSS-a, kada im je Vladimir Šeks u ime HDZ-a poručio da će u "poštenim stremljenjima za probitak hrvatskog naroda i u HDZ-u imati vjernog partnera i saveznika", a predsjednik SDP-a i premijer Ivica Račan je istaknuo da je HSS stabilan i važan politički partner. Akademik Dubravko Jelčić u brošuri "Što se dogodilo s Hrvatskom seljačkom strankom" za Franja Gažija i njegovu Hrvatsku republikansku seljačku stranku kaže da je to "dosad svakako najpogubnija faza HSS-a, kada se ona javila u svojoj najsramnijoj varijanti: kao trabant Komunističke partije u formi kolektivnog člana 'Narodnog fronta'". Jelčić zaključuje:

"Maček je Radićevu državotvornost zamijenio automaštvom, ostavši vjeran njegovu antikomunizmu. Gaži je pogazio i jedno i drugo. Maček je dakle iznevjerio Radića, Gaži i Radića i Mačeka. Jest da su Gažijevi HRSS-ovci nešto kao glumili opoziciju, ali sasvim neuvjerljivo i nedjelotvorno, kao i Tomčić danas." S takvim HSS-om danas treba

koalirati HDZ. S druge strane Ivić Pašalić i njegov Hrvatski blok stalno upozoravaju da je HSS u vlasti i nosi odgovornost za stanje u državi jednako kao i Račanov SDP.

Naravno, sigurno je veliki dio današnjeg HDZ-a skloniji ideji koaliranja s državotvornim hrvatstvom, međutim pitanje je kako će se taj sukob u HDZ-u odvijati. Hoće li svi oni biti eliminirani iz tuđmanove stranke. Već do sada veliki je broj ogranaka i pojedinaca koji su eliminirani. Spomenimo zato da Zoran Vukman u Hrvatskom slovu 27. prosinca 2002. upozorava: "Veliko je pitanje hoće li osovina SDP-HNS imati snage suprotstaviti se mogućoj koaliciji HDZ-HSS s još nekoliko jačih stranaka na desnom centru. Ako bi HDZ krenuo kao integrativni faktor hrvatske oporbe, ako bi okupio cijeli spektar na centru i desnom centru, Račan i Vesna Pusić nemaju šanse." Dakle, Vukman govori o ideji hrvatskog bloka na kojoj je došlo do raskola u HDZ-u. Pitanje je: Je li vjerojatnija ideja koaliranja Sanadera s onima koje smatra većim zlom za Hrvatsku ili sa za njega manjim zlom - Mesićem i Račanom? Zar već najava suradnje s HSS-om nije prva stepenica u pripremanju stranke za "veliku koaliciju" sa SDP-om?

Vukman također upozorava: "Međutim, SDP-u i HNS-u ide u prilog činjenica da imaju jači utjecaj u medijima, odnosno, imaju naklonost gotovo svih utjecajnih listova u Hrvatskoj, a na televiziji apsolutnu nedodirljivost. Zato je moguća pat-pozicija između SDP-a i HDZ-a."

Dakle, Vukman spominje mogućnost pat-pozicije i kada bi HSS bio na Sanaderovoj strani. Zašto bi onda HSS izlazio iz koalicije u kojoj je sada? I to pokazuje da je ideja stvaranja hrvatskog bloka svih istinskih državotvornih snaga bila jedina ispravna. To je moralo biti jasno svima pa i onima u HDZ-u koji su stalno bili protiv nje. Zašto su uporno bili protiv takve ideje? Zar to doista ne govori u prilog tvrdnji o uspješnoj detuđmanizaciji i u HDZ-u. Da ironija bude veća, ljudi će glasovati za HDZ samo zato što je to Tuđmanova stranka. Vidjet ćemo hoće li time glasovati i za daljnu detuđmanizaciju. Vidjet ćemo zašto je Soros pohvalio Sanaderov HDZ.

I onda im se dogodila Kolona sjećanja u Vukovaru.

Puno tekstova o tome sam već napisao sam ili dao što su drugi napisali, pa ću danas još samo dati dio teksta koji je napisao hrvatski književnik i kolumnist Javor Novak:

JAVOR NOVAK: BIZANTINSKA POSLA

Objavljeno: Utorak, 28 Studeni 2023

Teško je četniku Vučiću pala ovogodišnja velika vukovarska kolona sjećanja. Masovnija nego ikad. Nikako da ustaše prekinu s tim. Ne može on ništa slično organizirati u Srbiji. Pa dugačka kolona u Škabrnji. Pa sprječavanje Pupovca i njegovih diva i u Škabrnji i u Vukovaru. Cijeli svijet vidio je koliko i kako se u Hrvatskoj poštuju žrtve. I kako se vrhunskim pijetetom nikada ne zaboravljaju.
A čije su to žrtve? Tko je taj koji je poklao tisuće hrvatskih ljudi? Naravno i to se predobro zna: Srbija i Vučić, koji se tih zločina nikada nije odrekao. Koji (još) ne priznaje ni notorno postojanje srbijanskih koncentracijskih logora. I sad što? Kako će progutati tu gorku čašu? Poništiti ju ne može, ona se već dogodila. Za kontra prosvjed u Beogradu je nemoćan. Hrvatska je proslavila svoje junake HOS-a, nema natrag. A idu mu izbori i sve ga to vrlo teško optužuje i opterećuje, umjesto da mu nosi predizborne bodove.
Ne pomaže ni Vučić u kuhinji, Vučić uz kotlovinu, Vučić iz frižidera, svakakvu će budalu on od sebe sada raditi samo ne bili li dobio nov mandat. Kako sve to slabo djeluje okrenuo se starim srbskim

neprijateljima: nije Srbija kriva, nije Milošević, nije (navodno umiruće bolestan) vojvoda Šešelj, nije adlatus mu Vučić – Hrvatska je ta koja je kriva. Vječno ustaška čim nije srbska. Stara ploča uvijek pali. Sa' će Jasenovac sam' što nije. Ionako ih RH godinama iritira prijateljstvom s Kosovarima, s Albancima pa čak i s Albanijom. O Ukrajini da i ne govorim. Diramo čak i njihove drage Ruse.
Hrvatski je diplomat još i špijunirao i vrbovao po Srbiji, nego. Samo što ne kažu da je pronašao tajno spremište srbskog plutonija. Van s njim dakle, odmah. No, zašto RH nije stepenicu više, protjerala srbskog veleposlanika iz Zagreba, a ne tek njihova savjetnika? Odgovor leži u tradicionalno ulizivačkim odnosima visokih struktura u RH koje su svojedobno srbskom veleposlaniku u restoran Vinodol u Zagrebu na ruku donosile materijale. Sjećate se lignje? A sjećate se paketa Jadranke Kosor: EU dokumenti kao poklon budućoj (europskoj?) Srbiji? Hristos se rodi.
digresija
Ne gleda Srbija na Hrvatsku samo iz zavisti što imamo prekrasno more, polja nafte i plina, turizam. Srbija nam zavidi i na visini plaća i mirovina. Ma koliko one nama bile turbo niske, njima su astronomija. Jer, pa zašto? Srbija već pune 33 godine ne može više sisati Hrvatsku i Sloveniju, finili su Mare bali. Nema više naših para od turizma i sada Srbija polako tone u se. Suočava se napokon s vrijednošću same sebe. „Srbin ne ume da radi, ali ume da ratuje" glagoljao je fašist Milošević sve dok mu nismo priredili Oluju i traktorizaciju, a onda se pokazalo da srbijanski zečevi umeju samo da begaju. Srbija ne ume ni da gubi.
Iako u Srbiji za HOR-ta nije pao niti jedan jedini dimnjak, a kamo li da bi joj bili spaljeni gradovi i sela, BDP Srbije, dvostruko po stanovništvu brojnije države, još nije ni nalik BDP-u RH, koja je bila teško razarana, koja nažalost i dan danas plaća mirovine balvanašima, četnicima i krvnicima SDSS-a, koja je primila i medicinski zbrinula 350.000 izbjeglica i prognanika. A to rađa iznimnu srbsku zavist. Hrvatska nije propala kako su planirali i žustro željeli. To stvara burnu zavist jer i u budućnosti nikada više neradnička Srbija ne će moći financijski sisati Sloveniju i Hrvatsku. Nema više nove beogradske gazele, nema Sava centra, nema više pruge Beograd-Bar, što smo sve mi plaćali. Ne, nije to uopće u redu što Hrvatska više financijski ne šopa Srbiju i nikada više ni ne će, puniti tu vreću bez dna. Nek se samo naoružavaju, nek jedu

topove dok im standard pada. Srbi napokon trebaju pljunuti u šake i prihvatiti se posla. Nek se uzdaju u se i u svoje kljuse. Ako mogu.

zavaravanje…

V. list, ide na ruku vlastima pa nas želi utješiti zašto su hrvatske mirovine tako očajno niske. U tu svrhu list se okreće državama propale juge: Srbiji, BiH i Crnoj Gori. No, koga to još zanima? Prosječna RH mirovina nije ni 450 eura i to kad se zbroje sve one i najviše i privilegirane mirovine. Nitko recimo ne radi izračun prosječne hrvatske mirovine među najbrojnijim dijelom onih „običnih" umirovljenika. Nitko ne odbacuje iz izračuna pojedinačne, a enormne mirovine u kojem su i svi oni sa bonusima. Koliko je takvih? Kad bi se dakle isključilo privilegirane pokazalo bi se da je prosječna hrvatska mirovina jedva iznad 200 eura, ako je i toliko.

Također nikada se ne rade istraživanja koliko bi dvije mirovine u obitelji ili mirovina samca stvarno trebale iznositi, a da se umirovljenici mogu normalno hraniti, plaćati režije, kupovati odjeću i obuću, imati mobitel, TV i omrežje te održavati automobil. Nije li to ono najosnovnije? Dakle bez pomaganja obitelji potomaka, bez ljetovanja, bez putovanja… ali i bez raznih oblika liječenja.

Zavaravanje se zatim nastavlja pričicom o postotcima koliko su mirovine rasle, pa se baja bajku o najvećem postotnom povišenju ikada. To je ista notorna laž kao i sa rastom BDP-a. Ako ste na dnu Europe pa zabilježite rast od 4 % BDP-a vi ste najbrže rastuća ekonomija u EU. Nisu nam jedino rekli da još nismo dosegli ni prosječni BDP Europske unije. Tako je i s mirovinama, one su toliko bile na dnu da povećanje od 8,5 % izgleda ogromno u odnosu na EU. Bajaju i kako je to najveći skok u 24 godine. Ali nikada nam nisu rekli kolike su mirovine u EU, nego nas farbaju sa Srbijom, BiH i C. Gorom. Stara je poslovica: ugledaj se u bolje od sebe, a ne u one lošije. Nisu nam nikada rekli da to što mirovine u RH već po 150-ti put rastu još nisu ni blizu primjerice Slovenskima.

…i obmanjivanje

Za ikakvu valjanu poredbu trebalo bi se osvrnuti barem na Mađarsku, Italiju, Sloveniju i Austriju te na EU prosjek. Ali poredbu svega: plaća, mirovina, inflacije, rasta jednog i drugog i trećeg. Zatim bi bilo nužno imati podatke o troškovima života: hrane, režija, odjeće, obuće, troškova automobila, omrežja, TV-a, mobitela... To je jedina slika koju trebamo, a ne zavaravanje s nekakvim regionom. Tek tada bi se vidjelo

što je to zapravo tih mizernih 450 eura RH prosječne mirovine, koliko ona stvarno vrijedi i kako građani s njome žive. Notorno je: tu leži istina i podatak o stvarnom položaju hrvatskih ljudi i o standardu koji je u nas, već treće desetljeće zapravo ne-standard. Zar je tako nemoguće ući u podatke statističkih zavoda susjednih nam sjevernih zemalja?
A o tome što planira SDP suvišno je i komentirati: mirovine od 750 eura? Čudi me da nisu nabajali i 1.000 eura. Sve, samo da dođu na vlast. Otkuda? Pojma nemaju. Kako? Pojma nemaju. Ali nude. Tako je obećavao i Možemo, pa sada vidimo koji su njihovi „dometi" i kako su brzo i potpuno polomili zube.
ne zna što bi od muke
Izbavitelj upotrebljava teško oružje kad kaže da su seljaci koji prosvjeduju instruirani od nekih političkih stranaka. Ma zamislite kriminala. Pa druže Izbavitelju zar mi ne živimo u demokraciji? Ili je bar vi tako nazivate. Zar je zabranjeno instruirati bilo koga, bilo kad, bilo gdje? Pa gdje vi živite? Što su drugo klubovi stranaka u Saboru i ona odurna stranačka stega? Pojedini zastupnici mogu misliti svojom glavom koliko god hoće ali kad govore u Saboru moraju glagoljati po stranačkoj stezi. Nisu oni nikakvi narodni zastupnici već stranačke sluge. Je li to manipulacija kojom se i vi služite Izbavitelju? Vaša orkestracija, jesu li to i vaše instrukcije? Ali vama se trese politička fotelja, tlo pod nogama pa više ni ne znate što sve trabunjate.
Vrhunac bahatosti Izbavitelja je afera s Geodetskim fakultetom i sredstvima EU za koje on vrlo nervozno i ljutito tvrdi da nisu sredstva EU mada dokumenti novinarima govore drugačije. „Meni trebate vjerovati" poručuje im on u stilu što mi možete, mogu što hoću ili: Europski tužitelj će i sam shvatiti da je pogriješio. Ma jasno, svi su u krivu jedino Izbavitelj nije. Pa kad je tomu tako, zašto se toliko znoji pred novinarima, zašto kipti? Netko tko je u pravu trebao bi imati mnogo samopouzdanja, a Izbavitelj ga nema.
ispravak krivoga navoda
Prošli sam tjedan u kolumni napisao: „...nenarodna vlast u RH koja zbog svoje trgovačke koalicije paktira s SDSS-om, danas SDS-om. Nije šija nego vrat." Povijesne istine radi, treba istaći slijedeće - u Krvavom Uskrsu na Plitvicama 1991. godine, među uhićenima su bila i dva rukovoditelja Srpske demokratske stranke: Goran Hadžić, član Glavnog odbora SDS-a i Borivoje Savić, tajnik Izvršnog odbora općinske organizacije SDS-a u Vukovaru, a uhićen je i Manolićev omiljeni

kriminalac (međunarodni kiler?) ratni zločinac i koljač Arkan. Poslije Plitvica oslobodio ga je iz zatvora, omogućio prijevoz u Beograd i poklonio mu trofejni pištolj! Za nagradu. Riječ je naravno o ekstremističkim pobunjenicima takozvane SAO Krajine. Prema tome, očito je kako Pupovčeva današnja participacija u vlasti RH jest temeljena na istom tom imenu okupatorskoga SDS-a iz propale ali zločinačke tzv. SAO Krajine! I nikome ništa!

Isto tako treba reći da se taj isti Milorad Pupovac travnja 1991, još skrivao kao predsjednik stranke - Lige socijalnih demokrata, a onda je poslije odlučio da se može, pa je skinuo janjeću kožu i bez problema osnovao i registrirao četnički SDS. Na sramotu Hrvatske i Hrvatskih državnih organa. O Sanaderu i „Vaskrs se rodi" te o njegovu pljunutu blizancu Izbavitelju, ovom prilikom nema mjesta...

No ispričavam se jako: to nije tema, ili kako to nepismeno naziva Izbavitelj: to je „ne tema". Nisu tema zločinci među partizanima, petokaraka krvava zvijezda, pokolj na Bleiburgu, Kočevskom rogu, Jazovki, Hudoj Jami, na Golome otoku i Grguru… Nisu tema komunistički zločini, ni dragi Titovi presvučeni četnici, ni genocidna kokarda, ni okupatorska zastava Srbije koja je napadala i rušila Hrvatsku, a sve to danas živi i pljačka domovinu. Skupo nas koštaju, ne samo moralno, već i financijski. Nije tema Pupovac koji je glavni biserko najnepopularnijeg političara u RH i to godinama. To treba moći ali njega to uopće ne smeta. Ništa to ne smeta ni Izbavitelja. I to treba moralno moći. Tema su, skandal su, problem su junačke jedinice HOS-a, pozdrav Za dom spremni, pod kojim su nam ginuli naši najbolji borci. Vječna je tema grb HOS-a. Jel' da druže Izbavitelju i druže Milanoviću? Nije nevažno reći i to da je u toj „Ligi" s Pupovcem i tim i takvim Srbima tada bio i naš velehvaljeni, a anacionalni filmski redatelj Rajko Grlić.

skenirana ministrica

Pogotovo je Izbavitelj neuvjerljiv kad brani svoju, kako je kazao, kućnu prijateljicu ministricu kulture Ninu Obuljen Koržinek u aferi poznatoj kao Geodetski fakultet. Kako su se raspisali brojni mediji ta afera zbivala se pod okriljem ministarstva kojeg još uvijek vodi ministrica Obuljen. Ona je bez natječaja dala 19 milijuna kuna Geodetskom fakultetu za sumnjiv posao snimanja baštine nakon potresa. Mediji tvrde da je posao debelo preplaćen. No nije samo to sumnjivo: ministrica mjesecima eskivira od medija postavljena pitanja o ovom golemom poslu koji je osobno ugovorila. Službena dokumentacija je manjkava i

sporna te sadrži podatke koji su dubiozni. Da stvar bude još gora Ministarstvo kulture hvalilo se tim projektom u svim medijima.
No, pokazalo se da bi privatne tvrtke za snimanje zgrada tražile čak pet i po puta niži (!) iznos od onog isplaćenog u projektu Nine Obuljen Koržinek i uhićenog po nalogu Ureda europskog tužitelja dekana Geodezije, Almina Đape. Dekana poznatog po nabavi skupocjene jahte i istog takvog automobila. Još mu fali zrakoplov. Nakon upita poslanog prije više od sedam mjeseci, ministrica Obuljen Koržinek odbila je i odugovlačila medijima dati čak i informaciju koliko je javnog novca isplaćeno Geodetskom fakultetu za navedeni posao! Njena prčija? Poput Izbavitelja i ona se silno ljuti.
Koliko Ministarstvo kulture ne zna svoj posao ili mulja s podatcima, najbolje pokazuje primjer ugovorenog opsega posla. Prvo su poslali u javnost podatak da je površina pregledanih zgrada milijun i po četvornih metara, a zatim su izjavili da je riječ o površini koja je za više od 30 % manja - 940.000 četvornih metara.
grlom u traktore
Krajem prošloga tjedna Izbavitelj se još jednom stao napuhivati: kaže da s nikim tko ga ucjenjuje ne će pregovarati. A što su drugo demonstracije nego traženje svojih prava, možete to zvati i ucjenom. Drugi dio Izbaviteljeve izjave čisti je poziv na nasilje: policija će osigurati granične prijelaze i normalan promet. Je li on svjestan u koju vatru ulazi? Prvi uhićen seljak, prvi maknuti traktor, prvi specijalac Hrvatske policije i na cestu će grunuti svi seljaci. Čak i oni koji prvobitno nisu htjeli demonstrirati. Kako mu to nije jasno? Želi li da padne krv? Vrijeđanje ljudi da su marionete, politički izmanipulirani i nahuškani samo je još jedno Izbaviteljevo ulje na vatru. Pa ne protestiraju ti ljudi tek tako, u njima se godinama i s pravom skupljalo veliko nezadovoljstvo. Ako to Izbavitelj ne zna, ne razumije i nije u stanju shvatiti i poštivati, dobit će što nije očekivao. A idu mu izbori. Nema on dovoljno policajaca. Seljake ne može ograditi kao Markov trg. Sve što je možda kapitalizirao imenovanjem Slavonca Anušića za ministra, sada će četverostruko izgubiti sa seljacima. Sve se vraća, sve se plaća.
(…)
https://www.dragovoljac.com/index.php/javor-novak/37556-javor-novak-bizantinska-posla

Hrvatski narod je u Vukovaru jasno stavio do znanja i svjetskim moćnicima i njihovim slugama u RH da će i taj rat izgubiti, kao što je izgubio i oružani sukob kada su hrvatski branitelji od 'njihove' srpske vojske napravili – kako je to Milošević rekao – ZEČEVE.

Danas je dan kojega se sjećamo po žrtvi najvećeg među nama.
Lili Benčik podsjeća na to uz pjesmu meni drage hrvatske pjesnikinje iz Australije i tekst koji dajem u prilogu:

Poštovani
Danas je obljetnica smrti generala Praljka

U SPOMEN DIVU Marija Dubravac
(Junače slava ti! Uglazbio Stanko Šarić)
Bio si div, silan, neslomljiv,
Gord ko Velebit, hrabar ko Zrinski,
Bio si ponos narodu svojem,
Naš svjetionik, junak istinski.
Ime će tvoje upisat stijena,
U čast junaku hrvatskih gena.
Iz praha tvog divovi ničU
Ko i ti glasom junačkim kliču:
PRIPJEV:
S prijezirom rušim zakon vam cio
Zločinac nisam nikada bio.
Rađe ću časno leći u grob
Već bit pogancu sluga i rob.
Bio si vodič u crnoj tmini
Kroz rat i vatru kročio prvi,
Nesretne, bolne, na srce svio
I nisi pit'o čije su krvi.
Ubogom, moćnom, Bog isti sudi,
Slavni su pred njim pravedni ljudi.
Iz praha tvog divovi ničU,
Ko i ti glasom junačkim kliču:
PRIPJEV:
S prijezirom rušim zakon vam cio
Zločinac nisam nikada bio.

Rađe ću časno leći u grob,
Već bit pogancu sluga i rob.
Ostajem junak, sin doma svog,
Neka mi sudi pravedni Bog.

Lp Lili Benčik

Poslušajte mog dragog prijatelja Stanka Šarića:
https://www.youtube.com/watch?v=iWUMD_vZZ8I

Josip Pečarić

BOKA KOTORSKA I BOKELJI, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.

NOVI KOTORSKI BISKUP

Danas Kotorska biskupija dobiva novog biskupa:
http://www.radiodux.me/.../biskupsko-redenje-mons-mladena...
Pored mojih Bokelja danas je u Kotoru jedna moja suradnica koja je zapravo jedina redovna profesorica iz matematike Sveučilišta u Mostaru. Javila mi je da je novi Biskup pozvao i nju i njenog muža, a podsjetila me je da je on bio organizator predstavljanja mojih knjiga u Posušju. Na žalost nije i govorio na tom predstavljanju. Naime pronašao sam moj govor s tog predstavljanja i vidim da ga ne spominjem.
Bez obzira na to doista se radujem što me i takva stvar povezuje s njim i čestitam mu na postavljenju za Biskupa u Zaljevu hrvatskih svetaca.
KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA PREDSTAVLJENE U POSUŠJU
U kinodvorani u Posušju predstavljene su dvije knjige hrvatskoga akademika, matematičara i publicista Josipa Pečarića, „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba“ i „Vukovar i njegov stožer“.
Na početku predstavljanja sve nazočne pozdravio je Ljubo Begić, predsjednik HKD Napredak – podružnica Posušja, koji je bio nositelj organizacije.
O knjigama je govorio sveučilišni profesor Marko Tokić koji je Pečarića nazvao „sakupljačem istine“. Također, rekao je da „postoji više istina o Vukovaru, ali jedna od njih je i ona emocionalna, koja je odlično opisana u knjigama.“
Predstavljanje je uveličala Klapa “Grga”.

Akademik Josip Pečarić, tijekom predstavljanja, pozdravio je organizatora i predstavljača, te u svom govoru istaknuo:
"Dr. sc. Marko Tokić je već predstavljao moje knjige i uvijek je to bilo izuzetno. Tako je bilo i danas, mada je danas imao već i nastupno predavanje na fakultetu, pa mu se moram posebno zahvaliti na tome. Zapravo, obje knjige Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba i Vukovar i njegov stožerpovezuju riječi Slobodana Miloševića izrečene na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995., nakon operacije Oluja, a koje su, zapravo, sadržane već u naslovu prve:
Molim vas, šest tisuća Hrvata branilo je Vukovar pola godine; napadala je cijela Prva armija, zrakoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu obranili Knin, kojemu se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer prema svim izvješćima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala topnička priprema u sedam navečer, oni su naredili – bježaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira s hrvatskim snagama. (…) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez ostvarenog kontakta s hrvatskom vojskom na najvećem dijelu fronte. (…) Pitanje je tko je, zaista, donio odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva je odluka, kada su imali sve uvjete za obranu, izazvala egzodus. Sada to treba biti razlogom da Jugoslavija jurne tamo braniti te teritorije, s kojih su oni utekli kao zečevi?!
Naslov „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba" nekima baš i nije drag. Komentirajući ga, admiral Davor Domazet Lošo je na predstavljanju knjige u Zagrebu (ovo joj je drugo predstavljanje) ustvrdio da od 1995. godine do danas nitko o tome nije se usudio progovoriti (tu njegovu tvrdnju posebno izdvajaju i u Hrvatskom tjedniku, 01. 05. 2014.). Godinama već na predstavljanjima, tribinama i u mnogim tekstovima upozoravam na Miloševićeve riječi. S obzirom na ponašanje i odnos prema hrvatskoj pobjedi to radim na jedini mogući način – porugom. Tako sam i Hrvatskom saboru još 5. kolovoza 2012.poslao prijedlog:
UVEDIMO DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI I DOMOVIDSKE ŽALOSTI ZBOG SRBA ZEČEVA

Još nisam dobio odgovor. Međutim, vladajućima je to postalo nezgodno jer su i drugi vrsni komentatori počeli spominjati zečeve. Prije svih sjajni komentator tjednika 7Dnevno i portal **dnevno.hr.** Tako sam jednu njegovu rećenicu uzeo u ovoj knjizi kao definiciju Domovinskog rata:
Fašisti te napadnu, okupiraju, razore, poubijaju mnoštvo ljudi, a kad od njih napokon učiniš zečeve, oni te proglase fašistom!
Napokon, morali su i na HTV-u spomenuti Miloševićev citat u emisiji o hrvatskim generalima prije dva dana 27. 05. 2014. Naravno, u emisiji su dominirale priče o hrvatskim zločinima, po onoj čuvenoj Josipovićevoj tvrdnji:
U „Oluji" je bilo zločina i za to netko mora odgovarati.
Svima je bilo jasno da je to bilo opravdanje za Sud u Haagu jer su se željele osuđujuće presude i generalima i Hrvatskoj. O mnogobrojnim neistinama u ovoj TV emisiji pogledajte izvrsni komentar Damira Kalafatića ŠTO JE PREVIŠE, PREVIŠE JE – General JNA, pobunjeni četnik, feralovac-izdajnik… na Radmanovoj YU televiziji, Hrvatski fokus, 28. 05. 2014.; Hrsvijet, 28. 05. 2014. i **Dragovoljac.com**, 28. 05. 2014. O tome piše i I. Babić u tekstu NEPOPRAVLJIVI HRT: Glavni junak filma o Gotovini nije Gotovina, nego urednik srpskih 'Novosti' – Đikić! **Dnevno.hr**, 28. 05. 2014. Tu doznajemo da su u prvoj verziji emisije naši generali prikazani kao zločinci!
Svi znamo da je na HTV-a bio dan (možda tjedan ili mjesec dana ili koja godina) žalosti kada su čuli oslobađajuće presude, pa nije nikakvo iznenađenje da je uvodničar emisije Ivica Đikić, bivši 'Feral'-ovac, glavni urednik Pupovčevih 'Novosti'.
Zato u ovoj emisiji nije osnovni ton bila tvrdnja sudca Merona kako bi osuda onih koji su oslobađali okupirani prostor svoje države bila NERAZUMNA. Još u momentu kada su u Haagu optužili Hrvatsku, tvrdeći da je to o čemu govori Meron zločinački pothvat zločinačke organizacije, tvrdio da je tako nešto SULUDO. Mojoj tvrdnji dao je prednost i biskup Košić na jednom nastupu na Mreži.tv.
Zapravo Meronova tvrdnja zasniva se na međunarodnom pravu, i same spomenute optužbe su teško kršenje istog. Naime, definicija ratnog zločina dana je u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949.

(Protokol I. i Protokol II.), a odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:
Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!
Ponavljam, zbog nerazumne optužbe naši generali i cijela Hrvatska bili su godinama na optuženičkoj klupi u Haagu. Od 2000. godine na vlasti su isključivo oni koji su služili svjetskim moćnicima u sprovođenju ovog zločina i nad generalima i nad hrvatskim narodom. Ako vjerujemo Josipoviću, kao što je ponovio i u ovoj emisiji, sve to ne bi tako bilo da se njega slušalo. Još je 1998. tražio da Gotovina ode u Haag i dokaže svoju nevinost. Drugim riječima, na očito nepriznavanje hrvatskoj državi elementarne činjenice da i za na nju, kao na sve druge države, vrijedi međunarodno pravo, Josipović nas uvjerava da se tako nešto moralo prihvatiti. I to nakom poznate subpoene ministru Gojku Šušku, koji je Hrvatska dobila na tom sudu! U ovim knjigama imate puno tekstova o ovoj sramotnoj ulozi Josipovića i ne samo njega.
Smiješan je bio i njihov komentar, ali s druge strane opet smo mogli vidjeti zašto je akademik Slobodan Novak rekao da svi hrvatski političari nisu bili Tuđmanu ni do gležanja.
Dan je snimak kad teško bolestan Tuđman upozorava kako će na sud biti pozvani oni koji su oslobađali okupirane djelove svoje zemlje. Dakle, dali su Tuđmanove riječi u kojima on objašnjava zašto će mnogo godina kasnije sudac Meron govoriti o nerazumnim postupcima. Toliko je bio iznad njih da je 1999. u Saboru donesena Deklaracija po kojoj se osporava nadležnost nad akcijama oslobađanja hrvatskih teritorija nekome drugome. Deklaracija koja, zapravo, govori o ravnopravnosti hrvatske države.
Ono što to je meni posebno zanimljivo jest tvrdnja HTV-a kako su najzaslužniji za Tuđmanov „tvrd“ stav kako je Hrvatska jednako vrijedna država kao i sve druge bili Ivić Pašalić i Markica Rebić (jasno vam je da ovima s HTV-a nije jasno da su zapravo to rekli). Do sada sam znao, jer je o tome javno govorio akademik Aralica, kako su napadi na Pašalića krenuli 2000. godine jer se on

najoštrijesuprostavio (bio je podpredsjednik Sabora) promjeni Deklaracije o nadležnosti nad „Bljeskom“ i „Olujom“. Znamo da je glavni u pisanju nove deklaracije, dakle one koja dopušta da se na Hrvatsku ne odnosi međunarodno pravo bio današnji predsjednik Hrvatske. Poslije je napisao i knjigu o ratnim zločinima u kojoj nije spomenuo ništa iz međunarodnog prava što ide na korist RH. Samo ono što služi svjetskim moćnicima.

Vjerojatno su urednicima s HTV-a još teže pale Miloševićeve riječi o obrani Vukovara, jer znamo za tvrdnje današnjeg predsjednika Srbije o Vukovaru kao srpskom gradu. Milošević divi hrvatskim braniteljima Vukovara, dok se današnje hrvatske vlasti svim silama trude sprovesti velikosrpski Memorandum SANU 2. u kome istaknuto mjesto ima i Vukovar. Danas Stožer za obranu hrvatskog Vukovara doista ima ogroman ugled u hrvatskom narodu, pa je ova druga knjiga trebala biti neka vrsta zahvalnosti za sve što čine za našu Hrvatsku. Koliko ih se vlasti boje svjedoči i otezanje s provjerom potpisa za referendum.

Međutim i to sve što se događalo sa Sudom u Haagu, bolje reći podrškom koji je taj sud imao u Hrvatskoj, ponajviše me podsjeća na tvrdnju Winstona Churchilla:

Fašisti budućnosti nazivat će se antifašistima.

O čemu se radi? Svi oni koji podržavaju Josipovićev pogled na zločine po kojima se uvijek priča da su se neki zločini dogodili u Oluji, a nije se do nedavno smjelo pričati kako je Olujom spriječen genocid u Bihaću, gdje je u okruženju bilo nekih 160,000 ljudi i to neposredno poslije genocida u Srebrenici, skupili su se nedavno u jedinstvenu antifašističku organizaciju (Savez antifašističkih boraca i antifašista, Srpsko narodno vijeće, Documenta i Građanski odbor za ljudska prava ijoš nekoliko manjinskih udruga, a ideolozi su Vesna Teršelič, Milorad Pupovac, Ivan Fumić, Slavko Goldstein, Ognjen Kraus, Predrag Matvejević, Vili Matula, Sanja Sarnavka, Zoran Pusić, et.cet.). Sjetimo se samo da je Teršelićku Josipović nagradio, a država Dokumenti daje ogromna sredstva da sprovode svoju antihrvatsku rabotu, O tome piše i Zvonimir Hodak u tekstu Osnovana je Antifašistička liga – nešto kao liga šampiona u antifašizmu, **dnevno.hr** 12. 05. 2014.

Hodak spominje njihove pretke:
Njihovi preci, a i oni sami borili su se navodno četiri godine protiv fašizma da bi poslije 69 godina udobno živjeli od antifašizma. Fašizam je bauk i nema države koja neće zavući ruku duboko u džep kako bi pametni i mudri ljevičari mogli uživati u čarima antifašizma. Hrvatski antifašisti su se četiri godine borili bježeći pred fašistima, nacistima i ustašama, a kad su Sveznici antifašisti za njih osvojili pobjedu u Drugom svjetskom ratu, naši su antifašisti/komunisti u znak zahvalnosti osnovali komunističku Jugu. Državu s jednim vođom, jednom partijom i jednim jezikom, ali s puno logora i jama u koje su pobacali sve fašiste koje su pohvatali.
A potom i njihov današnji angažman:
Trebaju samo naučiti kako osluškivati puzanje ustaške zmije, javno pljuvati po Tuđmanu i stvaranju te obrani Hrvatske, energično inzistirati na kažnjavanju isključivo hrvatskih ratnih zločinaca, uporno inzistirati da ulice u svim gradovima dobiju Savo Štrbac, Milan Levar, Reichl-Kir, Zoran Pusić, Oliver Frljić i slični. Važno je i da nauče kako slati stalno u EU e-mailove kojima se prokazuju svi koji hrvatski misle ili pjevaju o Hrvatskoj…
Pa kakve to ima veze s Churchillovom izjavom, zapitat ćete se. Itekako ima.
Rodio sam se poslije II. Svjetskog rata i jedini fašizam koji sam doživio bio je velikorspski Miloševićev fašizam. Nije počeo s Miloševićem. Još 1984. ako ne i prije postalo mi je jasno o njegovom postojanju u Srbiji. Tražili su vođu i našli ga u Miloševiću. Kreirali su ga po ugledu na Mussolinija (ponašanje) i Hitlera.
Tako je Hitlerova izjava:
Njemačka i Austrija su dva oka u jednoj glavi
postala
Srbija i Crna Gora su dva oka u jednoj glavi.
Hitlerova izjava
Njemačka će biti svjetski faktor ili je neće biti
postala je
Srbija iz tri dela postat će cela ili je neće biti.
Kada sam dolaskom u Zagreb te 1987., dakle godine kada je srpski fuhrer došao na vlast, tvrdio kako će biti rata ljudi su me čudno

gledali. Kao što su me i neki Hrvati u Beogradu čudno gledali kada sam ih pitao:
Zar vi ne vidite što se ovdje događa?
Njima je trebala godina dana da shvate pa su me nazvali telefonom i rekli:
Gore je nego što si nam Ti prošle godine govorio!
Znamo kako je dalje bilo i kako je krenula agresija na Hrvatsku.
Tko je zaustavio srpski fašizam?
Pa predsjednik Tuđman i hrvatski branitelji.
To su istinski antifašisti.
Tko je zaustavi genocid u Bihaću, za koji je američki vojni ataše u Hrvatskoj tvrdio da bi bio razmjera onim Hitlerovim u II. Svjetskom ratu.
Tuđman i hrvatski branitelji.
Pa koje antifašiste uopće znate ako ne hrvatske branitelje?
Vidjeli smo što Hodak govori o nasljednicima onih iz II. Svjetskog rata, koji sebe proglašavaju antifašistima. Cjelokupnu svoju aktivnost su usmjerili protiv hrvatski branitelja, a vlast ih finansira i nagrađuje.
Ima li logike da se oni koji progone istinske antifašiste sebe nazivaju antifašistima. Ima, ako se sjetimo Churchilove izjave.
Zapravo je nevjerojatno kako je Churchil točno, u jednoj rečenici, opisao današnje hrvatske „antifašiste“. Doista, zar nisu istinski fašisti oni koji se bore protiv istinskih antifašista? A što su onda oni koji ih plačaju i nagrađuju?
Vidimo da u Hrvatskoj biraju upravo ove „antifašiste“. One koji uporno „dokazuju“ genocidnost hrvatskog naroda. Zapravo, to nas i ne treba iznenaditi. Pa da su Srbi i pobili u Bihaću stotinjak tisuća ljudi, pobijeni bi samo bili mrtvi ljudi. Ali ljudi. Ali zar nije mnogo gori genocid koji s napravili hrvatski branitelji u Oluji? Zar nije mnogo gore od ljudi napraviti zečeve?
Hvala.
akademik Josip Pečarić
glasbrotnja.net, 31. 05. 2014.
Dragovoljac.com, 01. 06. 2014.

http://www.dragovoljac.com/index.php?option=com_content&view=article&id=24716:govor-akademika-pearia-na-predstavljanju-knjige-u-posuju&catid=13:razno&Itemid=13

Biskupsko ređenje mons. Mladena Vukšića

22. studenog 2024. - 9:33

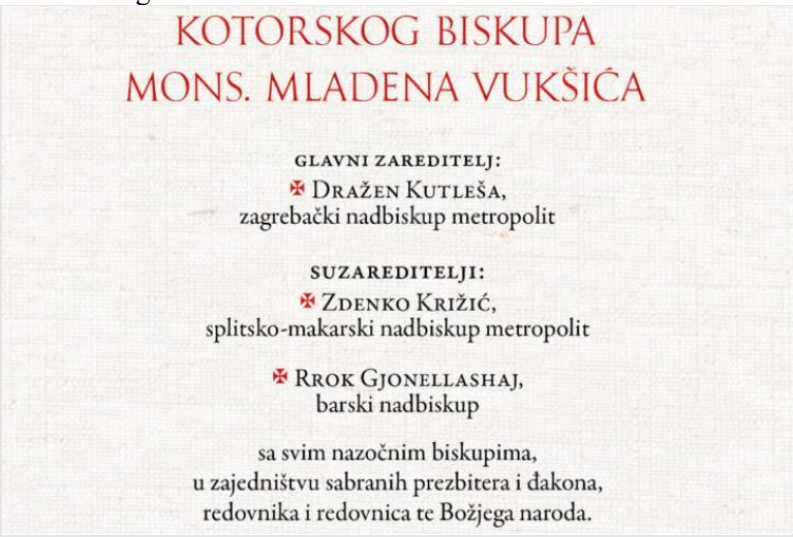
KOTORSKOG BISKUPA
MONS. MLADENA VUKŠIĆA

GLAVNI ZAREDITELJ:
✠ Dražen Kutleša,
zagrebački nadbiskup metropolit

SUZAREDITELJI:
✠ Zdenko Križić,
splitsko-makarski nadbiskup metropolit

✠ Rrok Gjonellashaj,
barski nadbiskup

sa svim nazočnim biskupima,
u zajedništvu sabranih prezbitera i đakona,
redovnika i redovnica te Božjega naroda.

Biskupsko ređenje novoimenovanog kotorskog biskupa Mladena Vukšića bit će u subotu 23. studenoga u 11 sati u kotorskoj katedrali – bazilici sv. Tripuna. Glavni zareditelj bit će zagrebački nadbiskup Dražen Kutleša, suzareditelji će biti splitsko-makarski nadbiskup i metropolit Zdenko Križić te barski nadbiskup i dosadašnji apostolski upravitelj Kotorske biskupije Rrok Gjonlleshaj.
Ređenje će prenositi Radiotelevizija Herceg-Bosne, a moći će se pratiti i na njihovom YouTube kanalu.
Izvor: Kotorska biskupija

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/biskupsko-redenje-mons-mladena-vuksica-

0?fbclid=IwY2xjawJlzdFleHRuA2FlbQIxMQABHkvivj4bdEi3mnnVuOMhl-uUtRf5Wa1hqSrbGy7zFVJT3yszEMuCxZp6Bg9K_aem_f5Uk0ghDhgwqvqk2T7NuFQ

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ - ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih

svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:
Google Scholar: publikacija 1.741, citata: 27.057, H-index: 59;
MathSciNet: publikacija: 1.410, citata: 7.740, H-index: 29;
Scopus: publikacija: 871, citata: 9261, H-index: 42;
WoS: publikacija: 869, citata: 8120, H-index: 39.
Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.
Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.
Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.
Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1

časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.
Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:
J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf
Glavni urednik je časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“ i „The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities“.

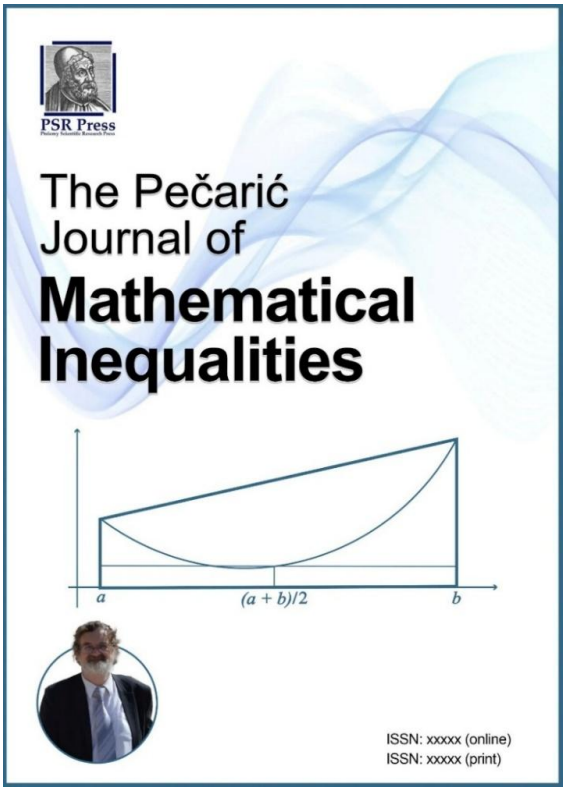

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:
Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014
– One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 290 publicističkih knjiga.

16. 6. 2026.

PRILOZI ŽIVOTOPISU

PREKO 1400 MOJIH PUBLIKACIJA NA MATH.SCI.NETU: PISMO AKADEMIKA DUJELLE

Subject:Re: MathSciNet
Date: Tue, 17 Feb 2026
From: Andrej Dujella
To: Josip Pečarić
Probao sam vidjeti bi li znao izvući iz MathSciNeta
listu matematičara s najviše radova,
pa sam zaključio da ne znam.
Ali za zbMATH (nekadasnji Zentralblatt für mathematik)
barem u teoriji znan što bi trebalo napraviti, ali praksa mi "šteka", tako da lista koju sam dobio nije najpouzdanija,
ali nadam se da nije daleko od prave:

1864 Agarwal, Ravi P.
1646 O'Regan, Donal
1596 Srivastava, Hari Mohan
1574 Erdős, Pál
1471 Ballico, Edoardo
1392 Pečarić, Josip
1360 Dragomir, Sever Silvestru
1360 Shelah, Saharon
1278 Llibre, Jaume
1259 Argyros, Ioannis Konstantinos
1215 Godeaux, Lucien
1202 Cao, Jinde
1130 Papageorgiou, Nikolaos S.
1093 Băleanu, Dumitru I.
1060 Balakrishnan, Narayanaswamy
1007 Kim, Taekyun
1007 Yao, Jen-Chih

A kad za one s ove liste u MathSciNetu "rucno" izvucem podatke, dobijem (takodjer nepouzdanu) listu za MathSciNet:

Agarwal, Ravi P. (1836)
O'Regan, Donal (1660)
Srivastava, Hari Mohan (1509)
Erdős, Pál (1448)
Pečarić, Josip (1404)
Ballico, Edoardo (1399)
Dragomir, Sever Silvestru (1310)
Llibre, Jaume (1278)
Argyros, Ioannis Konstantinos (1250)
Băleanu, Dumitru I. (1241)
Cao, Jinde (1214)
Shelah, Saharon (1208)
Papageorgiou, Nikolaos S. (1133)
Balakrishnan, Narayanaswamy (1074)

I u jednoj i u drugoj listi,
izlistao sam one s preko 1000 radova
(prva lista za broj radova u zbMATH,
a druga za broj radova u MathSciNet).
Brojevi su točni, jedino je upitno
jesam li nekoga greškom izostavio
(pogotovo ako netko možda ima puno vise radova u MathSciNetu nego u zbMATH, medju ovima koje sam izlistao čini se da nema takvih).
I po jednoj i po drugoj si u samom svjetskom vrhu!
Čestitam!
Pozdrav, Duje

PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES

Ptolemy Scientific Research Press (PSR Press), part of the *Ptolemy Institute of Scientific Research and Technology* je krajem prošle godine počeo objavljivati novi matematički časopis
THE PEČARIĆ JOURNAL OF MATHEMATICAL INEQUALITIES
https://pisrt.org/psr-press/journals/pjmi/

Profesor dr. sc. Ghulam Farid javlja da je krenula i serija monografija u izdanju istog instituta (PSR):
PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES.

Subject:Books are Published
Date: Tue, 16 Jun 2026 07:42:57 +0000
From: Ghulam Farid <faridphdsms@outlook.com>
To: Josip Pečarić <jopecaric@gmail.com>

Dear Sir,
Please see links below https://pisrt.org/books/generalizations-and-refinements-of-shermans-inequality-with-applications/
https://pisrt.org/books/the-jensen-mercer-inequality/
Best Regards,

G Farid

Knjige možete naći na linkovima:

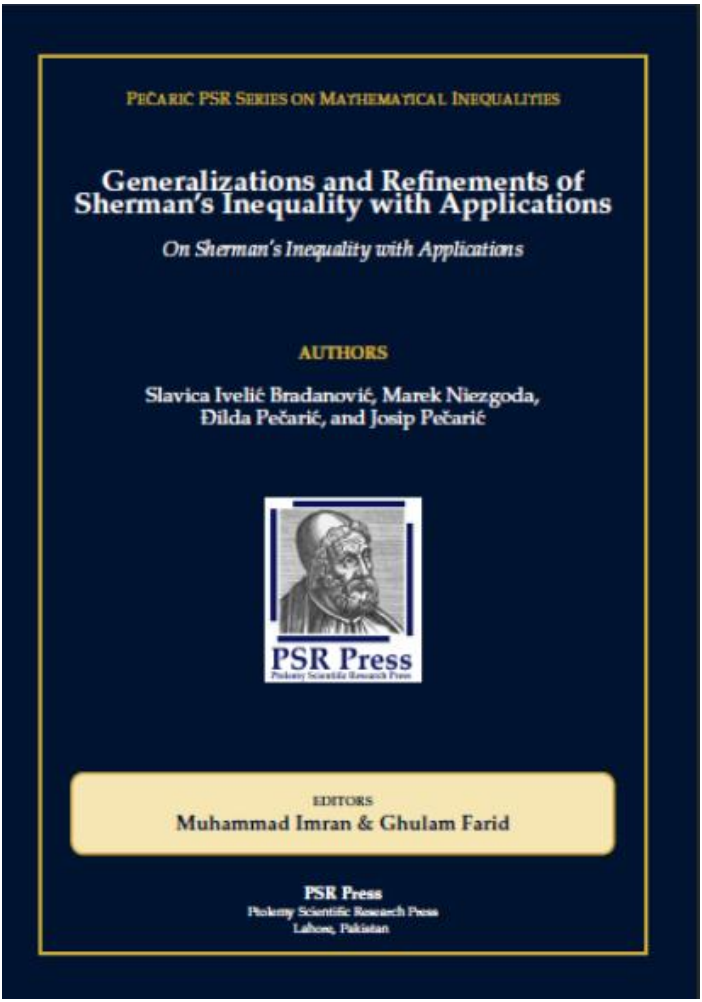

FinalSherman-Book-by-Bradanovic-Niezgoda-Pe£aric-and-Pechaaric.pdf

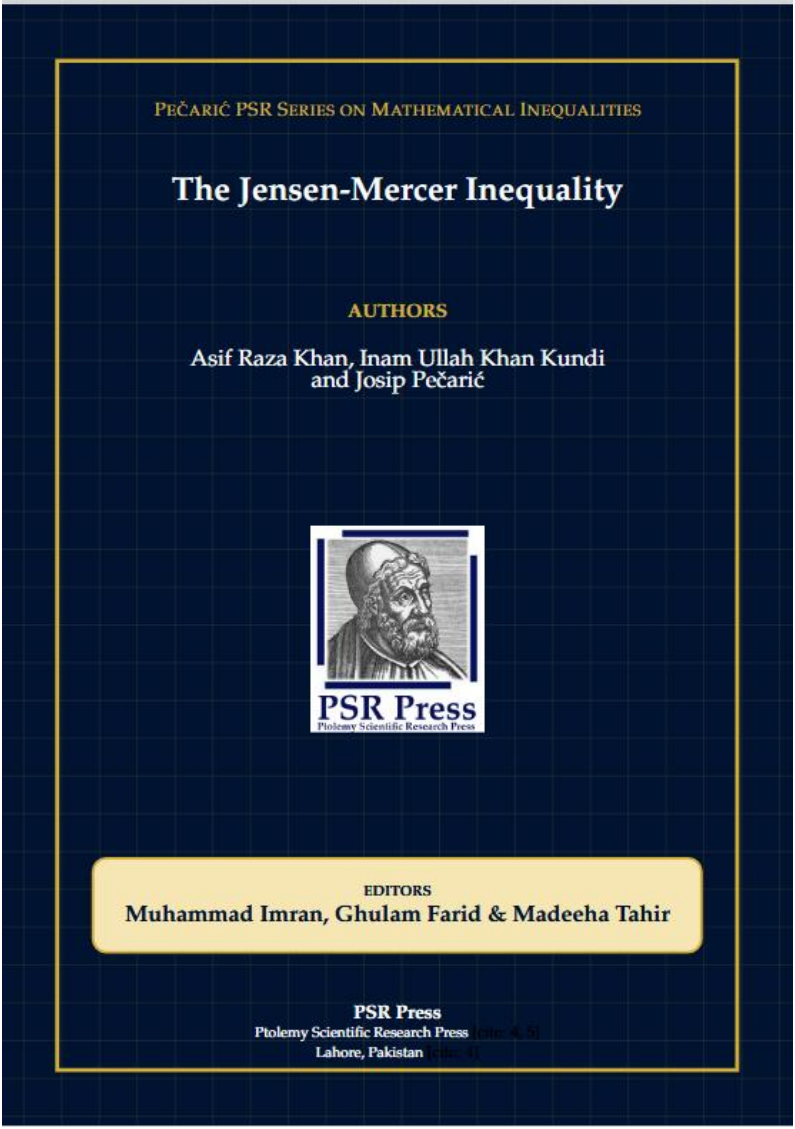

IFinal-Jensen-Mercer-Book-by-Khan-and-Josip-E-Pecaric.pdf